Daphne du Maurier



Golful francezului

Editura Eminescu

DAPHNE DU MAURIER

Golful francezului

149

În româneşte de Madeleine Fortunescu

Coperta colecţiei: Val Munteanu
Ilustraţia copertei: Ileana Bratu

EDITURA EMINESCU
1978

Cuprins

Pentru Paddy
şi
Christofer

Langley End
Ianuarie – iunie 1941

Capitolul I

CÂND VÂNTUL DE EST BATE PE RÂUL Helford, apele lui strălucitoare devin tulburi şi agitate, şi micile valuri izbesc cu furie ţărmurile nisipoase. În timpul refluxului, valurile se sparg deasupra bancurilor de nisip şi piciorongii zboară către interior, spre mlaştini, mângâind cu aripile lor suprafaţa apei şi chemându-se unul pe celălalt. Numai pescăruşii se mai rotesc încă, ţipând, deasupra crestelor, scufundându-se în răstimpuri în căutarea hranei, cu penele lor cenuşii sclipind sub stropii săraţi.

Talazurile lungi ale canalului, venind tocmai de dincolo de capul Lizard, urmează îndeaproape valurile iuţi de la gura râului; amestecându-se cu apele furioase şi învolburate ale mării adânci, îşi croieşte drum un curent pământiu, umflat de ultimele ploi şi sălciu din pricina mâlului, purtând la suprafaţa lui paie, rămurele moarte şi ciudate lucruri uitate: frunze căzute prea devreme, pui de păsări şi boboci de floare.

Dana deschisă e pustie din pricina vântului de est care stânjeneşte ancorarea şi, de n-ar fi cele câteva case risipite ici şi colo deasupra Helfordului şi grupul de bungalowuri de lângă Portul Navas, râul ar fi la fel cum era şi într-un secol acum uitat, într-un veac care-a lăsat puţine amintiri.

În acele zile, dealurile şi văile erau singure în splendoarea lor, nu erau clădiri care să pângărească. Stâncile sau întinderile aspre şi sălbatice, nici hornuri care să se profileze deasupra pădurilor înalte. Cătunul

Helford se compunea doar dintr-un pâlc de căsuţe şi ele nu stânjeneau cu nimic viaţa râului care aparţinea păsărilor – marele ploier, garia, pinguinul nordic. Niciun vas nu trecea pe aici atunci, aşa cum se întâmplă azi, şi acea întindere de apă încremenită, unde râul se bifurcă spre Constantine şi Gweele era calmă şi limpede.

Râul era puţin cunoscut, în afara câtorva marinari care îşi aflau adăpost aici când furtunile de sud-vest îi abăteau spre ţărm din cursa lor în susul curentului, dar ei găseau locul singuratic şi sumbru, puţin înfricoşător din pricina tăcerii şi, când vântul le era prielnic din nou, erau bucuroşi să ridice ancora şi s-o pornească în larg. Cătunul Helford n-avea cu ce să ademenească spre ţărm un marinar, locuitorii celor câteva căsuţe fiind greoi la minte şi necomunicativi, aşa că cineva, care a stat prea multă vreme departe de căldură şi de femei, se simţea puţin ispitit să hoinărească prin păduri, sau să se bălăcească împreună cu piciorongii în mâlul lăsat de reflux. Şerpuitorul râu rămăsese astfel necunoscut, pădurile şi dealurile – nestrăbătute de picior de om, şi întreaga splendoare adormită a miezului de vară, care-i dă râului Helford un farmec straniu, nu fusese niciodată văzută şi niciodată ştiută.

Astăzi, sunt multe voci care desvirginează tăcerea. Vapoarele de agrement vin şi pleacă, lăsând dâre de spumă, navigatorii îşi fac între ei vizite, şi chiar cel pornit pe-o drumeţie de-o zi, cu ochiul obosit şi îmbuibat de frumuseţea nemistuită, se avântă prin băltoace cu o plasă de raci în mână. Uneori, într-un mic automobil gâfâitor, înaintează chinuit de zdruncinături pe drumul nebătătorit şi noroios, care ieşind din satul Helford o coteşte brusc la dreapta, şi îşi ia ceaiul cu tovarăşii săi de drum în bucătăria de piatră a vechiului conac, ce a fost cândva Navron House. Şi-acum a mai rămas ceva din măreţia lui apusă. O parte din dreptunghiul iniţial mai stă şi azi în picioare, închizând curtea fermei actuale, iar cele două coloane care constituiau odată intrarea în casă, acum

învelite în iederă şi încrustate cu licheni, slujesc ca piloni susţinători unui hambar modern, cu acopeiiş din tablă ondulată.

Bucătăria fermei, în care drumeţul îşi bea ceaiul, aparţine vastei sufragerii a conacului şi cele câteva trepte, care dau acum într-un zid de cărămizi, sunt o parte din scara ce ducea odată la galerie. Restul casei trebuie să se fi degradat sau a fost demolată, deoarece clădirea pătrată a fermei, deşi destul de aspectuoasă, seamănă prea puţin cu vechile gravuri reprezentând Navronul, dispus în forma literei E, iar din vechiul parc şi din grădina, aşa de îngrijite cândva, n-a mai rămas nici urmă.

Drumeţul îşi înghite dumicatul şi îşi soarbe ceaiul surâzând peisajului şi neştiind nimic despre femeia care a stat aici, cândva, cu mult timp în urmă, într-o altă vară, urmărind aşa cum face el acum licărirea fluviului printre copaci, cu obrazul înălţat spre cer, ca să simtă soarele.

El aude zgomotele primitive ale fermei, zăngănitul găleţilor. Mugetul vitelor, vocile aspre ale fermierului şi fiului acestuia, strigându-se de la un capăt la altul al curţii, dar urechile lui sunt surde la ecourile acelor vremi când cineva, cu palmele duse căuş la gură, fluiera încetişor de sub brâul întunecat al copacilor, şi o plăpândă siluetă, ghemuită sub zidurile casei încremenite în tăcere, îi răspundea iute, în timp ce deasupra lor fereastra se deschidea şi Dona, cu degetele bătând pe pervaz o melodie fără nume, pândea cu urechile ciulite, iar buclele îi cădeau rebele peste obraji.

Râul îşi continuă drumul, copacii freamătă sub adierea verii, jos, în băltoace, în timpul refluxului, scoicarii scormonesc mâlul în căutarea hranei, ploierii ţipă, dar nimeni nu-şi mai aduce aminte de bărbatul şi femeia de atunci, iar pietrele de pe mormintele lor, cu numele indescifrabile, sunt năpădite de licheni şi de muşchi.

Astăzi, vitele tropăie, frământând pământul peste portalul dispărut al conacului Navron unde, odată, în timp

ce orologiul bătea miezul nopţii, un bărbat cu sabia scoasă din teacă surâdea în lumina palidă a lumânărilor.

Primăvara, copiii fermierului culeg primule şi ghiocei pe falezele de deasupra golfului; ghetele lor pline de noroi strivesc rămurelele moarte şi frunzele căzute ale verii pierite, şi chiar golful, umflat de ploile unei ierni lungi, pare cenuşiu şi posomorât.

Copacii se înghesuie şi astăzi, ca o masă întunecată, până la marginea apei şi muşchiul verde şi viguros năpădeşte micuţul chei, unde Dona aţâţa focul şi se uita printre flăcări, râzând, la iubitul ei; acum, însă, nicio corabie nu mai stă ancorată în golf, cu zvelte catarge ţintuind cerul, nu se mai aude scrâşnet de odgoane, nicio aromă de tutun scump nu mai împânzeşte aerul şi nici glasuri, discutând într-o melodioasă limbă străină, nu-şi mai trimit ecoul de dincolo de apă.

Navigatorul solitar, care-şi lasă vasul în rada deschisă a Helfordului, pornind cu barca în explorarea râului într-un înserat de miez de vară, când rândunicile de noapte se strigă una pe alta, odată ajuns la gura golfului, are un moment de şovăială; deoarece şi azi mai dăinuie aici ceva misterios, ca un fel de vrajă. Fiind străin, navigatorul se uită înapoi peste umăr la iahtul adăpostit în radă, priveşte apa lată a râului şi şovăie, cu mâinile încremenite pe vâsle, conştient deodată de adânca tăcere a golfului, a îngustului şi şerpuitorului său canal, şi el se simte, fără a-şi putea da seama de ce, un intrus, un fel de braconier al timpului. Totuşi, se aventurează puţin de-a lungul ţărmului stâng al golfului, zgomotul cârmei răsună strident deasupra apei, stârnind ecouri ciudate printre copacii de pe malul mai îndepărtat; cu cât înaintează mai mult, golful devine tot mai îngust, copacii se îndesesc din ce în ce spre marginea apei şi o vrajă ciudată pune stăpânire pe el, fascinându-l, un soi de nelinişte bizară şi neînţeleasă pe deplin.

E singur. Şi totuşi... Oare, nu vin nişte şoapte dinspre bancurile de nisip de lângă ţărm? Oare, nu se zăreşte o

siluetă înaltă, în lumina lunii ce-i poleieşte cu aur pantofii cu cataramă şi cuţitul din mână? Şi oare, alături de ea, nu se află o femeie, cu o pelerină pe umeri şi cu bucle întunecate descoperindu-i urechile? I se pare, desigur, umbrela copacilor îi joacă feste, iar şoaptele nu sunt altceva decât foşnet de frunze şi bătaia de aripi a unei păsări adormite, dar el se simte deodată nesigur şi chiar apăsat de umbra unei spaime. Ghiceşte vag că nu trebuie să meargă mai departe şi că extremitatea golfului de după ţărmul cel mai îndepărtat îi este interzisă şi sortită să rămână neexplorată. Făcând cale întoarsă, îşi îndreaptă prora bărcii spre radă şi, pe măsură ce se îndepărtează, sunetele şi şoaptele ajung tot mai distincte la urechea lui. Se aud zgomote de paşi. O chemare şi un strigăt în noapte, un şuierat îndepărtat şi timid, un cântec ciudat şi melodios, îşi încordează privirile în întuneric şi masa de umbre din faţa lui capătă contururile rigide şi nete ale unui vas eşuat. Un vas plin de graţie şi frumuseţe, datând din alte vremi, o corabie fantomă. Şi inima începe deodată să-i bată, braţele i se crispează pe vâsle şi micuţa barcă se avântă ca o săgeată pe râul întunecat, fugind de vrajă, pentru că ceea ce a văzut el nu ţine de lumea aceasta, şi ceea ce a auzit stă dincolo de puterea lui de pricepere.

Ajuns iarăşi în siguranţă, pe vasul său, se uită pentru ultima oară îndărăt spre intrarea în golf; o lună plină şi albă, strălucind în toată splendoarea ei estivală, se înalţă deasupra copacilor înalţi, scăldând golful în lumină şi frumuseţe.

O rândunică de noapte ciripeşte în ferigile de pe coline, un peşte sfâşie cu un plescăit moale suprafaţa apei, vasul se întoarce uşor în întâmpinarea mareei şi golful dispare de sub privirile navigatorului.

El coboară în tihna confortabilei sale cabine şi, scotocind printre cărţi, găseşte în cele din urmă lucrul pe care-l caută. O hartă a Cornwall-ului, prost desenată şi plină de inexactităţi, cumpărată într-un moment de

hoinăreală într-o librărie din Truro. Pergamentul este veşted şi galben, însemnările nu se desluşesc, ortografia ţine de un alt secol, în schimb, râul Helford este schiţat destul de corect, iar cătunele din Constantine şi Gweek la fel. Navigatorul, însă, priveşte dincolo de ele, la meandrele unui braţ îngust care se desparte din râul mamă, la goana lui şerpuită şi scurtă spre vest, către mare. Cineva îi caligrafiase numele cu litere fine şi decolorate: Golful Francezului.

Navigatorul îşi frământă o clipă mintea cu numele golfului, apoi înalţă din umeri, face harta sul şi-o pune la loc. Adoarme îndată. Apa e liniştită. Nicio briză nu îi ondulează suprafaţa. Rândunelele de noapte au amuţit. Navigatorul visează şi, în vreme ce mareea freamătă lin în jurul vasului şi luna sclipeşte pe râul liniştit, murmure molcome îi ajung la ureche: trecutul se preschimbă în prezent.

Un veac uitat răsare din ţărână şi pânză de păianjen... Păşeşte în alt timp. Aude tropotul copitelor galopând pe drumul către Navron, vede uriaşa poartă balansându-se larg deschisă, chipul palid şi speriat al servitorului, şi ochii lui aţintiţi spre călăreţul înfăşurat în mantie.

O vede pe Dona venind în capul scărilor, îmbrăcată în rochia ei veche şi cu un şal pe cap, în timp ce jos, în golful ascuns şi încremenit în tăcere, un bărbat se plimbă încolo şi încoace pe puntea corăbiei sale, cu mâinile la spate, şi cu un ciudat şi enigmatic surâs pe buze. Bucătăria fermei de la Navron House se preschimbă iar în vechea sufragerie; cineva stă ghemuit pe trepte cu un cuţit în mână; în timp ce, de sus, răsună deodată strigătele speriate ale unui copil, un scut desprins din peretele galeriei se prăbuşeşte peste silueta ghemuită pe scară şi doi căţeluşi spanieli „King Charles”, parfumaţi şi cârlionţaţi, aleargă schelălăind şi lătrând ascuţit spre trupul întins pe podea.

Miezul verii stă să bată; e seară; un foc de lemne arde într-un golf pustiu. Un bărbat şi o femeie se privesc unul

pe celălalt surâzând şi împărtăşindu-şi taina. La revărsatul zorilor, odată cu refluxul, o corabie îşi întinde pânzele, soarele arde sălbatic într-un cer albastru şi vesel, pescăruşii ţipă.

Toate şoaptele, toate ecourile trecutului apus zumzăie în creierul celui adormit, care se simte una cu ele, ca o parte a lor; crâmpei desprins din mare, din corabie, din zidurile domeniului Navron, din trăsura care huruie şi se clatină pe drumurile bolovănoase ale Cornwall-ului, crâmpei desprins chiar şi din acea pierdută, uitată Londră, artificială şi pictată, unde străjerii umblau cu torţe şi cavalerii afumaţi râdeau la colţul unei străzi pietruite şi pline de noroi. Îl vede pe Harry în jacheta lui de satin, cu spanielii pe urmă-i, năvălind în dormitorul Donei, în timp ce ea îşi pune cerceii cu rubine în urechi. Îl vede pe William cu gura lui cât un nasture, cu faţa lui mică şi de nepătruns. Şi, în sfârşit, o vede pe *La Mouette*[1] ancorată într-un golf strâmt şi dantelat, copacii coborând până la marginea apei, aude ţipătul stârcului şi al ploierului şi, în somn, respiră şi trăieşte încă odată fermecătoarea nebunie a acelui ultim miez de vară care a făcut pentru prima dată din golf un refugiu şi un simbol al evadării.

[1] Pescăruşul, în franceză în text. (n. t.)

Capitolul II

OROLOGIUL BISERICII BĂTEA JUMĂTATEA chiar în clipa în care trăsura, intrând în huruit de roţi în Launceston, se oprea în piaţa hanului. Surugiul scoase un mormăit, iar tovarăşul său sări jos, alergând să ţină caii de căpăstru. Surugiul îşi puse două degete în gură şi fluieră. Imediat, dinspre han îşi făcu apariţia un rândaş buimac, frecându-şi ochii adormiţi.

— Nu-i vreme de tânjeală! Adu de îndată apă şi de mâncare cailor! spuse surugiul, care se ridică de pe capră şi, întinzându-se, aruncă o privire otrăvită în jur, în timp ce tovarăşul său îşi mişca picioarele amorţite, adresându-i un zâmbet larg, plin de simpatie.

— Nu şi-au frânt încă spinările, şi e şi asta ceva, spuse el încet. — Poate că, la urma urmei, merită toate guineele pe care sir Harry le-a plătit pentru ei.

Surugiul ridică din umeri. Era prea obosit şi membrele îi erau prea înţepenite ca să răspundă. Drumurile erau o nenorocire şi dacă s-ar fi rupt vreo roată, ori ar fi căzut sfârşit vreunul din cai, el ar fi fost cel care ar fi avut de suferit, şi nu celălalt. Dacă, cel puţin, ar fi putut bate drumul în tihnă, dacă ar fi avut la dispoziţie o săptămână! Dar nu! Trebuiau să gonească în ritmul ăsta infernal în care îţi poţi frânge gâtul, fără să cruţi nici oamenii, nici animalele, şi toate astea din pricina blestematelor de toane ale doamnei. În orice caz, slavă Domnului, pentru moment a adormit şi în interiorul trăsurii totul era în ordine. Dorinţele îl înşelară însă, fiindcă atunci când rândaşul se întoarse, cu câte o găleată în fiecare mână, şi caii începură să bea însetaţi, fereastra trăsurii se deschise

cu o zmucitură şi stăpâna se aplecă în afară, fără nicio urmă de somn pe figură, cu ochii limpezi şi larg deschişi şi cu acea voce reee şi poruncitoare, de care învăţase să se teamă în cursul acestor ultime zile, întrebă mai nerăbdătoare decât oricând.

— De ce naiba această întârziere? — Oare nu te-ai oprit să adăpi caii acum trei ore?

Surugiul murmură o rugăciune ca să-i dea Dumnezeu putere să se stăpânească şi, dându-se jos de pe capră, se apropie de geamul deschis al trăsurii.

Caii nu sunt obişnuiţi cu un asemenea ritm, doamnă, spuse el. Uitaţi că în ultimele două zile am străbătut aproape două sute de mile şi, în afară de asta, drumurile acestea nu sunt potrivite pentru animale de rasă aşa de nobilă ca ale dumneavoastră.

— Prostii, veni răspunsul, cu cât sunt de rasă mai bună, cu atât pot să reziste mai bine. De aici înainte, să opreşti caii numai când o să-ţi dau eu ordin. Plăteşte băiatului ce-i datorăm şi hai să plecăm mai departe.

— Da, doamnă. Bărbatul se întoarse cu gura strânsă într-o expresie de exasperare şi oboseală, făcu un semn cu capul tovarăşului său şi, bombănind printre dinţi, se caţără din nou la locul său pe capră.

După ce scoase găleţile de sub botul cailor, prostănacul de rândaş rămase cu gura căscată, neînţelegând nimic; tropăind din copite şi sfârâind, cu aburii ţâşnind din trupurile lor încinse, caii părăsiră mica piaţă pietruită şi orăşelul adormit, ca s-o pornească iar pe drumul gloduros şi plin de bolovani.

Dona aruncă o privire încruntată pe geam, cu bărbia sprijinită în palme. Din fericire, copiii continuau să doarmă şi chiar Prue, dădaca lor, cu gura deschisă şi cu faţa roşie, nu se mişcase de mai bine de două ore. Biata Henrietta! De patru ori îi fusese greaţă şi acum zăcea cu obrazul palid şi tras – minusculă ediţie a lui Harry, cu căpşorul auriu sprijinit de umărul dădacei. James nu se mişcase deloc; dormea somnul adânc şi adevărat al

prunciei şi, poate, că nici n-avea să se trezească până la destinaţie. Şi acolo – de ce jalnică primire aveau să aibă parte! Paturi cu aşternuturile jilave, fără îndoială, obloane închise, izul de mucigai şi atmosfera înăbuşitoare a camerelor nelocuite; enervarea servitorilor luaţi pe nepusă masă şi nemulţumiţi. Şi toate, din pricina unui imbold ascultat, orbeşte, a unui neaşteptat val de revoltă împotriva zădărniciei vieţii ei. Împotriva acelor nesfârşite supeuri, dineuri şi partide de cărţi, a acelor pozne nesăbuite, demne de un ucenic în orele de răgaz, a acelui stupid flirt cu Rockingham. Şi împotriva lui Harry însuşi, atât de leneş, atât de lasă-mă să te las, jucându-şi prea bine rolul lui de sol desăvârşit, cu îngăduinţa, cu căscatul lui dinainte de miezul nopţii, cu adoraţia lui placidă şi somnoroasă. Această senzaţie de zădărnicie, care creştea de luni întregi, o sâcâia din când în când ca o durere mocnită de dinţi, dar deabia vineri noaptea se trezise în ea, acea totală scârbă faţă de sine însăşi şi de exasperare, şi noaptea aceea de vineri o făcea să se lase hurducată în toate părţile în această trăsură blestemată, din pricina ei făcea această călătorie ridicolă ca să ajungă la o casă pe care o văzuse o singură dată în viaţă şi despre care nu ştia nimic, cărând după ea, pradă furiei şi nervilor, pe cei doi copii uimiţi şi pe guvernanta lor, total lipsită de entuziasm.

Fireşte, ascultase de-un impuls, aşa cum făcuse întotdeauna în viaţa ei, dând curs unei şoapte, unei sugestii ivite nu se ştie de unde şi care-şi batea joc de ea după aceea. Se măritase cu Harry tot dintr-un impuls, din pricina râsului său – atrasă de firea lui nepăsătoare şi veselă, şi fiindcă crezuse că ochii săi albaştri ascund mai mult decât cuprindeau în realitate... Acum, îşi dădea seama că... dar acestea sunt lucruri pe care nu ţi le mărturiseşti nici măcar ţie însăţi şi, de altfel, la ce bun? Treaba era săvârşită, se afla aici cu cei doi copii mărişori ai ei. Şi luna viitoare, orişicum, tot o să împlinească treizeci de ani.

Nu, nu bietul Harry trebuia condamnat, nici viaţa lipsită de sens pe către o duceau, nici escapadele smintite, nici prietenii lor, nici atmosfera sufocantă a unei veri căzute prea timpuriu pe praful şi noroiul răscopt al Londrei, nici flecăreala stupidă din foaierele teatrelor, palavrele şi frivolitatea, nici prostiile deşucheate pe care Rockingham i le şoptea la ureche. Ea, şi numai ea, purta întreaga vină.

Jucase prea mult timp un rol nedemn de ea. Consimţise să fie acea Donă pe care o cerea lumea ei – o creatură superficială şi încântătoare, care se plimba, vorbea şi râdea, acceptând laudele şi admiraţia cu o dispreţuitoare ridicare din umeri, ca pe un firesc omagiu adus frumuseţii ei, o creatură uşuratică, insolentă, voit indiferentă. Şi în tot acest timp, o altă Donă, o Donă ciudată, asemănătoare unei fantome, o cerceta cu atenţie dintr-o oglindă întunecată, cuprinsă de ruşine.

Acest altor ego al ei ştia că viaţa nu trebuie să fie negreşit amară, sau fără conţinut, sau închistată în graniţe înguste, şi că ar putea fi nemăsurată, infinită, dacă ar însemna suferinţă, iubire, primejdie, tandreţe, şi chiar mai mult decât astea toate, mult mai mult. Da, senzaţia de scârbă faţă de sine pusese stăpânire pe ea cu toată puterea în acea noapte de vineri. Cu atâta putere încât şi acum, când sta în trăsură, cu dulcele aer câmpenesc scăldându-i obrazul, mai putea simţi în nări mirosul încins al străzii, emanat de canalele de scurgere ale Londrei, un miros de descompunere şi putregai, care se alia în chip inexplicabil cu cerul greu şi înăbuşitor, cu căscatul lui Harry când îşi scutura un fir de praf de pe haină, cu zâmbetul mefistofelic al lui Rockingham – ca şi cum toate astea simbolizau o lume obosită, muribundă, de care trebuia să se elibereze singură şi să fugă, înainte ca cerul să cadă deasupra ei şi s-o prindă în capcană. Îşi amintea de negustorul ambulant, orb din colţui străzii, cu ochii crispându-i-se la sunetul unei monezi, de băiatul de prăvălie din Haymarket cu tava pe cap, înaintând cu paşi mărunţi şi strigându-şi marfa cu o voce stridentă şi

amărâtă; şi-l amintea cum, odată, împiedicându-se de nişte gunoaie din rigolă, îşi vărsase tava pe caldarâmul prăfos. Şi îşi amintea, Doamne! teatrul supraaglomerat, duhoarea parfumată a trupurilor încinse, râsul nătâng şi vorbăria goală, persoanele din loja regală cu Regele în frunte, mulţimea nerăbdătoare de pe locurile ieftine, dând din picioare şi aruncând între timp coji de portocale pe scenă. Şi, în sfârşit, pe Harry râzând din nimic, după cum îi era obiceiul, care ameţit fie din pricina piesei, fie că băuse prea mult înainte, începea să sforăie în fotoliul lui, prilej fericit pentru Rockingham să-şi lipească piciorul de-al ei şi să-i şoptească în ureche. Blestemate fie neruşinarea, aerul lui de proprietar familiarităţile lui, şi toate astea fiindcă îi îngăduise s-o sărute odată, într-un moment de plictiseală, pentru că noaptea era minunată. Pe urmă, plecau cu toţii să supeze la Swan, pe care-l detesta din ce în ce mai mult, atracţia pentru noutate odată sfârşită, neputând s-o stimuleze până la moarte faptul de a fi singura nevastă legitimă printre atâtea femei uşoare.

Cândva, asta prezentase o anumită atracţie; să supeze cu Harry în aceste locuri, unde niciun alt bărbat nu-şi aducea nevasta, să stea cot la cot cu demimondenele oraşului şi să-i vadă pe prietenii lui Harry la început scandalizaţi, apoi fascinaţi şi, în cele din urmă, cuprinşi de febră, asemeni şcolarilor curioşi, care calcă pe-un tărâm interzis – da, cândva, toate astea îi aţâţaseră gustul de petrecere. Şi totuşi, chiar atunci, chiar de la început, simţise cum o împungea ruşinea, avusese o ciudată senzaţie de degradare, ca şi cum s-ar fi îmbrăcat pentru un bal mascat în nişte veşminte nepotrivite.

Iar râsul agreabil şi puţin cam nătâng al lui Harry, aerul lui consternat şi vag scandalizat, când îi spusese: „Ai devenit subiectul de conversaţie al oraşului. Ştii că lichelele te bârfesc prin taverne?” – departe de-a fi pentru ea o dojană, o iritase. Ar fi preferat să fie furios, să ţipe la ea, chiar s-o ocărască. El însă nu făcuse decât să râdă, să

ridice din umeri şi s-o mângâie în felul lui greoi şi neîndemânatec, astfel că ea ştiu că purtarea ei nebunească nu-l atinsese, că în sine însuşi e total încântat că bărbaţii vorbesc despre soţia lui şi o admiră, pentru că asta îl făcea să devină în ochii lor cineva. Trăsura intră cu o roată într-o groapă, hurducându-i, şi James se mişcă prin somn. Feţişoara i se încreţi a plâns, şi Dona îi întinse jucăria care îi alunecase din braţe. Băieţelul şi-o lipi de gură şi adormi din nou. Arăta ca Harry când îi cerea să-l asigure că-l iubeşte, şi ea se întrebă cu uimire de ce această expresie pe care o găseşte atât de fermecătoare şi emoţionantă la James, la Harry i se pare stupidă, reprezentând în plus şi o ascunsă pricină de iritare.

În acea noapte de vineri, după ce se îmbrăcase, în timp ce-şi punea în urechi cerceii cu rubine, care erau din aceeaşi garnitură cu colierul din jurul gâtului, şi-a amintit deodată de James înşfăcând pandantivul şi îndesându-şi-l în gură. Şi surâsese pentru ea, gândindu-se la asta. Marry, care stătea în picioare lângă ea, scuturându-şi dantelele de la manşetă, îi prinsese zâmbetul şi-l luase drept o invitaţie. „Dona, spusese, de ce naiba mă priveşti aşa? Hai să nu mai mergem la teatru! Rockingham şi întreaga lume, n-au decât să se spânzure! De ce, dracului, nu putem rămâne acasă?” Bietul Harry, ce mult semăna asta cu el! Provocat de-un surâs ce nu-i era adresat, să fie cuprins de-o îngâmfată adoraţie. Spusese: „Nu fi ridicol!”, îndepărtându-se de el, astfel ca să nu-i poată atinge umerii goi eu mâinile lui neîndemânatece. Gura lui luase imediat expresia aceea de încăpăţânare îmbufnată, pe care i-o cunoştea atât de bine. Astfel că au plecat la teatru, aşa cum mai plecaseră de nenumărate ori la alte piese şi la alte supeuri, prost dispuşi şi puşi pe ceartă, stricându-şi seara înainte ca ea să înceapă cu adevărat.

Pe urmă, îşi chemase căţeii, pe Duke şi pe Duchess, care năvăliseră schelălăind spre el, ca să le dea dulciuri,

umplând camera cu lătratul lor ascuţit, sărind şi repezindu-se spre mâinile lui.

„Hei, Duke, hei, Duchese, *apporte!”* le poruncea el, aruncându-le dulciuri prin odaie sau pe patul Donei, şi ei zgâriau perdelele cu ghearele şi încercau să sară pe pat, lătrând îngrozitor, iar Dona cu degetele în urechi ca să nu-i mai ardă, o pornise în goană din cameră pe scări în jos, spre trăsura care o aştepta, albă, rece şi mânioasă, întâmpinată de miasmele încinse ale străzii şi de-un cer searbăd şi înăbuşitor.

Trăsura intră iarăşi într-una din gropile drumului de ţară, zdruncinându-i pe toţi şi, de data asta, se agită dădaca. Biata şi nefericita Prue, cu faţa ei cinstită şi prostănacă, înăsprită şi răvăşită de oboseală, câtă pică trebuie să-i poarte stăpânei sale pentru această neaşteptată şi inexplicabilă călătorie! Şi Dona se întreba dacă nu cumva lăsase în urma ei la Londra vreun adorator, care, probabil, se va consola, însurându-se cu alta, astfel că, dacă viaţa dădacei va fi ratată, asta se va întâmpla din pricina ei, a Donei, a toanelor şi capriciilor ei, a cumplitei ei lipse de consecvenţă. Ce altceva va putea face Prue la Navron, decât să-i plimbe pe copii în josul şi susul aleilor şi prin grădină, oftând după străzile Londrei, rămase la sute de mile în urmă? Dar erau oare grădini la Navron? Nu-şi putea aminti. Ce multă vreme i se părea că s-a scurs de la acea scurtă vizită făcută aici, imediat după ce se măritase! Era sigură că existau copaci, şi un râu care strălucea, şi o cameră lungă cu nişte ferestre mari, larg deschise. Dar mai mult decât atât nu putea să-şi amintească, fiindcă, aşteptând-o pe Henrietta, se simţise nespus de rău în acele zile, când chinuită de greţuri, nu făcuse decât să se târască de pe o sofa pe alta, mirosind flacoane de săruri. Deodată, Dona îşi dădu seama că îi e foame, trăsura tocmai trecuse, hurducându-se, printr-o livadă cu meri în floare, şi ea simţi că trebuie să mănânce acum, imediat, fără multă întârziere, la marginea drumului, în lumina soarelui; că trebuie să mănânce cu

toţii. Aşa că scoase capul pe geam şi-i strigă surugiului:

— O să facem un scurt popas, ca să mâncăm. Vino şi ajută-mă să întind pledurile lângă tufişurile de la marginea drumului.

Bărbatul se uită în jos la ea cu ochii mari şi plini de consternare:

— Dar doamnă, pământul e, poate, umed şi-o să răciţi.

— Prostii, Tbomas! Mi-e foame, tuturor ne e foame şi trebuie să mâncăm.

Surugiul se dădu jos de pe capră şi pe faţa lui congestionată se citea cât e de stânjenit. Tovarăşul său, se întoarse la rându-i, tuşind în pumni.

— Există un han la Bodmin, doamnă, îndrăzni surugiul. Puteţi mânca acolo, bucurându-vă de tot confortul şi, poate, o să şi poposiţi puţin; e, cu siguranţă, mult mai potrivit. Dacă trece cineva pe aici şi vă vede şezând jos la marginea drumului? Mă îndoiesc că lui sir Harry i-ar plăcea...

— La naiba, Thomas! Eşti sau nu în stare s-asculţi de-o poruncă? spuse stăpâna lui şi, deschizându-şi singură portiera, sări jos pe şoseaua noroioasă, ridicându-şi fără pic de ruşine poalele rochiei deasupra gleznelor.

„Săracul sir Harry”, îşi spuse surugiul, „iată cu ce lucruri are de luptat în fiecare zi”. În mai puţin de cinci minute, Dona îi adunase pe toţi pe iarba din marginea drumului, pe dădaca abia deşteptată din somn, clipind din ochii ei rotunzi, şi pe copiii care o priveau ţintă, uimiţi.

— Haideţi toţi să bem bere! spuse Dona. Avem o mică provizie în coşul de sub banchetă. Mi-e o poftă nebună de bere. Da, James, o să-ţi dau puţină şi ţie.

Şi se aşeză jos, cu fustele strânse sub ea, cu pălăria dată pe spate, golindu-şi berea dintr-o înghiţitură, ca o ţigancă cerşetoare; turnându-şi puţină pe vârful degetului, să-i dea să guste şi băieţelului ei, îi surâse surugiului ca să-i arate că nu-i poartă pică nici pentru felul lui brutal de-a conduce, nici pentru încăpăţânarea lui.

— Şi voi doi trebuie să beţi, e destulă pentru toată lumea, îi îmbie Dona. Bărbaţii fură obligaţi să bea cu ea, ocolind privirile dădacei, care se gândea, la fel cu ei, că toate astea sunt necuviincioase, şi visa la o odaie liniştită într-un han, unde să găsească apă caldă pentru copii, ca să-i poată spăla pe faţă şi pe mâini.

— Unde ne ducem? întrebă Henrietta pentru a douăsprezecea oară, uitându-se împrejur cu dezgust şi ţinându-şi rochia strâns lipită de ea, ca să n-o umple de noroi. Oare, excursia noastră se apropie de sfârşit şi vom fi curând acasă?

— Ne ducem la o altă casă, spuse Dona, o casă nouă, cu mult măi drăguţă. O să te poţi zbengui prin păduri, o să-ţi poţi murdări hainele, şi Prue n-o să te dojenească, pentru că asta n-o să aibă nicio importanţă.

— Nu vreau să-mi murdăresc hainele. Vreau să mă duc acasă, spuse Henrietta şi buzele începură să-i tremure; se uită în sus bosumflată la Dona şi apoi, fie fiindcă era obosită – fusese aşa de ciudată această călătorie, acest popas la marginea drumului –, fie că ducea lipsa traiului ei de fiecare zi, începu să plângă. James, care până atunci păruse fericit şi liniştit, îşi deschise la rându-i gura mare şi se porni să ţipe, din solidaritate cu sora lui.

— Nu, scumpii mei, nu, comorile mele! Nu le-au plăcut şanţurile astea scârboase şi gardurile pline de ghimpi, spuse Prue, strângându-i pe amândoi în braţe; iar cuvintele ei ascundeau atâtea imputări la adresa stăpânei sale, cauza tuturor acestor răsturnări de ordini, încât Dona, pe care o înţepa conştiinţa, se ridică în picioare, împrăştiind cu vârful pantofului resturile dejunului.

— Atunci, hai să mergem mai departe, orice-ar fi! Dar fără lacrimi, vă rog, pentru Dumnezeu!

Şi în timp ce guvernanta, copiii şi proviziile îşi reluau locurile în trăsură fără ajutorul ei, Dona rămase pentru câteva clipe singură, în picioare. Da, plutea în aer parfumul merilor în floare şi al drobiţei, un miros de muşchi şi de turbă venea dinspre landele îndepărtate şi,

de undeva, negreşit aproape, de după colinele acelea din zare, răzbatea mireasma jilavă a mării.

Să uite lacrimile copiilor, să uite aerul nemulţumit al dădacei, să uite figura bosumflată a surugiului, să-l uite pe Harry şi disperarea ochilor lui albaştri, când i-a anunţat hotărârea ei! „Ce naiba Dona, ce-am făcut, ce-am spus? Nu ştii că te ador?” Să uite toate astea, pentru că asta însemna libertatea: să stai aici, în picioare o clipă, cu faţa bătută de soare şi vânt, şi asta însemna să trăieşti: să surâzi şi să fii singură.

Încercase să-i explice aceasta lui Harry vineri noaptea după escapada nebunească şi idioată de la Hampton Court; încercase să-i povestească ce simte, să-l facă să înţeleagă că farsa stupidă făcută contesei nu fusese decât o idee greşită şi absurdă despre glumă, o trădare a firii ei adevărate; că, în realitate, ceea ce dorea ea era evadarea, o evadare din ea însăşi, din viaţa pe care o duceau împreună; că ajunsese într-un moment de impas în această perioadă a existenţei ei şi că trebuia să străbată singură această criză.

— Du-te la Navron, dacă ţii cu orice preţ s-o faci! îi spusese îmbufnat. O să trimit vorbă de îndată să se facă pregătirile necesare pentru primirea ta, să se deschidă casa şi servitorii să fie gata. Dar nu te înţeleg. De ce, aşa, deodată? De ce nu ţi-ai exprimat niciodată această dorinţă înainte, şi de ce nu vrei să vin şi eu cu tine?

— Pentru că vreau să fiu singură, pentru că mă simt într-o asemenea stare sufletească încât dacă nu voi fi singură, o să te scot din minţi, şi pe mine odată cu tine, spusese ea.

— Nu înţeleg, repetase el, cu fălcile încleştate şi cu privirea posacă, şi atunci ea, cuprinsă de disperare, încercase să-i redea printr-o imagine starea ei sufletească.

— Îţi aminteşti de coteţul de păsări al tatălui meu din Hampshire? îl întrebase ea. Ţii minte ce bine erau nutrite acolo şi cât de libere puteau să zboare în jurul coliviei? Ei

bine, odată am scos un cânepar şi, îndată ce mi-am deschis palmele, a zburat drept spre soare...

— De ce-mi spui asta? întrebase el, încrucişându-şi mâinile la spate.

— Fiindcă aşa mă simt eu. Asemenea păsării aceleia înainte de a-şi lua, zborul, răspunsese el, întorcându-i spatele şi zâmbind, în ciuda mărturisirii ei, fiindcă el părea atât de perplex, atât de nefericit şi atât de copleşit de această problemă peste capacitatea lui de pricepere, aşa cum se uita la ea îmbrăcat în alba lui cămaşă de noapte. Bietul, dragul de Harry – ea era în stare să-l înţeleagă! Ridicând din umeri, se suise în pat. Cu faţa întoarsă la perete şi ochii feriţi de ea, spusese:

— Doamne, Dumnezeule, Dona, oare de ce trebuie să fii tu aşa de uluitor de complicată.

Capitolul III

DUPĂ CE SE CHINUI CÂTEVA CLIPE cu cremona ferestrei care se înţepenise, desigur din pricina neîntrebuinţării – pesemne că de luni întregi nu mai pusese nimeni mâna pe ea – Dona deschise larg geamurile, lăsând să intre aerul proaspăt şi soarele.

— Pfui! făcu ea. Odaia asta miroase a cavou! Şi cum, în clipa aceea, în sticlă tocmai se reflecta o rază de soare, ea prinse imaginea servitorului uitându-se la ea. Ar fi putut jura că zâmbise, dar când ea se întoarse era solemn şi impasibil, aşa cum fusese din primul moment al sosirii lor, un omuleţ subţire, cu o gură strânsă şi încreţită ca un nasture şi un obraz palid şi ciudat.

— Nu-mi amintesc de dumneata, spuse. Pesemne că nu te aflai aici ultima, oară când am venit noi.

— Nu, doamnă, răspunse el.

— Îmi amintesc că, pe atunci, era un bătrân, i-am uitat numele, dar ştiu că avea reumatism la toate încheieturile şi abia putea să meargă. Pe unde o fi oare, acum?

— În mormânt, doamnă.

Aha! făcu Dona şi, muşcându-şi buzele, se întoarse din nou spre fereastră. „Nu cumva ticălosul ăsta îşi bate joc de ea?”

— Şi dumneata ai venit în locul lui? îl întrebă ea peste umăr, uitându-se afară, la copaci.

— Da, doamnă.

— Şi cum te numeşti dumneata

— William, doamnă.

Uitase că locuitorii din Cornwall vorbesc într-un fel atât de ciudat, cu un accent curios, aproape străin, cel puţin

aşa presupunea ea, că e vorba de dialectul din Cornwall; când se întoarse să se uite la el, îi surprinse acelaşi surâs uşor, pe care-l observase în clipa în care-i văzuse imaginea reflectată în geam.

— Mă tem că această venire a noastră pe neaşteptate a iscat multă bătaie de cap; în primul rând, deschiderea casei, care a stat închisă prea multă vreme, desigur. E praf peste tot. Mă mir că n-ai observat.

— Am observat, doamnă, răspunse el. Dar de vreme ce înălţimea voastră nu venea la Navron, nu mi s-a părut deloc că merită să-mi irosesc timpul cu curăţenia odăilor. E greu să faci o treabă cu plăcere când nu e nimeni să vadă şi să aprecieze.

— De fapt, spuse Dona, pornită pe glumă, dacă stăpânul e indolent, servitorul e aşijderea.

— Desigur, doamnă, confirmă el cu gravitate.

Dona măsură încăperea în lung şi-n lat, plimbându-şi degetele pe tapiseria tocită şi decolorată a scaunelor. Pipăi sculpturile de pe cămin şi se uită la portretele agăţate pe pereţi: tatăl lui Harry, pictat de van Dyke, ce anostă expresie avea! Şi această miniatură înrămată, cu siguranţă că era chiar Harry, în anul când se căsătoriseră. Şi-l amintea acum: ce tânăr şi impunător părea! O puse deoparte, conştientă de privirile servitorului fixate asupra ei. Ce ciudată creatură! apoi îşi veni în fire; niciodată nu se lăsase dominată de vreun servitor.

— Vezi să ai grijă, te rog, ca toate odăile din casă să fie măturate şi şterse de praf, spuse ea, ca toată argintăria să fie curăţată, ca în fiecare cameră să existe flori şi fiecare obiect să stea la locul său; pe scurt, ca şi cum stăpâna casei n-ar fi fost o leneşă, ci ar locui aici de foarte mulţi ani.

— Va fi o plăcere pentru mine, doamnă, spuse el şi, înclinându-se, părăsi camera. Contrariată, Dona îşi dădu seama că din nou îşi bătuse joc de ea, dar nu făţiş, nu cu familiaritate, ci în secret, în sinea lui.

Prin uşa largă cu ferestre mari, care da în grădină, ieşi

afară pe peluza din faţa casei. Cel puţin, grădinarii îşi făcuseră bine treaba: iarba era tunsă proaspăt, gardurile vii bine dichisite; poate, că toate astea se petrecuseră în pripă, alaltăieri, sau cu o zi înainte, când sosise vestea că o să se întoarcă stăpâna lor. Bieţii oamenii! Le înţelegea neglijenţa. Ce pacoste trebuie să li se pară persoana ei, care răsturnase cursul liniştit al vieţii lor, care întrerupsese trândava lor rutină, năvălind peste acest straniu William – oare, accentul lui e cu adevărat din Cornwall? – şi dându-i peste cap indolenta dezordine pe care şi-o făurise pentru uzul lui.

Undeva, printr-o fereastră deschisă în altă parte a casei, putea auzi glasul dojenitor al dădacei cerând apă caldă pentru copii şi ţipetele viguroase ale lui James. Bietul şi dragul ei copilaş! De ce, oare, trebuie spălat, îmbăiat şi dezbrăcat, în loc să fie învelit, aşa cum este, într-o cuvertură şi lăsat să doarmă în vreun ungher întunecos? Pe urmă, se îndreptă spre o spărtură dintre copaci, pe care şi-o amintea de la cealaltă vizită făcută la Navron, şi de aici – da, avusese dreptate – văzu în vale râul verde, liniştit şi tăcut. Soarele mai strălucea încă deasupra lui, stropindu-l cu aur, şi o briză domoală îi ondula oglinda. Poate că pe undeva exista vreo barcă, în care – să nu uite să-l întrebe asta pe William! – ar putea să se urce, lăsându-se purtată spre mare. Ce nebunie, ce aventură! James trebuie negreşit să vină şi el. Îşi vor cufunda amândoi feţele şi mâinile în valuri, împroşcaţi de stropii fini, peştii vor sări din apă şi păsările de mare vor scoate sunete ascuţite. Oh, Doamne! În sfârşit, departe, evadată, cu libertatea cucerită! Nu, nu-i cu putinţă să ştii că te afli la cel puţin trei sute de mile depărtare de strada St. James, de toaletele pentru dineu şi de Swan, de miasmele din Hayrriarket, de odiosul zâmbet plin de subînţelesuri al lui Rockingham, de căscatul lui Harry şi de ochii lui albaştri încărcaţi de reproşuri. De asemenea, la sute de mile depărtare de acea Dona pe care o dispreţuia, care din răutate diabolică sau din plictiseală,

sau din amândouă câte puţin, îi jucase acea farsă neghioabă contesei la Hampton Court: îmbrăcată în pantalonii de călărie ai lui Rockingham, cu mantie şi mască, galopând alături de el şi de ceilalţi, îl lăsase pe Harry la Swan (prea îmbuibat de băutură ca să ştie ce se întâmplă) şi, făcând pe tâlharii, împresuraseră caleaşca contesei, silind-o să coboare în stradă.

— Cine sunteţi şi ce vreţi? strigase biata bătrânică, tremurând de spaimă, în timp ce Rockingham fusese obligat să-şi îngroape faţa în gâtul calului ca să-şi înăbuşe râsul. Dona, care juca pe şeful, strigase tare cu o voce limpede şi rece:

— O sută de guinee, sau onoarea!

Şi contesa, biată epavă, în vârstă de cel puţin şaizeci de ani şi cu soţul în mormânt de aproape douăzeci, cotrobăise bâjbâind în pungă după monedele de aur, îngrozită că acest tânăr dezmăţat din oraş ar putea-o arunca în şanţ; întinsese monezile, uitându-se fix la obrazul mascat al Donei, şi un jalnic tremurat îi săltase colţul gurii când spusese:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cruţă-mă! Sunt foarte bătrână şi foarte obosită.

Şi Dona, năpădită deodată de-un val de ruşine şi decepţie, îi dăduse înapoi punga şi, întorcându-şi calul, pornise în galop îndărăt spre oraş, mânioasă, scârbită de sine, orbită de lacrimile umilinţei, în vreme ce Rockingham o urmărea strigând:

— Ce dracu te-a apucat, ce s-a întâmplat? Şi când Harry, căruia i se înfăţişase aventura ca o simplă partidă călare la Hampton Court, pe lumina lunii, venise acasă să se culce, nu prea sigur pe picioare, o avusese de înfruntat pe soţia lui, care stătea pe pragul uşii de la intrare, îmbrăcată cu pantalonii de călărie ai celui mai bun prieten al său.

— Am uitat, spusese el. Uitându-se cu un aer stupid la ea şi frecându-şi ochii, a fost cumva vreun bal mascat? Regele a participat şi el?

— Nu, fir-ai afurisit să fii! răspunsese Dona. Dar mascarada la care am participat eu a luat sfârşit. S-a terminat o dată pentru totdeauna. O să plec departe.

Şi pe urmă, sus, interminabila discuţie din dormitor, urmată de-o noapte albă, şi iar discuţii dimineaţa, când Rockingham vroia să vorbească cu ea şi Dona refuza să-l primească; călăreţii pornind la Navron să dea de ştire că sosesc, pregătirile pentru călătorie, călătoria ca atare şi, în sfârşit, aici! În sfârşit, liniştea, singurătatea şi libertatea asta, încă de necrezut.

Acum, soarele se retrăsese îndărătul copacilor, lăsând o întunecată lumină roşie deasupra râului, ciorile se roteau prin aer, îmbulzindu-se în jurul cuiburilor, fumul din coşuri se înălţa în rotocoale fine şi albastre şi William aprindea în hol lumânările. Cină târziu. La ora pe care şi-o alesese ea – slavă Domnului, se sfârşise acum şi cu mesele de seară luate devreme – şi mâncă cu o poftă nouă şi vinovată, şezând singură-singurică la capătul mesei lungi, cu William în picioare la spatele scaunului ei, gata s-o servească.

Făceau un contrast ciudat: el, cu veşmintele lui sobre şi întunecate, cu faţa lui mică, de nepătruns, cu ochii ca două gămălii de ac şi gura cusută parcă, şi ea, îmbrăcată în rochia ei albă, cu pandantivul de rubine în jurul gâtului şi cu părul strâns la spate în bucle dezvelindu-i urechile, aşa cum era moda.

Lumânările ardeau pe masă şi flacăra lor tremura sub adierea venită prin geamul deschis, iscând umbre pe chipul Donei. „Da, se gândea servitorul, stăpâna mea e frumoasă, dar prea arţăgoasă şi puţin cam tristă. Pe buzele ei se citeşte un soi de nemulţumire, şi slaba urmă a unui rid i se sapă între sprâncene”. Îi umplu încă odată paharul, comparând făptura vie din faţa lui cu portretul care atârna pe perete, sus, în dormitor. Nu era decât o săptămână de când stătuse aici, cu cineva alături de el, şi acest cineva spusese glumind şi trăgând cu ochiul la portret: „Oare, vom vedea-o vreodată, William, sau va

rămâne pentru totdeauna un simbol al necunoscutului?” Şi, uitându-se mai atent la portret, adăugase cu un surâs uşor: „Ochii ei sunt mari şi foarte atrăgători, William, dar cuprind şi umbre în ei. Sub pleoape, de asemenea, văd nişte umbre. Ca şi cum cineva le-ar fi atins cu un deget murdar.”

— Avem struguri? întrebă stăpâna lui, sfâşiind pe neaşteptate tăcerea. — Am o slăbiciune pentru strugurii negri şi zemoşi, cu puful neatins pe ei.

— Da, doamnă, răspunse servitorul, readus în prezent şi voni cu strugurii, tăie un ciorchine cu nişte foarfeci de argint şi i-l puse pe farfurie. Gura lui, cusută parcă, se crispa la gândul ştirilor pe care avea să le ducă. Mâine sau în ziua următoare, când odată cu fluxul de primăvară se va întoarce şi corabia.

— William! îi strigă ea.

— Da, doamnă.

— Dădaca îmi spune că tinerele servitoare de sus sunt toate nou venite în casă şi că ai trimis după ele deabia când ai auzit că sosesc eu. Ea zice că una e din Constantine, cealaltă din Gweek, şi chiar şi bucătarul e nou, fiind de fel din Penzance.

— Perfect adevărat, doamnă.

— Pentru ce asta, William? Am crezut întotdeauna, ca şi sir Harry, de altfel, după câte îmi închipui – că Navron avea destui servitori.

— Mi s-a părut, doamnă, poate în mod greşit – dumneavoastră sunteţi cea care trebuie s-o spuneţi – că un singur servitor care n-are ce face e deajuns pe lângă casă. Anul trecut am locuit aici absolut singur.

Se uită la el peste umăr, muşcând din ciorchinele de strugure.

— Aş putea să te dau afară pentru asta, William.

— Da, doamnă.

— O s-o fac, probabil, mâine dimineaţă.

— Da, doamnă.

Continuă să-şi mănânce strugurele, trăgând în acest

timp cu coada ochiului la ei, iritată şi puţin intrigată că un servitor poate fi o persoană atât de plină de surprize. Totuşi, ştia că n-o să-l dea afară.

Presupunând că nu te voi da afară, William, ce se va întâmpla?

— O să vă slujesc cu credinţă, doamnă.

— Cum pot fi sigură de asta?

— Am slujit totdeauna cu credinţă persoanele pe care le-am iubit, doamnă.

La aceasta ea nu putu să răspundă nimic, gura lui, cusută parcă, rămânând la fel de impasibilă ca întotdeauna şi ochii lui neexprimând nimic, dar în inima ei simţea că, de data asta, nu-şi bătea joc de ea şi că spusese adevărul.

— S-o iau drept un compliment, William? întrebă. În cele din urmă, ridicându-se în picioare, în timp ce el îi trăgea scaunul.

— Aceasta a fost chiar intenţia mea, doamnă, răspunse el, şi ea ieşi din cameră cu un aer solemn, fără o vorbă, ştiind că în acest omuleţ ciudat, cu amuzantul lui fel de-a fi, pe jumătate curtenitor, pe jumătate familiar, îşi găsise un aliat, un prieten. Şi râse în sinea ei, gândindu-se la Harry şi la ochii lui miraţi şi incapabili să înţeleagă: „Ce blestemată impertinenţă, ticălosul merită să fie biciuit”.

Toate astea nu sunau bine, fireşte; William se comportase în chipul cel mai neruşinat, neavând dreptul să locuiască singur în casă, şi nu era nicio mirare că pretutindeni era praf şi mirosea a cimitir. Dar ea înţelegea toate astea. Oare, nu din acelaşi motiv venise aici? Poate că William avea o nevastă cicălitoare şi o viaţă plină de griji pe alte meleaguri ale Cornwall-ului. Poate că şi el dorise să evadeze. Se întreba stând în salon, cu ochii aţintiţi spre focul de lemne aprins de el şi cu o carte pe care n-o citea, în poală, dacă şi el şezuse aici, printre huse şi pleduri, înainte de venirea ei, şi dacă nu cumva îi purta pică pentru că locuia ea acum aici. Oh, ce revărsare minunată de linişte! Să fii singură ca acum, cu o perniţă

sub cap, cu fereastra deschisă şi o boare de vânt răvăşindu-ţi părul, să ai siguranţa că nimeni nu-ţi va tulbura siesta cu un râs zgomotos şi nici nu te va irita cu vocea lui. Că toate acestea aparţin unei alte lumi, o lume a caldarâmurilor prăfuite, a străzilor cu miasme, a băieţilor de prăvălie, o lume cu muzică hidoasă, cu taverne, cu false amiciţii şi frivolităţi. Bietul Harry! Poate că, acum, cinează cu Rockingham, văitându-se de ghinionul de la Swan, moţăind deasupra cărţilor, fiindcă a băut niţel cam mult, şi spune: „Drăcia dracului! Vorbea într-una de o pasăre, zicea că se simte ca o pasăre, ce naiba voia să spună cu asta?”. Şi Rockingham, cu zâmbetul lui acid şi răutăcios, cu ochii lui apropiaţi, care înţelegeau sau îşi închipuiau că înţeleg cele mai josnice porniri ale ei, probabil că-i răspunde mormăind: „Mă întreb şi eu, mă tot întreb şi nu găsesc răspunsul”.

De îndată ce focul se molcomi şi odaia începu să se răcească, Dona urcă spre dormitor, nu înainte de-a trece prin camerele copiilor, să vadă dacă totul era în ordine. Henrietta semăna cu o păpuşă, cu buclele blonde risipite în jurul obrazului, cu gura bosumflată şi puţin dispreţuitoare. Iar în pătuţul lui, James se încrunta în somn, dolofan şi agresiv, ca un micuţ mops. Îi vârî pumnuleţul sub cuvertură, sărutându-l, şi el deschise un ochi şi surâse. Ieşi tiptil din odaie, ruşinată de tandreţea ei ascunsă faţă de el – aşa de primitivă, aşa de vrednică de dispreţ şi aproape smintită, doar pentru simplul fapt că era băiat. Când o să fie mare, o să arate, fără îndoială, gras, greoi şi lipsit de farmec, făcând cine ştie ce femeie să sufere de pe urma lui.

Cineva, William pe semne, tăiase o ramură de liliac şi i-o aşezase în cameră, pe poliţa de deasupra căminului, sub portretul care o înfăţişa pe ea. Mireasma lui grea şi dulce se răspândea în întreaga odaie. „Slavă Domnului”, îşi spuse, în timp ce se dezbrăca, „nu voi mai avea parte de labe neastâmpărate, de râcâieli, de mirosuri de câine, şi patul adânc şi lat va fi numai pentru mine!” Propriul ei

portret o privea de sus cu interes. „Oare, am într-adevăr această gură posacă, această încruntare plină de nerăbdare între sprâncene?” se întrebă ea. „Oare, aşa arătam acum şase, şapte ani? Şi, oare, arăt aşa şi acum?”

Îşi îmbrăcă mătăsoasa ei cămaşă de noapte, albă şi răcoroasă, întinzându-şi braţele deasupra capului, şi se rezemă de pervazul ferestrei. Ramurile îşi mişcau vârfurile spre cer. Undeva jos, departe de grădină, în vale, râul gonea în întâmpinarea fluxului. Îşi închipui apa proaspătă, clocotind din pricina ploilor de primăvară, cum se luptă cu valurile sărate şi cum apoi, contopindu-se şi devenind una cu ele, se sparge de ţărmuri. Trase perdelele ca să poată intra în odaie lumina şi se urcă în pat, punând sfeşnicul pe măsuţa de lângă ea.

Apoi urmărind, pe jumătate adormită, desenele pe care le broda luna pe podea, simţi un alt miros care se amesteca cu parfumul liliacului, un miros mai puternic şi mai aspru, de ceva al cărui nume nu şi-l putea aminti. Îi înţepa nările, chiar şi când îşi întorcea capul pe pernă. Părea că vine din sertarul mesei şi Dona, întinzând mâna, deschise sertarul şi se uită înăuntru. Văzu acolo o carte şi o chisea cu tutun. Sigur, tutunul era cel care mirosea astfel. Deschise capacul şi examină tutunul: avea o aromă puternică, era închis la culoare şi tăiat de curând. Nu, William nu avusese cutezanţa să doarmă în patul ei, să stea întins în aşternutul ei, fumând şi contemplându-i portretul. Asta ar fi depăşit toate limitele şi ar fi fost într-adevăr de neiertat. Era ceva atât de personal în acest tutun, ceva care semăna aşa de puţin cu William, că Dona fu sigură că greşea în presupunerile ei. Şi totuşi, William locuise aici la Navron, singur, un an încheiat...

Deschise cartea – deci îi plăcea să şi citească! – dar acum fu şi mai nedumerită decât înainte, pentru că era vorba de-un volum de versuri, poezii franţuzeşti, aparţinând lui Ronsard; pe prima pagină, cineva însemnase iniţialele „J.B.A. – Finistèrre”, iar dedesubt desenase un pescăruş minuscul.

Capitolul IV

DIMINEAŢĂ, CÂND SE DEŞTEPTĂ, primul ei gând fu să-l cheme pe William şi, punându-l în faţa chiselei cu tutun şi a volumului de poezii, să-l întrebe dacă a dormit bine pe noua lui saltea şi dacă nu cumva regretă moliciunea patului ei. Se juca amuzată cu această idee, gândindu-se la figura pe care o va face el, la faţa lui mică, de nepătruns, îmbujorându-se în sfârşit, şi la gura lui ca un nasture, crispată de nelinişte. Dar apoi, când servitoarea, păşind greoi, îi aduse micul dejun, poticnindu-se şi roşind din pricina stângăciei ca o fiinţă necioplită de la ţară ce era, hotărî să mai amâne, să mai aştepte câteva zile fiindcă ceva îi spunea că orice aluzie la descoperirea ei ar fi fost prematură şi nepotrivită.

Aşa ca lăsă chiseaua cu tutun şi cartea de poezii la locul lor în sertarul mesei de lângă pat; după ce se sculă... se îmbrăcă şi coborî scările, găsind sufrageria şi salonul curăţate lună aşa cum poruncise. Camerele erau pline de flori proaspăt culese, ferestrele erau larg deschise şi William tocmai lustruia sfeşnicele înalte, fixate pe perete. Cum o văzu, o întrebă dacă a dormit bine şi ea îi răspunse: „Da!” gândindu-se imediat că acesta era momentul potrivit şi nu se putu împiedica să adauge:

— Sper că nici dumneata nu te-ai simţit prea obosit din pricina sosirii noastre.

La aceste cuvinte, el îşi îngădui să schiţeze un surâs şi răspunse:

— Sunteţi prea bună, doamnă. Nu, am dormit la fel de bine ca întotdeauna. L-am auzit odată, în timpul nopţii, pe domnişorul James plângând, dar dădaca l-a liniştit. Era o

senzaţie ciudată să auzi în casă plânset de copil după o tăcere atât de lungă.

— Nu te-a supărat? întrebă ea.

— Nu, doamnă. Plânsul acesta m-a întors cu gândul înapoi spre propia mea copilărie. Eram mezinul într-o familie cu treisprezece copii, în care, veşnic apărea câte-un prunc.

— Casa dumitale e aproape de aici, William?

— Nu, doamnă. Dar acum exista în vocea lui o nuanţă nouă, ca şi cum ar fi vrut să pună capăt discuţiei, ca şi cum i-ar fi spus: „Viaţa unui servitor e numai a lui. Nu cotrobăi în ea! ” Şi Dona intui că trebuie să-l lase în pace şi să nu-i mai pună alte întrebări. Aruncă o privire cu coada ochiului spre mâinile lui. Erau curate şi albe ca ceara, fără nicio urmă de nicotină, şi întreaga lui fiinţă respira ceva atât de impersonal aseptic, că nu se potrivea nicidecum cu mirosul viril al tutunului negru şi aspru din chiseaua din sertar.

„Poate-l nedreptăţea, poate că tutunul zăcea acolo de trei ani, de la ultima vizită pe moşie a lui Harry, când ea nu-l însoţise. Şi totuşi, Harry nu fuma tutun tare”. Făcu câţiva paşi spre bibliotecă, în ale cărei rafturi se aliniau volume groase, legate în piele, cărţi pe care nu le citea nimeni, niciodată, şi luă de formă o carte şi o frunzări, în timp ce servitorul continua să lustruiască sfeşnicele.

— Îţi place să citeşti, William? întrebă ea pe neaşteptate.

— Cred că v-aţi dat seama că nu, doamnă, pentru că volumele din rafturi sunt pline de praf. Nu, nu m-am atins niciodată de ele. Dar o s-o fac începând de mâine. O să le dau pe toate jos, şi-o să le şterg bine de praf.

— Şi n-ai nicio pasiune?

— Mă interesează fluturii, doamnă. Am o colecţie frumoasă în camera mea. Pădurile din jurul Navronului sunt pline de fluturi.

După aceasta, îl lăsă şi se duse în grădină, unde auzise glasurile copiilor. Într-adevăr, omuleţul era o enigmă, pe

care ea nu era în stare s-o dezlege; căci dacă el fusese acel care citea noaptea din Ronsard, ar fi trebuit să frunzărească aceste cărţi, cel puţin una sau două, măcar de curiozitate.

Copiii o strigară încântaţi. Henrietta dansa ca o zână, iar James, încă foarte nesigur pe picioruşe, se împleticea mergând pe urmele ei, ca un marinar beat. O porniră toţi trei în pădure să culeagă clopoţei. Florile mici, albastre şi îndesate de-abia înmuguriseră în iarba crudă; peste o săptămână sau două, se vor aşterne ca un covor, pe care vor putea să se întindă.

Aşa se scurse prima zi, şi a doua, şi una după alta, şi Dona jubila de libertatea ei nouă, regăsită. Acum, putea să trăiască fără niciun program, la voia întâmplării, savurând fiecare zi, sculându-se la amiază dacă avea chef sau la şase dimineaţa, n-avea nicio importanţă, mâncând când o apuca foamea şi culcându-se când îi era somn, în mijlocul zilei sau la miezul nopţii. Complăcându-se într-o încântătoare lenevie, era în stare să stea întinsă în grădină ore în şir, cu mâinile sub cap, urmărind cu privirea fluturii care zburdau în lumina soarelui, fugărindu-se unul pe altul şi consumându-şi clipa de fericire; ascultând păsările care-şi construiau cuiburile printre ramuri, atât de aferate, atât de înflăcărate, aidoma unor perechi de tineri căsătoriţi, mândre de întâiul lor cămin, curat şi strălucitor ca un pahar. Şi în tot acest timp, soarele strălucitor ardea deasupra ei, şi nişte nouraşi albi treceau unul după altul pe cerul albastru. Undeva, departe, în vale, la poalele pădurii, curgea râul, râul la care nu ajunsese încă, pentru că era prea leneşă şi dispunea de aşa de mult timp. Într-o zi, foarte curând, o să coboare la el dis de dimineaţă şi bălăcindu-se desculţă o să se lase stropită de apă, aspirând mireasma dulce şi pătrunzătoare a râului cu apă tulbure.

Zilele erau splendide şi lungi, copiii se înnegriseră ca nişte ţigănuşi. Chiar şi Henrietta îşi pierdea deprinderile de la oraş şi consimţea să alerge desculţă prin iarbă,

jucându-se de-a capra şi rostogolindu-se pe jos cum făcea şi James, ca un căţeluş.

Se jucau astfel într-o după amiază, dându-se peste cap şi căzând peste Dona, care stătea întinsă pe spate cu rochia sumeasă şi buclele într-o dezordine nebună (departe de ochii dezaprobatori ai dădacei aflate în casă); în timp ce se bombardau cu margarete şi caprifoi, la urechile Donei, caldă, toropită şi îmbibată de soare, ajunse un tropăit ameninţător de cai. Pe alee, urmat de zarvă în curtea din faţa casei şi de dangătul clopotului mare. Şi fiindcă o nenorocire nu vine niciodată singură, în clipa următoare îl zări pe William înaintând prin iarbă spre ea, iar în spatele lui, – un străin, o creatură înaltă, mătăhăloasă, cu faţa respirând bună stare şi ochii bulbucaţi, cu o perucă numai cârlionţi şi care, în timp ce mergea, îşi lovea ghetele cu un baston cu măciulie de aur.

— Lordul Godolphin a venit să vă vadă, doamnă, spuse William, cu gravitate, nepărând deloc descumpănit de înfăţişarea ei atât de neglijentă şi lipsită de graţie.

Dona sări imediat în picioare, netezindu-şi rochia şi aranjându-şi buclele. Ce prezenţă intempestivă, afurisită şi incomodă! Creatura căsca ochii la ea, speriat pe bună dreptate. „Aşa-i trebuie, poate o să plece mai iute!”. „Pe urmă, făcu o reverenţă şi-i spuse:

— Încântată să vă cunosc, domnule! la care el se înclină solemn şi nu răspunse nimic.

Conducându-l în casă, îşi surprinse imaginea într-o oglindă de pe perete: după ureche avea o floare de caprifoi, pe care o lăsă intenţionat acolo, ca şi cum nu i-ar fi păsat. Pe urmă, se aşezară pe scaunele ţepene şi se uitară unul la celălalt, în timp ce lordul Godolphin îşi muşca măciulia de aur a bastonului.

— Am auzit că vă aflaţi la Navron, spuse el în sfârşit, şi am considerat că-i o datorie a mea, sau mai degrabă o plăcere, să vin cât mai curând să vă prezint omagiile mele. Au trecut mulţi ani de când dumneavoastră şi soţul

dumneavoastră aţi onorat cu prezenţa Navronul. De fapt, aş îndrăzni să spun că aţi devenit nişte străini. L-am cunoscut pe Harry foarte bine încă de pe vremea când era băiat şi locuia aici.

— Într-adevăr? făcu Dona, fascinată deodată de imensul neg pe care tocmai i-l zărise. Pe o nară. „Ce pacoste pe bietul om!” Imediat se uită în altă parte, de teamă ca el să nu-i surprindă privirile.

— Da, urmă el, aş putea spune că m-am deprins să-l consider pe Harry printre cei mai scumpi prieteni ai mei., De la căsătoria lui, însă, l-am văzut foarte puţin, el petrecându-şi tot timpul la Londra.

„Un reproş la adresa mea, îşi spuse ea, foarte la locul lui, de altfel”, şi apoi, cu voce tare:

— Sunt dezolată să vă spun că Harry nu se află cu mine. Sunt aici singură cu copiii.

— Mare păcat! spuse el, la care ea nu răspunse nimic, pentru că n-avea ce să răspundă.

— Soţia mea ar fi vrut să mă însoţească, continuă el; dar nu se bucură de-o sănătate prea bună în momentul de faţă. Pe scurt, ştiţi...

Se opri, neştiind cum să continuie, şi Dona zâmbi:

— Înţeleg foarte bine, şi eu am doi copii mici.

Iar el, părând puţin cam stânjenit, se înclină şi spuse:

— Sperăm c-o să avem un moştenitor.

— Negreşit, răspunse Dona, din nou fascinată de negul de pe nasul lui. „Ce chin pe soţia lui, oare cum o îndura asta?”

Dar Godolphin vorbea iar, spunându-i ceva despre nevastă-sa şi cât de bucuroasă ar fi aceasta dacă i-ar face cândva o vizită, aveau aşa de puţini vecini, şi aşa mai departe. „Ce plicticos şi greoi este”, îşi spuse Dona. „Oare nu există o comportare medie între această preţiozitate solemnă şi pompoasă şi frivolitatea vicioasă a lui Rockingham? Oare, Harry ar fi devenit şi el aşa, dacă ar fi locuit la Navron? O matahală prostănacă cu ochi care nu spun nimic, şi cu o gură ca o crăpătură într-un caltaboş?”

— Nădăjduiam, spunea Godolphin, ca Harry să ne dea o mână de ajutor în treburile ţinutului. Aţi auzit, fără îndoială, de supărările noastre.

— N-amauzii nimic, făcu Dona.

— Nu? Pe semne că sunteţi prea izolată aici, ca să vă ajungă veştile, pentru că în toate împrejurimile, pe-o rază de câteva mile, nu se vorbeşte decât despre asta. Am fost hărţuiţi şi prădaţi de-o bandă de piraţi în aşa hal, c-aproape ne-am pierdui minţile. Bunuri de valoare considerabilă au dispărut la Penryn şi de-a lungul coastei, şi proprietatea unui vecin de-al meu a fost atacată spre a fi jefuită cu o săptămână în urmă.

— Ce nenorocire! făcu Dona.

— E mai mult, decât o nenorocire, este un ultragiu absolut! declară Godolphin cu faţa congestionată şi cu ochii mai bulbucaţi decât oricând. — Şi nimeni nu ştie cum s-o scoată la capăt. Am trimis de câteva ori plângeri la Londra, dar n-am primit niciun răspuns. Ne-au expediat câţiva soldaţi de la garnizoana din Bristol, dar aceştia mai mult strică decât aduc vreun folos. Nu, singura soluţie este ca eu şi ceilalţi proprietari de pământ din ţinut, să ne unim strâns pentru a ţine piept ameninţării. E un adevărat ghinion că Harry nu se află la Navron, un adevărat ghinion!

— Pot face ceva ca să vă ajut? întrebă Dona, înfigându-şi unghiile în palme ca să-şi oprească zâmbetul: părea atât de înverşunat, atât de profund indignat încât, mai că nu o condamna pe ea, pentru faptele piraţilor.

— Scumpa mea doamnă, spuse el, dumneavoastră nu puteţi face nimic decât doar să-i cereţi soţului dumneavoastră să vină încoace, strângându-şi prietenii în jurul lui, astfel încât să ne putem măsura forţele cu acest blestemat de francez.

— Francez? făcu Dona.

— Ei da, şi asta-i marea nenorocire, răspunse ea, aproape răcnind din pricina furiei. Un derbedeu, un ticălos de străin, care nu se ştie cum, dar pare să cunoască

coasta noastră ca pe propriile lui buzunare şi o şterge înapoi dincolo, în Bretania, înainte ca noi să putem pune mâna pe el. Corabia lui e ca argintul viu, niciunul din vasele pe care le avem aici n-a putut s-o ajungă. Se furişează în porturile noastre în timpul nopţii, pe nesimţite. Ca un adevărat şobolan, pune mâna pe bunurile noastre, ne sparge prăvăliile, înşfacă marfa şi pleacă odată cu mareea de dimineaţă, în timp ce soldaţii noştri se mai freacă încă la ochi de somn.

— De fapt, e prea isteţ pentru dumneavoastră, zise Dona.

— Ei da, doamnă, dacă aşa vă place să interpretaţi lucrurile, răspunse el cu un aer semeţ şi ofensat totodată.

— Mi-e teamă că Harry n-o să-l prindă niciodată, este mult prea leneş pentru asta, spuse ea.

— Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ar putea s-o facă, răspunse Godolphin, dar avem nevoie de capete în această treabă, şi cu cât sunt mai multe, cu atât e mai bine. Şi trebuie să-l prindem pe acest nemernic, chiar dacă ar fi să ne cheltuim tot timpul şi toţi banii de care dispunem. Poate că nu vă daţi seama de gravitatea situaţiei. Aici, pe coastă, suntem încontinuu prădaţi şi femeile noastre adorm temându-şe pentru vieţile lor, şi nu numai pentru vieţile lor...

— Oh, murmură Dona, deci de-un asemenea pirat e vorba...

— Nu s-a făcut moarte de om până acum şi nicio femeie n-a fost răpită, spuse Godolphin băţos, dar având în vedere că nemernicul e francez, ne dăm seama cu toţii că producerea unui atac mişelesc este numai o chestiune de timp.

— Oh, desigur, spuse Dona, care, cuprinsă de-un neaşteptat hohot de râs, se ridică în picioare şi se îndreptă spre fereastră, gravitatea şi solemnitatea pompoasă a vizitatorului său fiind peste puterile ei de îndurare şi, simţind că dacă mai stă mult aşa, nu-şi va mai putea înfrâna râsul. Dar, slavă Domnului, el îi

interpretă gestul drept un semnal de plecare, căci se înclină ceremonios şi-i sărută mâna întinsă.

— Când o să-i scrieţi data viitoare soţului dumneavoastră, îndrăznesc să sper că o să-i aduceţi aminte de mine şi o să-i relataţi câte ceva din supărările noastre, spuse el.

— Da, desigur, răspunse Dona, hotărâtă ca orice s-ar întâmpla, să-l împiedice pe Harry să vină val-vârtej la Navron, pentru a le veni de hac unor piraţi problematici, punând punct astfel singurătăţii şi încântătoarei ei libertăţi. După ce i-a făgăduit că-i va face o scurtă vizită soţiei sale, iar el i-a înşirat fel de fel de cuvinte ceremonioase, îl chemă pe William, lordul se retrase, şi ea auzi trapul potolit al calului său în timp ce dispărea în jos pe alee.

Spera ca acesta să fie ultimul musafir, pentru că nu pentru asemenea vizite venise ea aici; această solemnă înţepenire pe scaune, schimbând replici de circumstanţă cu un nătărău, era şi mai rea decât un supeu la Swan. William trebuie să fie încunoştinţat ca, pe viitor, nu va mai fi acasă pentru musafiri. Va trebui să găsească o scuză: că a plecat să se plimbe, că doarme, că e bolnavă, chiar că e nebună şi zace în camera ei legată în lanţuri, orice, decât să-i mai înfrunte pe toţi Godolphinii ţinutului, în toată grandoarea şi măreţia lor pompoasă.

Ce tari de cap trebuie să fie această castă de proprietari locali, pentru a se lăsa astfel prădaţi de bunuri, şi mărfuri în timpul nopţii, fără să fie în stare să prevină jaful, nici măcar cu ajutorul soldaţilor. Cât de greoi şi de incapabili! Negreşit că, dacă ar sta de veghe, dacă s-ar simţi tot timpul în stare de alarmă, ar fi cu neputinţă să nu-l prindă în capcană pe străin, în clipa când s-ar furişa în porturile lor. Un vas nu e o fantomă, el depinde de vânt şi reflux; iar oamenii fac la rândul lor zgomot; paşii lor răsună pe chei şi glasurile lor umplu văzduhul.

În ziua aceea cină devreme, la şase, şi-l rugă pe

William, când se instala în spatele scaunului ei, să închidă pe viitor uşa musafirilor.

— Înţelegi, William, spuse ea, am venit la Navron ca să fug de oameni, să fiu singură. Am chef, cât stau aici, să fac pe pustnica.

— Da, doamnă, spuse el, am făcut o greşeală în privinţa asta azi după amiază. Nu se va mai întâmpla. O să vă bucuraţi de singurătate şi-o să puteţi profita de evadarea dumneavoastră.

— Evadare? întrebă ea.

— Da, doamnă, răspunse el. Cred că am ghicit pentru ce vă aflaţi aici. Aţi fugit din Londra de dumneavoastră însivă, şi Navron este Sanctuarul dumneavoastră.

Rămase câteva clipe tăcută, surprinsă şi niţel speriată şi, apoi, spuse:

— Ai o intuiţie tulburătoare, William. De unde îţi vine asta?

— Fostul meu stăpân discuta cu mine îndelung şi adesea, doamnă, răspunse el. Multe din ideile mele şi o bună parte din filosofia mea sunt împrumutate de la dânsul. Ca şi dânsul mi-am făcut un obicei din a observa oamenii. Şi cred că dânsul ar considera o evadare venirea înălţimii voastre aici.

— Şi de ce ţi-ai părăsit stăpânul, William?

— Duce o asemenea viaţă în momentul de faţă, doamnă, încât n-are nevoie de serviciile mele. Am hotărât că aş putea fi mai folositor în altă parte.

— Şi ai venit la Navron?

— Da, doamnă.

— Şi ai trăit singur şi ai vânat fluturi?

— Înălţimea voastră a ghicit.

— Astfel că Navronul poate că înseamnă tot aşa de bine o evadare şi pentru dumneata?

— E posibil, doamnă.

— Şi ce face fostul dumitale stăpân?

— Călătoreşte, doamnă.

— Călătoreşte dintr-un loc în altul?

— Exact, doamnă.

— Atunci şi el e un fugar, William. Oamenii care călătoresc sunt întotdeauna nişte fugari.

— Stăpânul meu a făcut adesea aceeaşi remarcă, doamnă. De fapt, aş putea spune că viaţa dânsului e o neîntreruptă evadare.

— Ce bine de el! spuse Dona, curăţindu-şi de coajă un fruct. Noi, ceilalţi, putem doar să fugim din când în când, şi oricât am pretinde că suntem liberi, ştim că e numai pentru un timp scurt, că mâinile şi picioarele noastre sunt legate.

— Aşa e, doamnă.

— Pe stăpânul dumitale, nu-l leagă nimic?

— Nimic, doamnă.

— Mi-ar place să-l întâlnesc pe stăpânul dumitale, William.

— Cred că aveţi multe trăsături comune, doamnă.

— Poate că, într-o zi, într-una din călătoriile sale, se va abate şi pe aici?

— Poate, doamnă.

— De fapt, îmi voi retrage consemnul cu privire la musafiri, William. Dacă fostul dumitale stăpân va dori vreodată să mă vadă, nu voi face nici pe bolnava, nici pe nebuna, şi nici nu mai ştiu pe cine. O să-l primesc.

— Foarte bine, doamnă.

Şi când îi căută privirea, fiindcă stătea acum în picioare şi el îi trăsese scaunul, îl văzu surâzând, dar surâsul îi dispăru îndată ce-i întâlni ochii, şi gură i se strânse în obişnuita lui expresie.

Ieşi în grădină. Aerul era cald, molatec şi lânced, şi departe spre apus, soarele desena arabescuri pe cer. Putea auzi glasurile copiilor şi pe Prue chemându-i să se culce. Era un timp de mers departe singură, un timp de plimbare. Se duse să-şi aducă un şal şi, zvârlindu-şi-l pe umeri, ieşi din grădină şi, traversând o rarişte, ajunse la un pârleaz, apoi la un câmp deschis, apoi la o potecă noroioasă; poteca o duse la un drum de care, şi drumul

acesta – la o vastă câmpie cu iarbă sălbatecă şi aspră, o landă necultivată, dincolo de care era faleza şi marea.

Simţi în ea imboldul de-a merge până la mare, la însăşi marea largă şi nu la râu şi, în timp ce seara devenea tot mai răcoroasă şi soarele cobora pe cer, ajunsese în sfârşit la un promontoriu înclinat, unde pescăruşii o întâmpinară cu ţipete mânioase, pentru că era vremea clocitului. Lăsându-se să alunece pe pământul acoperit cu smocuri de iarbă şi pe pietrele zgrunţuroase ale promontoriului, se uită la mare. Departe, în stânga, era râul, – lat şi strălucitor, întâlnindu-se cu marea, şi marea însăşi era calmă şi liniştită, iar soarele în amurg îi poleia apele cu aramă şi carmin. Sub ea, departe în adânc, mici valuri stropeau stâncile.

Soarele, asfinţind în spatele ei, desena pe mare o cărăruie care se întindea până departe la orizont, şi Dona zăcea aşa, fericită, cu simţurile amorţite şi cu inima împăcată. Deodată, zări o pată la orizont, care prinse de îndată forme, şi contururi şi Dona văzu pânzele albe ale unei corăbii. Un timp, rămase aşa nemişcată, fiindcă nicio briză nu ondula apa, şi corabia părea atârnată acolo, între mare şi cer, ca un bibelou pictat. Putea desluşi puntea înaltă de la pupa, şi vârful teugei, ciudatele-i catarge înclinate pe spate. Pe semne, că oamenii de pe corabie avuseseră noroc la pescuit, pentru că pescăruşii roiau în cârduri în jurul navei, învârtindu-se în cerc, ţipând şi cufundându-se în apă. O briză uşoară ca o părere începu să sufle dinspre promontoriul unde stătea ea, şi Dona văzu încreţindu-se micile valuri de la poalele falezei şi pornind-o în larg spre corabia în aşteptare. În aceeaşi clipă, pânzele prinseră vântul prielnic şi se umflară albe şi libere, în toată splendoarea lor, pescăruşii se înălţară cu toţii, scoţând strigăte pătrunzătoare în jurul catargelor şi soarele polei corabia pictată cu o pulbere de aur. Încet, pe nesimţite, lăsând o lungă dâră ondulată şi întunecată în urma ei, corabia se apropia de uscat. Şi Dona fu năpădită de-un simţământ ciudat, ca şi cum o mână i-ar fi

atins inima, şi un glas i-ar fi şoptit în creier: „O să-ţi aminteşti de asta”. Un fel de presentiment, în care se amestecau, uimirea, teama şi o stranie şi neaşteptată exaltare. Se răsuci iute, surâzându-şi sie însăşi fără niciun motiv şi, fredonând o mică melodie, o porni în goană peste coline, înapoi spre Navron, ocolind băltoacele şi sărind peste şanţuri ca un copil. Cerul se întuneca, răsări luna şi adierea nopţii începu să murmure în frunzişul copacilor înalţi.

Capitolul V

OBOSITĂ DE PLIMBARE, SE DUSE să se culce îndată ce ajunse acasă, şi adormi aproape pe loc, cu toate că perdelele trase lăsau să pătrundă lumina lunii. Pe urmă, însă, imediat după miezul nopţii probabil – ascultase în subconştient ceasornicul din grajd bătând de douăsprezece ori – se trezi auzind nişte paşi pe pietrişul de sub fereastră. Fu cuprinsă de panică, ştiind că servitorii dormeau la ora asta şi, bântuită de bănuieli, se sculă din pat, alergă la fereastră şi se uită în grădină.

Nu putu să vadă nimic dedesubt, casa aflându-se în umbră şi, de altfel, oricine ar fi fost cel care stătuse acolo, sub fereastră, nu mai era nici urmă de el. Aşteptă cu toate; simţurile încordate şi, deodată, din brâul de arbori aflaţi dincolo de pajişte, o siluetă de bărbat se furişă, încadrată de lumina lunii, şi încremeni cu privirile îndreptate spre casă. Îl văzu ducându-şi mâinile căuş la gură şi fluierând încetişor. În clipa următoare, din umbra casei se ivi o altă siluetă care, până atunci stătuse, pe semne, ascunsă chiar lângă fereastra din salon, şi această siluetă traversă în fugă pajiştea spre bărbatul din umbra copacilor, cu mâna ridicată în chip de avertisment: Dona recunoscu în această siluetă pe William. Se aplecă, ascunsă de draperie, cu buclele acoperindu-i faţa, răsuflând mai repede decât de obicei, cât inima bătându-i să se rupă şi cu degetele ciocănind în neştire pe pervaz fiindcă ceea ce vedea ea era tulburător şi respira primejdie. Cei doi bărbaţi stăteau în picioare în pătratul desenat de lumina lunii, şi Dona îl văzu pe William făcând gesturi cu mâinile şi arătându-i celuilalt casa; se retrase

în umbră, de teamă să nu fie observată; cei doi îşi continuară discuţia, bărbatul cel ciudat se uită la rândul lui spre casă, apoi ridică din umeri şi-şi desfăcu braţele ca şi cum toate astea erau peste putinţa lui de pricepere; pe urmă, se furişară amândoi sub brâul de copaci şi dispărură. Dona aştepta cu urechile ciulite, dar ei nu se mai întoarseră. În cele din urmă, scuturată de fiori, briza răcoroasă străpungându-i cămaşa subţire de noapte, se reîntoarse în pat. Dar nu putu adormi, fiindcă această nouă comportare a lui William era un mister care trebuia dezlegat.

Dacă l-ar fi văzut mergând spre copaci, în lumina lunii, singur, nu şi-ar fi făcut griji; s-ar fi putut duce să se întâlnească cu o femeie dorită, în cătunul Helford, de pe malul râului; sau expediţia lui tainică ar fi avut un scop şi mai nevinovat: o vânătoare de fluturi la miezul nopţii. Dar acest mers furişat, ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, această siluetă întunecată fluierând încetişor, cu mâinile duse căuş la gură, William fugind peste pajişte cu mâna ridicată în semn de avertizare, toate acestea erau mult mai grave şi dătătoare de nelinişti.

Se întrebă dacă nu cumva a fost o adevărată nebunie din partea ei să aibă încredere în William. Oricine, în afară de ea, l-ar fi alungat chiar din prima seară, aflând felul în care s-a achitat de atribuţiile sale, locuind singur în casă, fără să fi primit vreun ordin în acest sens. Şi felul lui de-a se purta, atât de contrastant cu cel al unui servitor obişnuit, care pe ea a intrigat-o şi-a amuzat-o, ar fi fost, fără îndoială, un motiv de jignire pentru oricare altă doamnă, pentru o lady Godolphin, bunăoară. Harry l-ar fi dat afară imediat, doar că – şi Dona simţea asta instinctiv – comportarea lui ar fi fost diferită cu Harry. Şi apoi, chiseaua cu tutun, volumul de versuri, – totul o descumpănea, depăşind puterea ei de înţelegere. Negreşit va trebui să facă ceva dimineaţa ca să lămurească toate astea. În cele din urmă, când lumina cenuşie a zorilor pătrundea în cameră, adormi cu mintea

frământată de gânduri şi fără să fi luat nicio hotărâre.

Era o zi fierbinte şi luminoasă ca şi în ajun, cu un soare înalt şi auriu, pe un cer fără nori. Când Dona coborî, primul ei drum fu spre brâul de copaci unde discutaseră şi apoi dispăruseră William şi străinul noaptea trecută. Da, aşa cum se aştepta, paşii lui formaseră o potecă subţire printre clopoţeii albaştri, uşor de urmărit; tăind cărarea principală a pădurii, ea cobora adânc printre copacii deşi. Dona merse un timp pe această potecă care cobora mereu şerpuită, plină de hopuri şi foarte greu de urmat şi, deodată, îşi dădu seama că potecă 6. Ducea spre râu, sau spre un braţ al său, fiindcă, în depărtare, zări sclipirea unui curs de apă pe care nu-l bănuise aşa aproape. Râul, negreşit, trebuie să fi rămas undeva în spatele ei, la stânga, aşa că firul acesta de apă pe care îl vedea era ceva necunoscut, o descoperire. Stătu o clipă pe gânduri, şovăind dacă să meargă sau nu mai departe şi, apoi, aducându-şi aminte că e târziu, că, probabil, copiii o caută şi, chiar şi William, ca să-i dea, dispoziţii, se întoarse, şi urcând încă odată printre copaci, ajunse în cele din urmă la pajiştile din jurul Navronului. Expediţia va trebui s-o amâne pentru un moment mai prielnic, poate pentru sfârşitul după amiezii.

Se jucă cu copiii, apoi se apucă să-i scrie lui Harry o scrisoare impersonală; rândaşul urma să plece, călare, înapoi la Londra peste o zi sau două, ca să-i ducă veşti. Şedea în salon, în faţa ferestrei larg deschise, muşcând coada tocului şi frământându-şi creierii la ce-ar fi putut scrie în afară de faptul că era fericită în această libertate absolută, absurd de fericită, ceea ce ar fi fost jignitor; bietul Harry n-ar înţelege asta niciodată.

„A venit să mă vadă un prieten de-al tău din tinereţe, un oarecare Godolphin, scrise ea, pe care l-am găsit dezagreabil şi pompos, şi nu vă pot deloc imagina împreună, zbenguindu-vă pe câmpii ca băieţi. Dar poate că nu vă zbenguiaţi, ci şedeaţi cuminţi, pe nişte scaune

aurite, jucându-vă „de-a foarfeca”. Are un neg proeminent pe nas, *şi nevasta lui aşteaptă un copil, veste pe care aflând-o, mi-am exprimat toată simpatia. Era într-o stare de mare agitaţie şi tot vocifera despre nişte piraţi, sau, mai degrabă, despre un pirat, un francez, care vine noaptea şi-i pradă casa şi pe cele ale vecinilor, şi ca toţi soldaţii din vest nu sunt în stare să-l prindă, ceea ce nu mi se pare o dovadă de prea multă inteligenţă din partea lor. Aşa că-mi propun să pornesc eu însămi în expediţie, cu un cuţit în dinţi, şi când îl voi prinde pe derbedeu, care, după spusele lui Godolphin, ar fi un individ extrem de periculos: ucigaş de bărbaţi şi pângăritor de femei, o să-l leg fedeleş cu funii tari şi o să ţi-l trimit ţie plocon.”*
Căscă şi se lovi peste dinţi cu condeiul; era uşor să scrii o asemenea scrisoare, făcând glume pe seama oricărui lucru, dar trebuia să aibă grijă să nu se arate prea tandră, fiindcă Harry ar fi încălecat pe cal imediat şi ar fi pornit spre ea, şi nici prea rece, căci asta l-ar fi îndârjit şi de asemenea l-ar fi făcut să vină.

Aşa că scrise: *„Distrează-te cum îţi place, dar gândeşte-te la siluetă când o să bei al cincilea pahar. Şi dacă vei simţi dorinţa, nu te jena să faci puţină curte primei femei încântătoare pe care se va opri ochiul tău somnoros, fiindcă eu n-am să te cicălesc când ne vom revedea.*

Copiii sunt bine sănătoşi şi-ţi transmit toată dragostea lor, iar eu îţi trimit tot ceea ce ai vrea tu să-ţi trimit.

Soţia ta afectuoasă
Dona”

Împături scrisoarea şi-o pecetlui. Acum era din nou liberă, şi începu să caute un mijloc de a se descotorosi de William după amiază, pentru că dorea să-l ştie departe în clipa când ea va porni în expediţie. Când orologiul bătu ora unu, în timp ce se afla în faţa mesei de prânz, constând din carne rece, ştia ce are de făcut.

— William! spuse.

— Da, doamnă.

Îl examină cu coada ochiului, dar înfăţişarea lui nu trăda nicio urmă a nopţii trecute, era acelaşi ca totdeauna, atent s-o servească.

— William, continuă ea, aş dori să dai o fugă călare, azi după masă, până la lordul Godolphin şi să-i duci nişte flori soţiei sale, care nu se simte prea bine.

I se păru, sau prin ochii lui trecu, într-adevăr, un licăr de nemulţumire şi împotrivire, o şovăială?

— Doriţi să duc florile chiar astăzi, doamnă?

— Da, William, dacă nu te superi.

— Cred că rândaşul n-are nimic de făcut azi, doamnă.

— Aş vrea să ducă pe domnişoara Henrietta, pe domnişorul James şi pe dădacă, cu trăsura la un picnic.

— Foarte bine, doamnă.

— O să-i spui grădinarului să pregătească florile?

— Da, doamnă.

Ea nu mai spuse nimic şi el, de asemenea, rămase tăcut; Dona surâse în sinea ei, ghicind că nu-i face nicio plăcere să plece. Poate, că avea iar o întâlnire cu prietenul lui, acolo jos, printre copaci. Nu-i nimic, o să se ducă ea în locul lui.

— Spune uneia din fete să-mi aerisească aşternutul, şi să tragă perdelele: o să mă odihnesc în după amiaza asta, îi porunci ea şi ieşi din cameră, iar William se înclină, fără să răspundă nimic.

Era un şiretlic ca să-i risipească orice urmă de suspiciune, deşi era sigură că el nu bănuia nimic. Şi astfel, jucându-şi rolul, urcă în camera ei şi se întinse în pat. Mai târziu, auzi trăsura trăgând în curte şi glasurile fericite ale copiilor aţâţate de picnicul acesta neaşteptat; peste câteva minute, trăsura o porni în goană în jos, pe alee. După scurt timp, auzi un tropot de copite pe caldarâm şi, ieşind din odaia ei, intră într-un coridor a cărui fereastră dădea în curte. Îl văzu pe William încălecând pe cal, cu un imens buchet de flori fixat în faţa lui pe şa, şi pornind-o în galop.

Râse în sinea ei că stratagema îi izbutise atât de bine, ca un copil prostuţ care pregăteşte o năzbâtie. Îşi îmbrăcă o rochie decolorată, de care nu-i păsa dacă o să se rupă, îşi strânse în jurul capului un fular de mătase şi ieşi pe furiş, ca o hoaţă, din propria ei casă.

Merse pe urma găsită de dimineaţă, dar, de data asta, avântându-se, fără nicio şovăială, în inima pădurii. Păsările se învioraseră iar, după cuminţenia lor din timpul amiezii, fluturii, tăcuţi, dansau în faţa ei, în timp ce bondarii somnoroşi zburau bâzâind în aerul cald, spre vârfurile copacilor. Da, zări iar fâşia aceea sclipitoare de apă, care-o surprinsese de dimineaţă. Copacii se răriseră, putu ajunge la mal şi aici, deodată, văzu pentru prima oară în faţa ei golful, tăcut şi liniştit sub ocrotirea copacilor, şi ascuns privirilor omeneşti. Se uită la el uimită, fiindcă nu aflase niciodată despre existenţa lui, a acestui tainic braţ înrudit cu râul, care se furişa în proprietatea ei, atât de apărat, atât de ascuns de pădure. Era ora refluxului, şi apa se retrăgea încet, descoperind fundul mocirlos al albiei. Ea stătea chiar la capătul golfului, fiindcă aici curentul se transforma într-o şuviţă subţire de apă, şi aceasta într-un pârâiaş. Golful făcea meandre în jurul unui brâu de copaci şi Dona începu să alerge de-a lungul malului, fericită şi fascinată, uitând scopul pentru care venise, fiindcă această descoperire era o bucurie cu totul neaşteptată, şi acest golf – o sursă de încântare, un loc de evadare nou, mai bun chiar decât Navronul, în care puteai să visezi şi să dormi, un tărâm de basm. Un bâtlan cenuşiu şi solemn, cu căpşorul vârât sub aripă stătea în picioare într-o băltoacă şi, dincolo de el, un scoicar se bălăcea în apa tulbure; o pasăre ciudată şi fermecătoare se ridică ţipând de pe mal şi zbură departe de ea, în josul golfului. Dar altceva decât prezenţa ei tulbura păsările, fiindcă bâtlanul se înălţă încet, bătând fără zgomot din aripi şi zbură pe urmele ploierului şi Dona se opri o clipă auzind la rândul ei un zgomot, un fel de bocănit, ca o bătaie de ciocan.

O porni mai departe, ajunse în colţul unde golful făcea o cotitură, dar aici se opri, ascunzându-se instinctiv în umbra copacilor, pentru că, în faţa ochilor ei, acolo unde golful se lărgea brusc, formând un lac mic, era ancorat un vas, atât de aproape de ea că ar fi putut arunca o piatră pe punte. Îl recunoscu pe dată. Era corabia pe care o văzuse cu o seară înainte, corabia pictată, profilată pe orizontul poleit cu roşu şi aur de soarele care asfinţea. Doi oameni căţăraţi pe bordul vasului râcâiau vopseaua şi, de aici, loviturile de ciocan pe care le auzise. Apa trebuie să fi fost adâncă acolo unde se afla vasul, oferindu-i un loc desăvârşit de ancorare; de amândouă părţile, ţărmurile mocirloase se înălţau abrupte, mareea gonea spumegând şi clocotind, iar golfuleţul însuşi, şerpuind iar, se întorcea, fugind spre râul din care se născuse, şi care nu se vedea. La câţiva yarzi depărtare de locul unde stătea Dona, se afla un mic debarcader, unde erau îngrămădite parâme, trunchiuri de copaci şi odgoane; pe semne că reparau ceva. O barcă era legată acolo, dar nu se afla nimeni în ea.

În afară de cei doi bărbaţi care trebăluiau la bordul vasului, totul era liniştit: tăcerea somnoroasă a unei după amieze de vară. „Nimeni n-ar şti”, se gândi Dona, „nimeni n-ar putea spune, decât dacă ar fi coborât la fel ca şi mine de la Navron, că o corabie e ancorată în acest loc, ascunsă cum e de arbori şi la adăpostul râului larg”.

Un alt bărbat traversa puntea şi, aplecându-se peste parapet, se uită cu atenţie în jos la camarazii săi. Un omuleţ zâmbitor, ca o maimuţă, cu o lăută în mâini, se căţără pe parapet şi, aşezându-se cu picioarele sub el, începu să-şi acordeze strunele. Cei doi bărbaţi de jos îşi ridicară privirile spre el şi râseră când el intonă o melodie uşoară, în cadenţă legănată, pe urmă, începu să cânte, mai întâi încet, apoi ceva mai tare, şi Dona, străduindu-se să prindă cuvintele, îşi dădu seama deodată, cuprinsă de-un val de nedumerire şi cu inima bătând, că bărbatul cânta în limba franceză.

Apoi ştiu, apoi înţelese; îşi simţi mâinile reci şi umede şi gura uscată, şi, pentru prima oară în viaţa ei, fu străbătută de-un straniu fior de teamă.

Acesta era ascunzişul francezului şi aceasta era corabia lui.

Trebuia să se gândească repede, să-şi facă un plan, să se folosească oarecum de cele ce aflase. Ce clar era totul, acum: acest golf paşnic, acest refugiu desăvârşit, pe care nimeni nu l-ar fi aflat vreodată, atât de izolat, atât de tăcut, atât de liniştit; ar trebui să facă ceva, să vorbească despre asta cuiva.

Dar oare, trebuia? Putea să se întoarcă acum, acasă, prefăcându-se că n-a văzul corabia, s-o uite ori să se prefacă şi o fi uitat – orice numai să nu trebuiască să fie amestecată ea; pentru că asta ar însemna sfâşierea liniştii ei, dezordine, soldaţi tropăind prin pădure, lume năvălind din toate părţile, Harry venind de la Londra, încurcături fără sfârşit şi Navronul încetând de a mai fi un sanctuar. Nu, n-o să spună nimic, o să se furişeze, acum, îndărăt prin pădure spre casă, păstrând pentru ea descoperirea ei vinovată şi nesuflându-i nimănui nicio vorbă, lăsând să continuie jafurile – ce importanţă avea? Godolphin şi încuiaţii lui de prieteni n-au decât să îndure, ţinutul n-are decât să sufere, ei îi e totuna.

Dar chiar în clipa când se întoarse ca s-o şteargă printre copaci, o siluetă se desprinse din spatele ei, venind din pădure, şi îi azvârli haina peste cap, orbind-o. Îi ţintui mâinile în părţi, ca să nu se mai poată nici mişca, nici zbate, şi Dona căzu la picioarele necunoscutului, sufocată şi neputincioasă, ştiindu-se pierdută.

Capitolul VI

MAI ÎNTÂI SE SIMŢI NĂPĂDITĂ DE furie, de o furie oarbă şi smintită. Cum îndrăznea cineva să se poarte cu ea astfel, să-i lege mâinile şi picioarele ca unei păsări şi s-o ducă pe sus la debarcader? Fu azvârlită cu brutalitate pe panoul bărcii şi bărbatul, care-o trântise la pământ, puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească spre vas. Scoase un ţipăt – un ţipăt ca de pescăruş – şi strigă ceva, într-un dialect pe care ea nu-l putea înţelege, tovarăşilor săi de pe corabie. Îi auzi râzând în chip de răspuns şi personajul cu lăuta atacă măsurile săltăreţe ale unei balade vechi, în chip de bătaie de joc.

Eliberându-se singură din haina care-o înăbuşea, putu să se uite la bărbatul care-o prinsese. Îi vorbea în franceză, zâmbind cu gura până la urechi. Avea în ochi o licărire veselă, ca şi cum capturarea ei fusese un joc, o glumă amuzantă a unei după amieze de vară, iar când se încruntă la el, privindu-l de sus, hotărâtă să fie demnă, el îşi luă o mutră solemnă şi prefăcându-se că-i e frică, începu, chipurile, să tremure.

Se întreba ce-ar putea să se întâmple dacă şi-ar ridica glasul şi-ar striga după ajutor; oare, ar auzi-o cineva sau n-ar fi de niciun folos?

Oricum, ştia că n-ar putea să facă asta, pentru că femeile de genul ei nu ţipă. Ele aşteaptă, construindu-şi planuri de evadare. Ar putea să înoate; poate că mai târziu, când o să se lase întunericul, o să fie posibil să fugă de pe vas lăsându-se să alunece peste bord; ce nebună fusese să zăbovească acolo, după ce-şi dăduse seama că vasul e al francezului! La urma urmelor, ce

pradă binemeritată era, se gândi ea cu furie că se găseşte într-o situaţie atât de ridicolă şi de absurdă, când o retragere tainică prin pădure, înapoi spre Navron, ar fi fost aşa de uşoară. Treceau acum sub pupa corăbiei, pe dedesubtul dunetei înalte şi al ferestrelor cu volute şi zări un nume scris cu înflorituri şi litere de aur: *La Mouette.* Se întrebă ce neaşteptare confuză. În clipa asta, vâslaşul îi arătă cu degetul scara de pisică atârnată peste bord, în timp ce bărbaţii strânşi roată pe punte îi zâmbeau cu familiaritate – „fir-ar ai naibii cu ochii lor!” – pândindu-i ascensiunea. Se caţără cu uşurinţă pe scară, hotărâtă să nu le dea prilej să râdă de ea şi, scuturând din cap, sări singură pe punte, refuzându-le ajutorul.

Începură să-i vorbească în dialectul acela, pe care ea nu-l putea înţelege, pe semne, breton; parcă Godolphin îi spusese ceva privitor la faptul că vasul se furişează încoace de pe coasta opusă. Pe urmă, râseră la ea cu aceeaşi familiaritate neghioabă, care o înfuria la culme, pentru că rima prea puţin cu rolul eroic şi demn pe care dorea să-l joace. Încrucişându-şi braţele, fără un cuvânt, îşi fixă privirile undeva în depărtare. Pe urmă, primul bărbat apăru din nou – Dona presupuse că fusese să-i dea de ştire şefului, căpitanului acestei fantastice corăbii – şi-i făcu semn să-l urmeze.

Realitatea nu se potrivea de fel cu ceea ce-şi închipuise. Oamenii aceştia erau ca nişte copii, încântaţi de apariţia ei, zâmbind şi fluierând, în timp ce Dona crezuse că piraţii trebuie să fie nişte creaturi fioroase, cu cercel în ureche şi cuţite între dinţi.

Vasul era curat, în vreme ce ea îşi imaginase o navă soioasă, pătată şi rău-mirositoare, la bord domnea cea mai mare ordine, vopseaua era proaspătă şi culorile vesele, punţile bine spălate şi frecate ca pe o navă militară şi, dinspre prova corăbiei, unde presupunea că doarme echipajul, se răspândea un îmbietor şi aţâţător miros de supă de zarzavat. Acum, bărbatul, conducând-o printr-o uşă batantă, o făcu să coboare câteva trepte şi

bătu la o altă uşă. O voce calmă îi spuse să intre. Dona rămase o clipă în prag, orbită de soarele care năvălea pe hublourile de la pupa, desenând umbre chinezeşti pe lemnul deschis al lambriurilor. Din nou se simţi ridicolă şi încurcată, fiindcă această cabină nu era deloc văgăuna întunecoasă pe care şi-o închipuise, plină de sticle goale şi de cuţite, ci o cameră la fel cu orice odaie dintr-o casă omenească, cu scaune, cu o masă lustruită şi cu miniaturi de păsări agăţate pe pereţi. Domnea ceva odihnitor în această cabină, odihnitor şi chiar auster, ca într-o odaie a cuiva care îşi este deajuns lui însuşi. Omul care o condusese în cabină se retrase, închizând uşa fără zgomot. Bărbatul de la masa lustruită continua să scrie, de parcă nici n-ar fi observat prezenţa ei. Se uită la el pe furiş, conştientă de neaşteptata ei timiditate şi urându-se pentru asta; ea, Dona, care n-a fost niciodată timidă şi nu se sinchisea de nimic şi de nimeni! se întrebă câtă vreme o s-o mai ţină acolo, în picioare; era un act de bădărănie, de proastă creştere din partea lui şi, totuşi, îşi dădu seama că nu putea vorbi ea prima. Se gândi, deodată, la Godolphin, Godolphin cu ochii lui bulbucaţi şi negul din vârful nasului, şi la temerile lui pentru compatrioatele sale; oare, ce-ar spune dacă ar putea-o vedea acum, singură, într-o cabină cu teribilul francez?

Francezul continua să scrie şi Dona să stea în picioare lângă uşă. Îşi dădu seama acum ce îl deosebea de ceilalţi bărbaţi. Îşi purta propriul lui păr, aşa cum obişnuiau s-o facă în trecut bărbaţii, în locul ridicolelor peruci cârlionţate, la modă acum, şi ea observă ce bine îi venea, şi cât de prost i-ar şedea dacă s-ar pieptăna altfel.

Ce însingurat era, ce absorbit de îndeletnicirea lui, ca un student dintr-un colegiu, pregătindu-se pentru un examen; nu se obosise nici măcar să-şi ridice capul când intrase ea. Şi, în orice caz, ce putea să mâzgălească acolo, care să aibă atâta importanţă? Cuteză să facă un pas înainte spre masă, astfel ca să poată vedea, şi, în aceeaşi clipă, observă că el nu scria de fel, ci desena, că

tocmai schiţa cu multă grijă şi delicateţe un stârc stând în picioare pe-un banc mocirlos, aidoma celui văzut de ea cu zece minute în urmă.

Apoi se simţi zăpăcită, nu mai ştiu ce să spună, şi nici măcar ce să gândească. Deoarece piraţii nu arătau ca el, cel puţin piraţii din închipuirea ei; de ce nu putea să intre în rolul pe care i-l atribuise ea. Să devină un ins rău, viclean, proferând înjurături nemaiauzite, murdar, cu mâini unsuroase, în locul acestei siluete grave, aşezată la masa lustruită şi tratând-o pe ea cu dispreţ?

Pe urmă, îi vorbi în sfârşit, cu un foarte uşor accent străin, tot fără să se uite la ea, desenând mai departe.

— Se pare că vă pregăteaţi să-mi spionaţi corabia, spuse el.

Un val de mânie o năpădi pe loc: ea şi spionând! Dumnezeule din ceruri, ce acuzaţie!

— Dimpotrivă, răspunse ea răspicat şi limpede, cu vocea aceea a ei băieţească, pe care-o folosea când le vorbea slugilor. Dimpotrivă, repetă, se pare că oamenii dumneavoastră mi-au violat proprietatea.

Se uită deodată la ea şi se ridică în picioare – era înalt, mult mai înalt decât îşi închipuise; în ochii lui negri trecu un fulger de recunoaştere, ca o flacăra neaşteptată, şi el surâse uşor, parcă în taină.

— Scuzele mele cele mai umile, spuse el. Nu mi-am dat seama că însăşi stăpâna domeniului a venit să-mi facă o vizită.

Îi întinse un scaun şi ea se aşeză, fără să scoată un cuvânt. Continua să se uite la ea cu aceeaşi privire de adineaori, cu un amuzament ascuns în ochi şi, dându-se pe spate cu scaunul, îşi încrucişa picioarele, muşcând coada penei de gâscă.

— Din ordinele dumneavoastră am fost prinsă şi adusă aici? întrebă ea, pentru că trebuia neapărat să sfâşie tăcerea, el nefăcând altceva decât s-o măsoare cu privirile în felul lui ciudat.

— Oamenii mei au primit porunca să ia prizonier pe

oricine se încumetă să vină până la golf, răspunse el. De obicei, n-avem încurcături. Dumneavoastră aţi fost mai curajoasă decât locuitorii de pe-aici şi, din nefericire aţi suferit de pe urma acestei îndrăzneli. Sper că nu sunteţi cumva lovită sau rănită?

— Nu, răspunse ea scurt.

— Atunci de ce vă plângeţi?

— Nu sunt obişnuită să fiu tratată în felul acesta, răspunse ea, mânioasă din nou, pentru că el o făcea să se simtă ridicolă.

— Nu, fireşte că nu, spuse el liniştit, dar asta n-o să vă facă rău.

„Dumnezeule atotputernic, ce insolenţă, ce obrăznicie sfruntată!” Furia ei nu făcea decât să-l amuze, fiindcă se legăna mai departe cu scaunul, zâmbind şi muşcând coada penei de gâscă.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu mine? întrebă Dona.

— Ah! Aici e aici! răspunse el, lăsând condeiul jos. — Trebuie să mă uit în codul meu de reguli. Deschise sertarul mesei, scoase un volum şi se apucă să-i întoarcă paginile, cu imensă gravitate.

„Prizonieri – metodă de capturare – interogatoriu – detenţiune – tratament – etc. etc.”, citi el cu glas tare. — Da, e totul aici, dar din nefericire, instrucţiunile astea se referă la capturarea şi tratamentul prizonierilor de sex bărbătesc. După cât se pare, n-am prevăzut nimic în ce priveşte femeile. Este, într-adevăr, o mare neglijenţă din partea mea.

Din nou, îi trecu prin minte Godolphin şi temerile lui şi, în ciuda supărării, se surprinse râzând în sinea ei, aducându-şi aminte de cuvintele sale: „De vreme ce ticălosul e francez, este numai o chestiune de timp”.

Glasul lui îi întrerupse şirul gândurilor.

— Aşa e mai bine. Să ştiţi că mânia nu vă prinde. Acum, aţi început să semănaţi mai mult cu dumneavoastră înşivă.

— Ce ştiţi despre mine? întrebă ea.

Surâse iar, legănându-se cu scaunul.

— Lady St. Columb, spuse, favorita răzgâiată a curţii. Lady Dona, care bea prin tavernele Londrei, cu prietenii soţului ei. Sunteţi o adevărată celebritate, nu ştiaţi?

Se surprinse roşind, atinsă de ironia cuvintelor sale şi de dispreţul lui rece.

— S-a terminat cu asta, s-a sfârşit pentru totdeauna.

— Deocamdată, vreţi să spuneţi?

— Nu, pentru totdeauna.

Începu să fluiere încetişor, pentru el însuşi şi, luând iar desenul în mână, continuă să se joace cu el, schiţându-i fundalul.

— Dacă o să staţi câtăva vreme la Navron, o să vă plictisiţi, spuse el, miresmele şi zgomotele Londrei or să vă cheme iarăşi. Toate astea or să vi se pară ceva trecător.

— Nu, făcu ea.

Dar el nu răspunse, desena mai departe.

Îi urmări cu privirea, împunsă de curiozitate, pentru că desena bine, şi începu să uite că era prizoniera lui şi că puteau fi în raporturi de duşmănie unul cu celălalt.

— Acest stârc stătea în mâl, la capul golfului, spuse ea; l-am văzut chiar acum, înainte de-a veni pe corabie.

— Da, răspunse el. E întotdeauna aici pe timpul refluxului. E unul din locurile unde îşi găseşte hrană, dar îşi are cuibul ceva mai departe, mai aproape de Gweek, în susul canalului principal. Şi ce altceva aţi mai văzut?

— Un scoicar şi o altă pasăre; cred că era un ploier.

— O, da, făcu el, de obicei sunt şi ei acolo. Credeam însă că loviturile de ciocan i-au speriat.

— Da, spuse ea.

Continuă să fluiere încetişor, desenând între timp, şi ea îl urmărea, gândindu-se ce firesc, ce simplu şi plăcut era să stea aici, în cabina aceasta, pe această corabie, alături de francez, cu soarele intrând în valuri pe fereastră şi cu mareea clocotind în jurul pupei. Era ciudat ca un vis, ca ceva despre care ştiuse întotdeauna că se va întâmpla, ca

şi cum asta era o scenă dintr-o piesă în care ea trebuia să interpreteze un rol şi acum cortina s-a ridicat şi cineva îi şopteşte: „Intraţi în scenă, vă rog, e rândul dumneavoastră”.

— Rândunelelc de noapte şi-au luat zborul acum. Serile, spuse el, stau la pândă pe coasta colinei, mai departe, în josul golfului. Totuşi, sunt atât de neîncrezătoare, că e absolut imposibil să te apropii mai mult de ele.

— Da, spuse ea.

— Ştiţi, golful acesta este refugiul meu, spuse el, uitându-se o clipă la ea şi, apoi, întorcându-şi privirile. Vin aici ca să-mi pierd vremea. Dar pe urmă, când simt că lenea e gata să pună stăpânire pe mine, am tăria morală să mă smulg şi s-o pornesc din nou.

— Şi săvârşiţi acte de piraterie împotriva compatrioţilor mei, spuse ea.

— Şi săvârşesc acte de piraterie împotriva compatrioţilor dumneavoastră, repetă el ca un ecou.

Îşi termină desenul şi-l puse deoparte, apoi se ridică în picioare, întinzându-şi mâinile deasupra capului.

— Într-o bună zi, o să vă prindă, spuse ea.

— Într-o bună zi... poate, răspunse el şi, îndreptându-se spre hubloul de la pupa, se uită afară, cu spatele întors spre ea.

— Veniţi încoace, spuse el şi ea se ridică de pe scaun şi se apropie de el, şi ei se uitară în jos la apa pe care plutea un imens stol de pescăruşi, în căutare de firimituri.

— Vin cu zecile, întotdeauna, îi explică el. Se pare că simt clipa când ne întoarcem şi se adună aici de pe toate promontoriile. Oamenii mei s-au deprins să le dea de mâncare şi eu nu-i pot împiedica. De altfel, nici eu nu sunt mai bun decât ei. Le azvârlu întotdeauna firimituri de aici, de la fereastra asta.

Izbucni în râs, şi luând o coajă de pâine, le-o aruncă pe geam şi pescăruşii se aruncară asupra ei, scoţând strigăte pătrunzătoare şi încăierându-se.

— Poate că nutresc o dragoste frăţească pentru corabie, spuse el. E vina mea că am botezat-o *La Mouette.*

— *La Mouette* – Pescăruşul, sigur că da! exclamă ea. — Uitasem ce înseamnă asta şi, rezemaţi de fereastră, continuară să urmărească pescăruşii.

„E absurd, se gândea Dona; de ce mă port astfel, când nu asta aveam de gând şi nu asta urmăream? Acum, ar fi trebuit să zac, învineţită şi legată în funii, într-o cală întunecoasă a vasului, cu un căluş în gură şi, în loc de aşa ceva, iată-ne aici, aruncând pâine pescăruşilor, iar eu, uitând să mai fiu furioasă."

— De ce eşti pirat? spuse ea, în cele din urmă, rupând tăcerea.

— De ce încaleci cai nărăvaşi? o întreba în chip de răspuns.

— Din pricina primejdiei, a iuţelii, fiindcă ştiu că ar putea să mă trântească, spuse ea.

— Din aceleaşi motive sunt şi eu pirat, spuse el.

— Da, dar…

— Niciun „dar". Este ceva cât se poate de simplu. Nu există niciun fel de probleme tenebroase aici. N-am niciun ghimpe împotriva societăţii şi nici nu nutresc vreo ură amară împotriva semenilor mei. Dar, din întâmplare, problemele pirateriei mă interesează şi se potrivesc cu felul meu personal de-a gândi. Şi află că nu este vorba numai de brutalitate şi de vărsare de sânge. Organizarea răpeşte ore şi zile întregi; fiecare amănunt al debarcării trebuie să fie bine gândit şi pus la punct. Urăsc dezordinea şi orice metodă anarhică de atac. Întreaga problemă seamănă foarte mult cu o problemă de geometrie şi constituie o hrană pentru creier. Şi apoi, – ei bine, da! – şi apoi mă distrează, e pentru mine ca un soi de excitant, e felul meu de a-mi învinge semenii. Îţi dă foarte multe satisfacţii şi te absoarbe cu totul.

— Da, spuse ea. Da, înţeleg.

— Eşti încurcată, nu-i aşa, spuse el, râzând, fiindcă te

aşteptai să mă găseşti aici beat mort pe podea, împroşcat cu sânge, înconjurat de sticle, de cuţite, şi de femei urlând.

Îi întoarse surâsul şi nu-i răspunse nimic. Cineva bătu la uşă şi când francezul spuse „Intră”, îşi făcu apariţia unul din oamenii lui, ducând pe tavă un mare castron cu supă, care răspândea o aromă consistentă şi îmbietoare şi din care se ridicau în aer aburi fierbinţi. Bărbatul aşternu la un capăt al mesei o faţă de masă albă. Se îndreptă spre un dulăpior din perete şi aduse de acolo o sticlă de vin Dona îi urmărea mişcările, căci mirosul supei era foarte ispititor şi ei îi era foame. Vinul părea rece în sticla înaltă şi subţire. Bărbatul se retrase şi Dona, aruncând o privire, văzu că stăpânul corăbiei o pândea, cu o expresie de veselie în ochi.

— Nu vrei să mănânci ceva? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap, simţindu-se iar ridicolă; cum izbutea să-i citească gândurile? El mai făcu rost de-o farfurie şi de-o lingură şi scoase din dulap încă un pahar. Pe urmă, trase lângă masă două scaune. Dona văzu că mai era şi pâine proaspătă, coaptă după moda franceză, cu coaja rumenă şi maronie, şi mici rotogoale de unt foarte galben.

Îşi mâncară supa în tăcere şi, pe urmă, el turnă în pahare vin. Era rece, limpede, şi nu prea dulce. Şi în tot timpul ăsta, ea se gândea cum totul semăna cu un vis, un vis de care-şi amintea, pentru că îl mai avusese o dată: un vis liniştit şi familiar, pe care-l recunoştea.

„Am mai trăit asta o dată, îşi spuse ea. Nu e pentru prima oară”. Totuşi, era absurd, fiindcă, desigur, se întâmpla pentru prima dată şi el era un străin pentru ea. Se întrebă cât o fi ceasul. Copiii trebuiau să se fi întors de la picnic şi Prue, probabil, îi pregătea de culcare. Pe semne că alergaseră să ciocănească la uşa ei şi nu le răspunsese nimeni. „N-are importanţă”, îşi spuse ea, „nu-mi pasă”, şi continuă să-şi bea vinul, admirând desenele de păsări de pe perete şi uitându-se din când în când, cu

coada ochiului la el, când ştia că privirile îi sunt îndreptate în altă parte.

Pe urmă, el întinse mâna şi luă de pe-o poliţă o chisea cu tutun, şi începu să amestece compoziţia în palmă. Şi, deodată, adevărul o izbi ca un trăsnet: revăzu chiseaua din dormitorul ei şi volumul de poezii franţuzeşti, cu pescăruşul desenat pe prima pagină. Îl revăzu pe William fugind spre brâul de copaci... William şi stăpânul lui, stăpânul care pribegea din loc în loc, a cărui viaţă era o neîntreruptă evadare. Sări de pe scaun, priviindu-l ţintă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, uitându-se la ea.

— Dumneata eşti, spuse ea, dumneata eşti acela care ai lăsat chiseaua cu tutun în dormitorul meu, şi volumul de Ronsard. Dumneata eşti cel care a dormit în patul meu!

El îi surâse, amuzat de felul în care îşi alegea cuvintele şi, de asemenea, de consternarea, uluiala şi zăpăceala ei.

— Oare, le-am lăsat acolo? spuse el. Am uitat. Ce neglijenţă din partea lui William să nu le observe!

— Pentru dumneata a rămas William la Navron, spuse ea. De dragul dumitale i-a alungat pe servitori. În toate aceste luni cât ne-am aflat la Londra, dumneata ai locuit la Navron.

— Nu, spuse el, nu tot timpul. Din când în când, când se potrivea cu planurile mele. Ştii, iarna, golful poate fi umed şi trist. Era o schimbare, o savuroasă schimbare să mă bucur de confortul dormitorului dumitale. Într-un fel sau altul, am simţit întotdeauna că n-ai avea nimic împotrivă.

Continua să se uite la ea, cu aceeaşi sclipire de haz ascuns în ochi.

— Ţi-am consultat portretul, să ştii, spuse el. — M-am adresat lui în repetate rânduri: „Mylady, îl întrebam (pentru ca eram foarte reverenţios), vreţi să faceţi favoarea unui francez foarte obosit, de a-i îngădui să doarmă în patul dumneavoastră?” Şi mi s-a părut că te

înclini cu graţie şi-mi dai permisiunea. Uneori, chiar şi surâdeai.

— A fost foarte urât din partea dumitale, şi foarte puţin corect.

— Ştiu, spuse el.

— Unde mai pui că şi primejdios.

— Aici era tot farmecul.

— Dacă aş fi ştiut o singură clipă...

— Ce-ai fi făcut?

— Aş fi venit îndată la Navron.

— Şi pe urmă?

— Aş fi baricadat casa, l-aş fi dat afară pe William, aş fi pus o santinelă pe domeniu.

— Chiar aşa?

— Da.

— Nu te cred.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că atunci când stăteam întins în patul dumitale, contemplându-ţi portretul de pe perete, nu te purtai deloc astfel.

— Dar cum mă purtam?

— Foarte deosebit.

— Ce făceam?

— Multe lucruri.

— Bunăoară?

— Mai întâi, te alăturai oamenilor mei de pe corabie. Semnai jurământul de credinţă. Erai prima şi ultima femeie care făcea asta.

Şi spunând aceste cuvinte, se ridică de la masă şi aduse dintr-un sertar o carte. Era deschisă şi ea văzu pe pagină cuvântul *La Mouette,* urmat de-un şir de nume: Edmond Vacquier... Jules Thomas... Pierre Blanc... Luc Dumont... şi aşa mai departe. Pe urmă, el întinse mâna după un condei şi, înmuindu-l în cerneală, i-l dădu:

— Ei bine, întrebă el, ce-ai de gând?

Ea luă tocul, îl cumpăni o clipă în mână, ca şi cum ar fi cântărit problema, şi neputându-şi explica dacă, poate,

gândul la Harry, căscând peste cărţile lui de joc la Londra, sau la Godolphin, cu ochii săi bulbucaţi, sau la supa gustoasă pe care o mâncase şi la vinul pe care-l băuse, şi o făcuseră să se simtă ameţită. Înfierbântată şi oarecum nepăsătoare, ca un fluture în bătaia soarelui, sau, poate, datorită prezenţei lui, în picioare, alături de ea, – dar îşi ridică privirea spre el, izbucnind într-un hohot neaşteptat, de râs, şi-şi scrise numele în mijlocul paginii, sub ceilalţi: Dona St. Columb.

— Şi acum, trebuie să te întorci acasă, copiii o să se întrebe ce s-a întâmplat cu dumneata, spuse el.

— Da, făcu ea.

O conduse afară din cabină şi, pe urmă, pe punte. Se aplecă peste parapet şi le strigă ceva oamenilor de jos.

— În primul rând, trebuie să faceţi cunoştinţă, spuse el. Şi îi chemă în ordine, în acel dialect breton pe care ea nu-l putea înţelege şi într-o clipă, întregul echipaj era adunat, privind-o cu curiozitate.

— O să le spun că de-acum înainte poţi să vizitezi nestingherită golful, că eşti liberă să vii şi să pleci când îţi place. Golful e al dumitale. Vasul îţi aparţine. Eşti de-a noastră.

Le spuse doar câteva cuvinte şi, pe urmă, unul câte unul veniră spre ei şi, înclinându-se, îi sărutară mâna Donei, şi ea le răspunse râzând: „Mulţumesc”. În toate astea era ceva nebunesc şi frivol, ca un vis zămislit de soare. Jos, la apă, unul din bărbaţi o aştepta într-o barcă, încălecă parapetul şi se lăsă să alunece peste bord pe scara de pisică. Francezul nu o ajută. Stătea rezemat de parapet şi-i urmărea mişcările.

— Şi Navronul? întrebă el. — E baricadat şi zăvorât şi William trebuie dat afară?

— Nu, făcu ea.

— Atunci trebuie să-ţi întorc vizita, spuse el. — E o chestiune de curtoazie.

— Negreşit.

— Care-i ora cea mai potrivită? După amiază, cred,

între trei şi patru, când o să-mi oferi o ceaşcă cu ceai.

Se uită la el, râzând, şi scutură din cap.

— Nu, spuse ea, asta e pentru lordul Godolphin şi cei de seama lui. Piraţii nu fac vizite doamnelor după amiaza. Ei vin pe furiş, în timpul nopţii, ciocănind la geam, şi stăpâna domeniului, temându-se pentru securitatea ei, le oferă un supeu la lumina lumânărilor.

— Cum doreşti, spuse el. — Atunci, mâine seară la zece.

— Da, făcu ea.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Stătu mai departe rezemat de parapet, urmărind-o cu privirile, în timp ce ea se îndepărta, în mica barcă, spre ţărm. Soarele dispăruse îndărătul copacilor şi golful era cufundat în umbră. Ultimul val al refluxului se retrăsese de pe bancurile de mâl şi apa era liniştită. Un ploier invizibil scoase un strigăt, dincolo de cotitura râului. Cu coloritul ei îndrăzneţ, cu catargele ei înclinate spre spate, corabia părea solitară şi ireală, ca o plăsmuire a imaginaţiei. Dona se întoarse şi porni în fugă, printre copaci, spre casă, zâmbind în sinea ei cu vinovăţie, ca un copil care ascunde un secret.

Capitolul VII

CÂND AJUNSE ACASA, ÎL VĂZU PE William stând la fereastra salonului şi prefăcându-se că face ordine în odaie; ea îşi dădu, însă, seama pe loc, că pândise întoarcerea ei.

Pentru că avea chef să-l zgândăre, nu vru să-i povestească imediat; intrând în odaie, îşi azvârli eşarfa de pe cap şi spuse:

— M-am plimbat, William şi nu mă mai doare aşa de tare capul.

— Îmi dau seama, doamnă, spuse el, cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Am mers până la râu. E liniştit acolo şi răcoare.

— Într-adevăr, doamnă.

— N-am ştiut de existenţa golfului mai înainte. E încântător ca un basm cu zâne. Un refugiu admirabil, William, pentru fugari ca mine.

— Tot ce se poate, doamnă.

— Dar pe lordul Godolphin, l-ai văzut oare?

— Înălţimea sa nu se afla acasă, doamnă. Am rugat-o pe servitoare să înmâneze florile şi să transmită mesajul dumneavoastră doamnei.

— Mulţumesc, William. Tăcu o clipă, prefăcându-se ocupată cu aranjarea crengilor de liliac în glastră şi, apoi, spuse:

— O, William, era să uit! O să dau o mică masă mâine seară. Destul de târziu; la zece.

— Foarte bine, doamnă. Câţi invitaţi o să aveţi?

— Vom fi numai doi, William. Eu şi încă cineva, un domn.

— Bine, doamnă.

— Domnul va veni pe jos, aşa că nu-i nevoie ca rândaşul să-l aştepte şi să aibă grijă de cal.

— Bine, doamnă.

— Ştii să găteşti, William?

— Nu sunt cu totul neştiutor în această artă, doamnă.

— Atunci poţi să trimiţi servitorii la culcare şi să pregăteşti dumneata cina pentru mine şi oaspete, William.

— Da, doamnă.

— Şi n-ai nevoie să pomeneşti nimănui din casă de această vizită.

— Bine, doamnă.

— De fapt, William, sunt pe cale de-a avea o comportare cu totul nelalocul ei.

— Aşa s-ar părea, doamnă.

— Şi eşti teribil de indignat, William?

— Nu, doamnă.

— De ce nu, William?

— Pentru că, nimic din ce dumneavoastră sau stăpânul meu aţi face vreodată nu m-ar putea indigna, doamnă.

La această replică, ea izbucni în râs şi-şi împreună mâinile.

— O, William, solemnul meu William, atunci ai ghicit totul! Cum ai aflat? Spune-mi!

— Era ceva în mersul dumneavoastră, doamnă, când v-aţi întors, care v-a dat de gol. Şi ochii dumneavoastră – dacă pot s-o spun fără să vă simţiţi jignită – scânteiau altfel decât de obicei. Şi cum mai şi veneaţi încoace din direcţia râului, am putut să adun doi şi cu doi şi să-mi dau seama; mi-am spus: „S-a întâmplat. S-au întâlnit, în sfârşit”.

— De ce „în sfârşit”, William?

— Fiindcă eu, doamnă, sunt din fire un fatalist şi am ştiut întotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, întâlnirea aceasta va trebui să aibă loc.

— În ciuda faptului că sunt stăpâna domeniului, o

respectabilă femeie măritată cu doi copii, iar stăpânul dumitale e un francez în afara legii şi pe deasupra pirat?

— În ciuda tuturor acestor lucruri, doamnă.

— E foarte rău, William. Săvârşesc fapte împotriva intereselor ţării mele. Pot fi azvârlită în puşcărie pentru asta...

— Da, doamnă.

Dar, de data aceasta, nu-şi mai ascundea surâsul, gura lui, parcă până atunci cusută, era destinsă şi ea îşi dădu seama că de-acum încolo n-o să mai fie tăcut şi de nepătruns, că era un prieten, un aliat pentru ea şi că poate avea încredere în el până în ultima clipă.

— Aprobi profesiunea stăpânului dumitale, William? îl întrebă.

— A aproba sau a nu aproba sunt două cuvinte care nu fac parte din vocabularul meu, doamnă. Pirateria îi convine stăpânului meu şi aceasta e de-ajuns. Corabia e regatul său. Vine şi pleacă când îi place şi nimeni nu-i poale da ordine. Îşi este propria sa lege.

— Oare, nu e cu putinţă să fii liber, să faci ce-ţi place şi, totuşi, să nu fii pirat?

— Stăpânul meu crede că nu, doamnă. După dânsul, cei care duc o viaţă normală în lumea aceasta a noastră sunt siliţi să adopte obiceiuri şi deprinderi, un mod de existenţă care le poate ucide orice iniţiativă şi orice spontaneitate. Omul devine o spiţă dintr-o roată, o parte dintr-un sistem. Şi fiindcă piratul e un răzvrătit şi un proscris, el evadează din lumea sa... El nu e legat de nimic şi n-are niciun fel de principii preconcepute.

— De fapt, are timp să fie el însuşi.

— Da, doamnă.

— Dar gândul că pirateria e ceva dăunător nu-l supără?

— Îi jefuieşte pe cei cărora le dă mâna să fie jefuiţi, doamnă. Şi le dă altora mult mai mult decât le ia dânsul. Oamenii săraci din Bretania, se bucură foarte des de binefacerile sale. Nu, de aspectul moral nu se sinchiseşte deloc.

— Nu e însurat, cred.

— Nu, doamnă. Căsătoria şi pirateria nu se potrivesc câtuşi de puţin.

— Şi dacă soţia lui ar fi fost îndrăgostită de mare?

— Femeile sunt făcute să se supună legilor naturii, doamnă, şi să aducă pe lume copii.

— Ah, e foarte adevărat, William.

— Şi femeile, după ce fac copii, simt o preferinţă pentru propriul lor cămin şi nu mai au chef de hoinăreală. Astfel că bărbatul se află deodată în faţa alternativei ori de-a rămâne acasă şi de-a se plictisi, ori de-a pleca aiurea şi de-a fi nenorocit. E pierdut şi într-un caz şi în celălalt. Nu, pentru a fi cu adevărat liber, un bărbat trebuie să ridice ancora singur.

— Aceasta e filosofia stăpânului dumitale?

— Da, doamnă.

— Aş vrea să fiu bărbat, William.

— De ce, doamnă?

— Pentru că, în felul acesta, mi-aş găsi şi eu o corabie, şi aş pleca departe, şi mi-aş fi lege mie însămi.

În timp ce vorbea, un strigăt ascuţit veni de sus, urmat de-un geamăt şi de glasul dojenitor al lui Prue. Dona surâse şi scutură din cap.

— Stăpânul dumitale are dreptate, William, spuse ea, suntem cu toţii nişte spiţe de roată, şi mamele, cel mai mult. Numai piraţii sunt liberi.

Apoi urcă scările spre odăile copiilor, să-i potolească, şi să le şteargă lacrimile. Iar în timpul nopţii, când stătea culcată în pat, întinse mâna după volumul lui Ronsard, aflat pe măsuţa de lângă ea, şi se gândi ce straniu era că francezul stătuse culcat aici, cu capul pe perna ei, cu acelaşi volum în mână şi cu o pipă de tutun în gură. Şi-l imagină punând deoparte cartea, după ce se săturase de citit, aşa cum făcuse şi ea, suflând în lumânare şi, apoi, întorcându-se pe o parte ca să doarmă. Se întrebă dacă o fi dormind, acum, în acea răcoroasă şi liniştită cabină a lui, cu apa clipocind în jurul vasului ancorat în golful

misterios şi tăcut. Sau poate, – ca şi ea, stă întins pe spate, cu ochii deschişi în întuneric, cât se poate de treaz şi cu mâinile sub cap, se gândeşţe la ziua de mâine.

În dimineaţa următoare, când după ce-şi părăsi odaia, simţi soarele pe faţă şi văzu cerul senin şi luminos, strălucind din pricina vântului de est, primul ei gând fu la corabia din golf. Pe urmă, îşi aduse aminte ce bine adăpostită era, ascunsă jos în vale, ocrotită de copaci cu greu şi-ar fi putut da seama cineva de vijelioasa maree, suind râul mamă cu valuri mici şi creţe, de talazurile de la gura estuarului, din ce în ce mai rare, spărgându-se într-o jerbă de spumă.

Îşi aduse aminte de seara care era aproape, şi de cina care-o aştepta, şi începu să surâdă simţind toată aţâţarea vinovată a unui conspirator. Ziua părea ca un preludiu, ca o anticipare a celor ce aveau să urmeze; Dona se duse în grădină să culeagă flori, deşi cele din casă nu se veştejiseră încă.

Tăiatul florilor era o treabă liniştitoare, care-i astâmpăra mintea înfierbântată, şi senzaţia de-a atinge petalele, de-a apuca lungile lujere verzi, de-a le aşeza măi întâi în coş şi apoi, unul câte unul, în vazele umplute de William pentru ea, îi risipi orice nelinişte. William era şi el un conspirator. Îl observă în sufragerie, curăţind argintăria şi privind-o cu înţeles, pentru că ea ştia de ce lucra el cu atâta ardoare.

— Să facem toate onorurile Navronului, spusese ea. — Să scoţi toată argintăria, William, şi să aprinzi toate lumânările, şi să pui pe masă serviciul cu margine trandafirie, rezervat pentru recepţii.

Surescitată şi amuzată în acelaşi timp, scoase ea însăşi serviciul şi spălă farfuriile, pline de praf după o atât de lungă neîntrebuinţare, şi împodobi mijlocul mesei cu boboci de trandafiri poaspăt culeşi. Pe urmă, ea şi William coborâră împreună în beci şi examinară la flacăra lumânării sticlele învelite în pânză de păianjen şi el îi arătă o sticlă cu un vin foarte preţuit de stăpânul lui,

despre a cărui existenţă nici n-avusese habar.

Schimbară un surâs şi-şi spuseră ceva pe furiş, în şoaptă, şi Dona simţi toată plăcuta vinovăţie a copilului care face ceva rău, ceva interzis, înăbuşindu-şi râsul ascuns în spatele părinţilor.

— Ce-o să ne dai să mâncăm? întrebă ea, dar el scutură din cap, nevrând să-i mărturisească.

— Fiţi fără grijă, doamnă. N-o să vă dezamăgesc!

Cântând, Dona ieşi încă o dată în grădină, cu inima cuprinsă de-o veselie absurdă. Amiaza fierbinte, cu aerul tulbure din pricina puternicului vânt de est, se scurse ca şi lungile ceasuri ale după amiezei; îşi bău ceaiul cu copiii sub dud şi, aşa, trecu şi vremea până la căderea serii şi ora lor de culcare; odată cu asfinţitul soarelui, încetă şi vântul şi pe cerul incandescent se aprinseră primele stele.

Casa era acum învăluită în tăcere şi servitorii, crezând-o obosită, deoarece se dusese la culcare fără să cineze, şi mulţumiţi că stăpâna lor nu le cerea lucruri grele, se retrăseseră în odăile lor. Undeva, fără îndoială că, în camera lui, William pregătea singur cina. Dona nu-l întrebase; n-avea nicio importanţă.

Se duse în odaia ei şi stătu câteva clipe în picioare în faţa garderobului, gândindu-se ce rochie să îmbrace? Alese una de culoarea fildeşului, pe care o purtase adesea şi ştia că-i vine bine. Şi-şi puse în urechi cerceii cu rubine care aparţinuseră mamei lui Harry, iar în jurul gâtului – pandantivul cu rubine.

„N-o să observe”, îşi spuse ea. „Nu e genul ăsta de bărbat; nu se sinchiseşte de femei, de rochiile sau de giuvaierurile lor”. Şi totuşi, se trezi îmbrăcându-se cu multă grijă, învârtindu-şi buclele pe deget şi dându-şi-le apoi după urechi. Deodată, auzi orologiul din grajd bătând orele zece şi, cuprinsă de panică, puse pieptenele la o parte şi coborî scările. Scara ducea chiar în sufragerie şi ea văzu că William aprinsese toate lumânările, aşa cum îl rugase, şi argintăria scânteietoare lumina masa lungă.

William stătea în picioare, aranjând mâncărurile pe bufet. Şi ea se duse să vadă ce pregătise. Exclamă surâzând:

— O, William, acum ştiu de ce te-ai dus la Helford azi după masă şi te-ai întors cu un coş!

Într-adevăr, pe bufet se aflau crabi, pregătiţi şi asezonaţi după metoda franţuzească; mai erau cartofi noi mici, fierţi în coaja lor, şi salată verde proaspătă, stropită cu usturoi, şi ridichi roşii şi fragede. Îşi găsise de asemenea timp să facă prăjituri, delicate gofre umplute cu cremă, lângă care, într-un vas de cristal, Dona zări primele fragi de pădure din anul aceia.

— William, eşti un geniu! exclamă ea.

Înclinându-se, el îşi îngădui un surâs.

— Sunt fericit că sunteţi mulţumită, doamnă.

— Cum arăt? îl întrebă ea, învârtindu-se pe călcâie. — Crezi că stăpânului dumitale o să-i placă?

— N-are să facă nicio remarcă, doamnă, răspunse servitorul, dar mă îndoiesc că înfăţişarea dumneavoastră o să-l lase nepăsător.

— Mulţumesc, William, spuse ea grav şi se duse în salon să-şi aştepte musafirul.

William trăsese perdelele pentru mai mare siguranţă, dar ea le dădu din nou la o parte, ca să poată pătrunde noaptea de afară şi, în timp ce făcea asta, zări silueta înaltă şi întunecată a francezului traversând pajiştea în tăcere.

Observă îndată că musafirul ei – care, pe semne, îi ghicise starea de spirit şi faptul că avea să joace rolul unei castelane, se îmbrăcase, la rândul lui, potrivit împrejurării, în mare ţinută. Lumina lunii îi lumina ciorapii albi, făcând să scânteieze pantofii cu catarame de argint. Jiletca lui lungă era de culoarea vinului, la fel ca şi eşarfa de stofă, numai că într-o nuanţă mai închisă, şi avea jabou şi manşete de dantelă. Dispreţuind perucile buclate, încă la modă, îşi purta propriul păr, ca un cavaler. Dona îi întinse mâna; de data asta, el se înclină, aşa cum trebuie să facă un musafir şi i-o atinse uşor cu

buzele. Apoi, stând în picioare în uşa salonului, lângă fereastra înaltă, se uită la ea surâzând.

— Cina te aşteaptă, spuse ea brusc şi, fără motiv, sfioasă; nerăspunzându-i nimic, o urmă în sufragerie, unde William aştepta în picioare, în spatele scaunului ei.

Oaspetele stătu o clipă, uitându-se în jurul lui, la flacăra lumânărilor, la argintăria sclipitoare, la luciul farfuriilor cu margine trandafirie şi apoi se întoarse spre gazdă, cu acelaşi vag surâs zeflemitor, pe care ea începuse să-l aştepte.

— Crezi că e înţelept din partea dumitale să etalezi toate aceste tentaţii sub ochii unui pirat?

— E vina lui William, spuse Dona, totul e opera mâinilor lui.

— Nu te cred, spuse el. — William n-a făcut niciodată până acum asemenea pregătiri pentru mine. Nu-i aşa, William? Îmi prăjeai un cotlet şi mi-l serveai pe-o farfurie ciobită, scoteai husa de pe scaune şi-mi spuneai că trebuie să fiu mulţumit.

— Da, domnule, spuse William, cu ochii scăpărându-i în feţişoara rotundă, şi Dona se aşeză, fără să se mai simtă timidă, fiindcă prezenţa lui William risipise stinghereala dintre ei.

Acesta îşi înţelesese rolul, jucând desăvârşit pe calul de bătaie, oferindu-se intenţionat spiritualelor săgeţi ale stăpânei sale, primind cu un zâmbet şi-o ridicare din umeri ironiile stăpânului său. Crabul era gustos, salata minunată, gofrele uşoare ca fulgul, fragii ca un nectar şi vinul desăvârşit.

— Să ştii însă că eu sunt un şi mai bun bucătar decât William, spuse stăpânul lui, şi, într-o zi, o să guşti un pui de primăvară, făcut de mine la frigare.

— Nu cred, spuse ea, niciodată nu s-a fript vreun pui într-o cabină ca a dumitale, precum o chilie de călugăr. Bucătăria şi filosofia nu merg împreună.

— Dimpotrivă, merg foarte bine, răspunse el. Dar eu nu voi frige puiul în chilia mea. O să facem un foc de lemne

afară, pe malul golfului, şi o să frig acolo puiul. Dar va trebui să-l mănânci cu mâna. Şi nu vom avea lumânări ci numai flăcările focului.

— Şi poate, rândunica de noapte, despre care mi-ai vorbit, o să cânte, spuse ea.

— Poate!

Îi surâse peste masă, şi ea avu deodată viziunea focului pe care îl vor aprinde pe ţărm, la marginea apei. Îşi închipui flăcările palpitând şi şuierând în aer, şi îmbietorul miros al puiului rumenit la frigare gâdilându-i nările. Gătitul o să-l absoarbă, aşa cum desenul păsării îl absorbise în ajun şi cum planurile lui de piraterie o să-l absoarbă mâine. Observă abia acum că William îi lăsase singuri şi, ridicându-se de la masă, îl conduse în salon.

— Poţi fuma, dacă vrei, spuse ea, şi el îşi recunoscu pe poliţa de deasupra căminului din faţa lui, chiseaua cu tutun.

— O amfitrioană desăvârşită! spuse el.

Dona se aşeză, dar el rămase mai departe în picioare lângă cămin, umplându-şi luleaua şi examinând în acest timp odaia.

— Arată cu totul altfel decât astă iarnă, spuse el. Când am venit atunci, mobilele erau acoperite cu huse şi nu existau flori. În odaie, domnea o atmosferă aproape austeră. Dumneata ai schimbat toate astea.

— Toate casele nelocuite arată ca nişte cavouri, spuse ea.

— Adevărat, spuse el, dar nu cred că Navronul ar fi încetat să arate ca un cavou dacă altcineva decât dumneata ar fi venit să alunge tăcerea.

Ea nu-i răspunse nimic, fiindcă nu era sigură ce vroise el să înţeleagă prin asta.

Un timp, între ei domni tăcerea, apoi el o întrebă: — La urma urmei, ce te-a adus la Navron?

Dona se juca cu un ciucure de la perna pe care-şi sprijinea capul.

— Îmi spuneai ieri că lady St. Columb se bucură de-o

anumită celebritate, spuse ea, că ţi-au ajuns la ureche bârfe cu privire la escapadele ei. Poate c-am obosit să mai fiu lady St. Columb şi-am dorit să devin altcineva.

— Adică? Ai dorit să evadezi?

— Ăsta e cuvântul pe care m-a prevenit William c-o să-l rosteşti dumneata.

— William are experienţă. M-a văzut săvârşind aceleaşi lucruri. A fost odată un bărbat care se numea Jean-Benoit Aubéry, care avea în Bretania avere, bani, prieteni, demnităţi şi William era servitorul lui. Dar stăpânul lui William a obosit să mai fie Jean-Benoit Aubéry şi aşa s-a preschimbat în pirat şi a creat-o pe *La Mouette.*

— Şi e într-adevăr cu putinţă să devii altcineva?

— Eu am descoperit că da.

— Şi eşti fericit?

— Sunt mulţumit.

— Care e deosebirea?

— Între fericire şi mulţumire? Ah, aici m-ai prins! Nu e ceva uşor de exprimat în cuvinte. Mulţumirea e o stare psihică şi fizică, în care spiritul şi trupul colaborează în chip armonios, fără fricţiuni între ele. Spiritul e împăcat şi trupul de asemeni. Amândouă îşi sunt de-ajuns lor înşile. Fericirea e insesizabilă, vine, poate, o singură dată în viaţă şi seamănă cu extazul.

— Nu e un lucru continuu ca mulţumirea?

— Nu, nu e un lucru continuu. — Dar există, la urma urmei, grade de fericire. Îmi amintesc, bunăoară, de-un anumit moment după ce-am devenit pirat şi am dat prima mea luptă împotriva unuia din vasele dumneavoastră comerciale. Ieşisem învingător şi trăgeam corabia capturată în port. Era un moment plăcut care te încânta, un moment fericit. Terminasem o treabă pe care mi-o propusesem şi de a cărei izbândă nu fusesem sigur.

— Da, spuse ea, da, înţeleg.

— Şi mai sunt şi alte momente. Plăcerea pe care-o resimţi când, după ce-ai terminat o schiţă şi te uiţi la ea, regăseşti contururile şi expresia pe care-ai dorit să le

înfăţişezi. Acesta e un alt grad de fericire.

— Atunci e mai uşor pentru un bărbat, spuse ea, bărbatul e un creator, fericirea îi vine din lucrurile pe care le săvârşeşte. Din ceea ce face cu mâinile lui, cu mintea lui şi cu talentul lui.

— Se poate, spuse el. Dar nici femeile nu sunt leneşe. Femeile fac copii şi asta e o realitate mult mai însemnată decât un desen sau un plan de acţiune.

— Crezi într-adevăr?

— Fireşte.

— Nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

— Ai copii, nu-i aşa?

— Da, doi.

— Şi când i-ai ţinut pentru prima oară în braţe; nu ţi-ai dat seama că e o realizare? Nu ţi-ai spus: „Iată ceva ce-am săvârşit eu, o creaţie a mea?” Nu-ţi dădea asta o senzaţie asemănătoare cu fericirea?

Se gândi o clipă şi, pe urmă, îi surâse.

— Poate, spuse ea.

Se întoarse şi începu să atingă cu degetele obiectele de pe cămin.

— N-ar trebui să uiţi că sunt pirat, spuse el. — Îţi laşi comorile aici, la îndemână, fără să-ţi pese. Caseta asta mică, bunăoară, valorează sute de lire.

— Da, dar am încredere în dumneata.

— E o imprudenţă.

— Sunt în mâna dumitale.

— Am faima de-a fi necruţător.

Puse la loc caseta şi luă miniatura înfăţişându-l pe Harry, se uită la ea câteva clipe, fluierând încetişor.

— Soţul dumitale? întrebă.

— Da.

Nu făcu niciun comentariu, ci aşeză miniatura la loc, şi felul în care o puse, fără să spună nimic despre Harry, despre asemănare sau despre calitatea miniaturii însăşi, îi dădu Donei un ciudat sentiment de stânjeneală. Simţi instinctiv că el nu-şi făcuse o părere bună despre Harry,

socotindu-l un prostănac, şi dori deodată ca miniatura să nu se fi aflat aici, sau Harry să fi fost altfel.

— E făcută cu mulţi ani în urmă, se surprinse ea spunând, parcă apărându-l; înainte de-a ne fi căsătorit.

— Da, mormăi el. Şi pe urmă:

— Portretul de sus, din odaia dumitale, a fost pictat în aceeaşi perioadă?

— Da, îi răspunse. — De fapt, la puţin timp după logodna mea cu Harry.

— Şi de cât timp sunteţi căsătoriţi?

— De şase ani. Henrietta are cinci.

— Şi ce te-a hotărât să te măriţi?

Se uită la el câteva clipe, neştiind ce să răspundă; întrebarea fusese atât de neaşteptată! Apoi, fiindcă el rostise cuvintele atât de liniştit, atât de cumpătat, ca şi cum ar fi întrebat-o de ce a ales cutare fel de mâncare pentru cină, nedând importanţă răspunsului, Dona îi povesti adevărul, fără să-şi dea seama că niciodată până atunci nu şi-l mărturisise nici ei înşişi.

— Harry mă amuza, spuse ea, şi-mi plăceau ochii lui.

Rostind aceste cuvinte, i se păru că vocea ei sună de undeva de foarte departe, ca şi cum nu ea ar fi vorbit, ci altcineva.

El nu-i răspunse. Se depărtase de cămin şi, acum, stătea pe scaun şi scosese o foaie de hârtie din imensul buzunar al hainei. Ea se uita mai departe în gol, gândindu-se deodată la Harry şi la trecut, la căsătoria lor la Londra, la lumea prezentă şi amintindu-şi cum, bietul Harry foarte tânăr şi, poate, speriat de răspunderile care-l aşteptau şi înzestrat cu puţină fantezie, băuse prea mult în noaptea nunţii, ca să pară mai îndrăzneţ decât era în realitate, şi nu izbutise; decât să-i dea impresia unui mare beţivan şi-a unui nătărău. Apoi, făcuseră o călătorie prin Anglia să-şi vadă prietenii, locuind de fiecare dată în casa altcuiva, într-o atmosferă încordată şi artificială şi ea, aproape imediat însărcinată cu Henrietta, devenise nervoasă, irascibilă, respingătoare chiar pentru ea însăşi,

fiindcă nu era obişnuită cu niciun fel de boală. Neputinţa de-a merge pe jos, de-a călări, de-a săvârşi atâtea lucruri pe care ar fi dorit să le facă, îi sporea proasta dispoziţie. I-ar fi fost mai uşor dacă i-ar fi putut vorbi lui Harry, cerându-i s-o înţeleagă, dar înţelegerea pentru Harry nu însemna nici tăcere, nici tandreţe, nici linişte, ci mai degrabă o exuberanţă cordială, o jovialitate silită şi zgomotoasă, cu scopul de-a o înveseli şi, pe deasupra, o mare risipă de desmierdări, care pe ea nu o ajutau câtuşi de puţin.

Îşi ridică deodată privirile şi văzu că oaspetele ei o desena.

— Te supără?

— Deloc! răspunse ea. Întrebându-se în ce fel o fi desenând-o şi urmărindu-i mâna dibace şi iute, dar nu putu zări hârtia, căci se afla pe genunchii lui.

— Cum a ajuns William în serviciul dumitale? îl întrebă ea.

— Mama lui era bretonă, nu ştiai? o întrebă.

— Nu, spuse ea.

— Tatăl lui era mercenar, soldat de ocazie, care a nimerit cumva în Franţa şi s-a căsătorit. Trebuie să fi observat accentul lui William.

— M-am gândit că e din Cornish.

— Locuitorii din Cornish şi bretonii se aseamănă mult. Şi unii, şi alţii, sunt celţi. L-am văzut pentru prima oară alergând, desculţ şi cu pantalonii rupţi, pe străzile din Quimper. Intrase în nu ştiu ce bucluc, din care am izbutit să-l scap. De atunci, a devenit unul din credincioşii mei. Învăţase englezeşte, fireşte, de la tatăl lui. Cred că a locuit la Paris câţiva ani, înainte de a-l întâlni eu. N-am scormonit niciodată în povestea vieţii lui William. Trecutul îi aparţine numai lui.

— Şi de ce n-a vrut să fie pirat?

— Dintr-un motiv foarte prozaic, crede-mă, şi neromantic, William are un stomac cam sensibil şi canalul care desparte coasta Cornwall-ului de coasta Bretaniei e

prea lat pentru el.

— Şi astfel, a găsit drumul încoace şi s-a instalat la Navron, care e un excelent refugiu pentru stăpânul lui.

— Întocmai.

— Şi oamenii din Cornish sunt jefuiţi, şi femeile din Cornish trăiesc cu frica în sân pentru vieţile lor şi chiar pentru ceva mai mult decât vieţile lor, după cum îmi spune lordul Godolphin.

— Femeile din Cornish se supraapreciază.

— E tocmai ce-mi venea pe limbă să-i trântesc lordului Godolphin.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— N-am avut inima să-l supăr.

— Francezii au reputaţia, cu totul neîntemeiată, că le plac femeile. Suntem cu mult mai timizi decât credeţi dumneavoastră despre noi. Iată, ţi-am terminat portretul.

Îi dădu desenul şi se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile în buzunarele hainei. Dona examină desenul în tăcere. Figura, care-o privea de pe foaia de hârtie, era a unei alte Done – acea Donă pe care n-o recunoştea nici faţă de ea însăşi. Trăsăturile erau aceleaşi, ochii, ondulaţiile părului, dar expresia din priviri era la fel cu cea pe care şi-o surprindea uneori în oglindă, când era singură. Era portretul cuiva care-şi pierduse iluziile, care privea lumea de la o fereastră prea apropiată, descoperind că-i altfel decât nădăjduise, mai amară şi nepreţuind nici două parale.

— Nu e prea măgulitor, spuse ea într-un târziu.

— N-a fost intenţia mea, răspunse el.

— M-ai făcut să par mai bătrână decât sunt.

— Se poate.

— Şi gura are ceva arogant.

— Sunt dispus să cred.

— Şi... o cută ciudată între sprâncene.

— Da.

— Nu cred că-mi place prea mult..

— Da, bănuiam că n-o să-ţi placă. Păcat! Şi eu care

aveam de gând să mă las de piraterie şi să mă apuc să fac portrete!

Dona îi înapoie desenul şi-l văzu că zâmbeşte.

— Femeilor, nu le place să li se spună adevărul despre ele, spuse ea.

— Dar cui îi place? întrebă el.

Dona nu mai insistă.

— Îmi dau seama acum pentru ce ai succese ca pirat, îi declară ea; eşti un scrupulos în meserie. Se vede asta şi din desenele dumitale. Mergi până-n miezul subiectului care te interesează.

— Poate n-am fost tocmai corect, spuse el, surprinzând subiectul pe nepregătite, când faţa lui exprima o anumită stare sufletească. Vezi, dacă te-aş fi desenat într-un alt moment, când te jucai cu copiii dumitale, bunăoară, sau în clipele când retrăiai deliciile unei escapade, desenul ar fi fost cu totul diferit. Atunci m-ai fi putut acuza că te măgulesc.

— Îmi schimb chiar atât de mult expresia?

— N-am spus că ţi-o schimbi. Dar faţa dumitale reflectă ca o oglindă ceea ce îţi trece prin minte, şi asta e tocmai ce-şi doreşte un artist.

— Ce cruzime din partea unui artist!

— Cum aşa?

— Să reproducă o emoţie fără să-i pese de model. Să surprindă o stare sufletească şi s-o aştearnă pe hârtie, făcându-l pe posesorul ei să se ruşineze.

— Se poate. Dar, pe de altă parte, persoana cu pricina se poate hotărî, văzându-şi pentru prima oară imaginea, să se lepede cu totul de felul respectiv de-a fi, socotindu-l nedemn şi o pierdere de timp.

În timp ce vorbea, rupse desenul în două şi apoi în bucăţele foarte mici.

— Hai, spuse el, să uităm toate astea! Oricum, e un lucru de neiertat că l-am făcut. Îmi spuneai, ieri, c-am încălcat proprietatea dumitale. E o greşeală a mea din mai multe puncte de vedere. Pirateria te duce la

deprinderi urâte.

Se ridică în picioare şi ea îşi dădu seama că are de gând să plece.

— Iartă-mă, spuse ea, trebuie să-ţi fi părut certăreaţă şi cam răsfăţată. Adevărul e că, atunci, când m-am uitat la desen, mi-a fost ruşine, fiindcă, pentru prima oară, altcineva decât mine m-a văzut aşa cum mă văd şi eu adeseori. Era ca şi cum aş fi avut un defect fizic şi dumneata m-ai fi desenat goală.

— Da. Presupunând, însă, că artistul are un defect similar, numai că mult mai hidos, mai trebuie modelul să se simtă ruşinat?

— Vrei să spui că ar trebui să existe un fel de legătură între ei?

— Întocmai.

Îi mai surâse odată şi, pe urmă, se întoarse, îndreptându-se spre uşă.

— Când vântul de est începe să sufle pe coasta aceasta, ţine câteva zile, spuse el. — Corabia mea nu se poate urni de-aici şi-mi pot îngădui să-mi pierd vremea să fac o mulţime de desene. Poate, o să mă laşi să-ţi desenez un alt portret.

— Cu o altă expresie?

— Asta dumneata trebuie să decizi. Să nu uiţi că te-ai semnat în cartea mea şi, când o să-ţi vie cheful ca evadarea dumitale să fie şi mai deplină, să ştii că golful e obişnuit cu fugari.

— N-o să uit.

— Te aşteaptă acolo păsări, pe care să le observi, peşti pe care să-i prinzi şi izvoare pe care să le descoperi. Toate astea sunt mijloace de evadare.

— Pe care le-ai încercat cu succes?

— Pe care le-am încercat cu succes. Îţi mulţumesc pentru cină. Noapte bună!

— Noapte bună!

De data asta, francezul nu-i atinse mâna, şi ieşi pe uşa care da în grădină fără să se uite îndărăt. Dona îl urmări

cu privirea dispărând printre arbori, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele hainei.

Capitolul VIII

ÎN CASĂ ERA NĂDUF, FIINDCĂ lordul Godolphin, având în vedere starea soţiei sale, dăduse ordin ca ferestrele să fie închise şi draperiile trase, pentru a o feri de soare. Lumina orbitoare a miezului de vară o putea obosi şi aerul molcom i-ar fi putut accentua şi mai mult paloarea obrajilor, şi aşa livizi. În schimb, să stea întinsă pe canapea, sprijinită în perne, schimbând amabile cuvinte de politeţe cu prietenii ei în camera cufundată în penumbră şi îmbibată de trăncănelile înflorite şi de mirosul încins al oamenilor înghiţindu-şi prăjitura sfărâmicioasă – nu, asta nu putea obosi pe nimeni. Era felul în care lordul Godolphin şi doamna sa înţelegeau să se destindă.

— Niciodată, se gândea Dona, niciodată de acum încolo n-o să mă mai las înduplecată să-mi întâlnesc vecinii, nici de hatârul lui Harry şi nici din scrupule de conştiinţă”. Şi, aplecându-se, se prefăcu c-o interesează căţeluşul de salon, care făcea sluj la picioarele ei, şi-i dădu felia groasă şi siropoasă de prăjitură, pe care lordul Godolphin în persoană o silise s-o ia. Cu coada ochiului, văzu că fapta ei fusese remarcată şi, culmea culmilor, gazda se repezi încă odată spre ea cu o provizie nouă în mâini şi Dona trebui să arboreze surâsul ei ipocrit şi strălucitor, să mulţumească cu o înclinare a capului şi să-şi mai vâre fără chef încă o bucată îmbibată cu sirop în gură.

— Dacă aţi putea măcar să-l convingeţi pe Harry să părăsească plăcerile capitalei, spuse Godolphin, am putea avea mai multe asemenea întruniri fără pretenţii. Când soţia mea se află în această stare, o societate numeroasă

ar putea dăuna sănătăţii sale, dar un mănunchi de prieteni, aşa cum am avut astăzi, nu pot să-i facă decât bine. Regret din tot sufletul că Harry nu se află aici.

Se uită în jur, satisfăcut de ospitalitatea lui şi Dona, afundându-se în scaun, numără încă o dată cele cincisprezece sau şaisprezece persoane din odaie, care, obosite de-a se întâlni mereu de atâta amar de timp, o urmăreau cu un interes apatic. Doamnele îi studiau rochia, lungile şi modernele ei mănuşi cu care se juca în poală, şi pălăria cu pană fâlfâindă, care-i ascundea obrazul drept. Bărbaţii se uitau la ea în tăcere, ca şi cum s-ar fi aflat în primele rânduri ale unui teatru, şi vreo doi din ei, cu un umor jovial şi greoi, o întrebară despre viaţa de la Curte şi despre distracţiile Regelui, ca şi cum însuşi faptul că se întorcea de la Londra ai fi făcut-o să fie pe deplin la curent cu viaţa şi obiceiurile Sale. Ura conversaţia de dragul conversaţiei şi deşi ar fi putut să le povestească multe, dacă ar fi vrut, despre acea lume de palavre şi cancanuri frivole, din care evadase, despre Londra boită, despre făclierii cu torţele lor aprinse umblând în vârful picioarelor pe străzile pietruite şi pline de praf, despre donjuanii aroganţi din uşile tavernelor, râzând puţin cam prea zgomotos şi cântând prea tare, despre acea atmosferă de petrecere sau mai degrabă, de beţie, având în frunte pe cineva care nu vrea să-şi pună inteligenţa la bătaie, cu ochii negri şi fără astâmpăr şi cu zâmbet răutăcios, – Dona nu suflă o vorbă, declarând în schimb cât de mult îi place regiunea.

— E un mare păcat că Navronul e aşa de izolat, spuse cineva. — Pesemne că-l găsiţi înfiorător de singuratic după capitală. Dacă ne-am afla ceva mai aproape de dumneavoastră, ne-am putea întâlni mai des.

— Ce amabil din partea dumneavoastră! spuse Dona. Harry ar fi fost foarte plăcut impresionat de aceste cuvinte. Dar vai,drumul spre Navron e foarte prost. Deabia am ajuns astăzi până aici. Şi apoi, ştiţi, sunt o mamă foarte devotată. Copiii îmi răpesc aproape tot

timpul.

Surâse celor din jur, cu ochii ei mari şi foarte candizi şi, în timp ce vorbea, în mintea ei se ivi deodată luntrea care trebuia s-o aştepte la Gweek, cu sforile de pescuit făcute colac pe panouri, şi bărbatul care îşi pierdea vremea lenevind, cu haina asvârlită aiurea şi mânecile cămăşii suflecate până la coate.

— Consider că daţi dovadă de un curaj demn de laudă, spuse lady Godolphin suspinând, locuind acolo singură, fără soţul dumneavoastră. Eu simt că m-apucă neliniştea dacă soţul meu lipseşte câteva ceasuri pe zi.

— La starea dumneavoastră, e foarte firesc, murmură Dona, înăbuşindu-şi pofta nebună de-a râde şi de-a trânti ceva înfiorător, căci imaginea doamnei Godolphin zăcând aici pe canapea şi tânjind după lordul ei cu penibila lui umflătură de pe nas, atât de bătătoare la ochi, – o împingea la fapte necugetate.

— Sper că sunteţi apărată la Navron, spuse Godolphin, întorcându-se solemn spre ea. Desfrâul şi nelegiuirea domnesc pretutindeni în aceste zile. Aveţi servitori în care să vă puteţi încrede?

— Desigur.

— Atunci e bine. Dacă ar fi fost altfel, mi-aş fi îngăduit, în numele vechii mele prietenii cu Harry, să vă trimit doi sau trei servitori din personalul meu.

— Vă încredinţez că ar fi cu totul inutil.

— Aceasta e opinia dumneavoastră. Unii dintre noi cred cu totul altceva.

Se uită la vecinul lui cel mai apropiat, Thomas Eustick, care avea o mare proprietate dincolo de Penryn, – un bărbat cu buze subţiri şi ochi apropiaţi, care o urmărise pe Dona din partea cealaltă a odăii. Acum, se ridică şi se apropie de ea împreună cu Robert Penrose, din Tregony.

— Cred, că Godolphin v-a spus ce ameninţaţi suntem dinspre mare, spuse el cu bruscheţe.

— De un francez, pe care nu poate pune mâna, îi surâse Dona.

— Şi care n-o să mai rămână, probabil, multă vreme neprins, îi replică Eustick.

— Într-adevăr? Aţi mai chemat şi alţi soldaţi din Bristol?

Se înroşi şi-i aruncă lui Godolphin o privire iritată.

— De data asta, n-o să se mai pună problema să tocmim mercenari, spuse el. Am fost împotriva acestei idei de la început, dar, ca de obicei, s-a trecut peste mine. Nu avem de gând să ne răfuim noi înşine cu străinul şi socot că metodele noastre or să dea rezultatul dorit.

— Cu condiţia să ne unim deajuns de mulţi, spuse Godolphin pe un ton sec.

— Şi cel mai capabil dintre noi să preia conducerea, adăugă Penrose, din Tregony.

Urmă o tăcere, cei trei bărbaţi privindu-se unul pe altul cu suspiciune. Oare i se părea, sau atmosfera devenise, din cine ştie ce pricină, puţin cam încordată?

— Orice casă dezbinată înlăuntrul ei se va nărui, murmură Dona.

— Pardon? făcu Thomas Eustick.

— Nimic. Mi-am amintit deodată un verset din Scriptură. Dar parcă discutaţi despre pirat. Unul împotriva atâtora. O să fie prins, nu încape îndoială. Şi care e planul pentru capturarea lui?

— Deocamdată, e sub formă de schiţă şi, fireşte, nu poate fi divulgat. Dar v-aş preveni şi înclin să cred că asta avea în vedere Godolphin acum o clipă, când s-a interesat de servitorii dumneavoastră, v-aş preveni că avem toate motivele să bănuim că unii din oamenii din popor de pe-aici se află în solda francezului.

— Mă uluiţi.

— Fireşte, e de neiertat şi, dacă bănuielile noastre se adeveresc, vor fi spânzuraţi cu toţii alături de el. De fapt, noi credem că francezul îşi are un loc de refugiu de-alungul coastei şi suntem pe jumătate convinşi că unii din localnici ştiu asta şi se feresc s-o spună.

— N-aţi făcut cercetări minuţioase?

— Scumpă doamnă St. Columb, am scotocit districtul

pas cu pas. Dar, aşa cum trebuie să fi auzit, ticălosul, ca toţi francezii, e mai lunecos decât un ţipar şi se pare că ne cunoaşte toată coasta mai bine decât noi înşine. Cred că n-aţi observat nimic în jurul Navronului de natură să vă trezească bănuielile?

— Absolut nimic.

— Conacul are o bună perspectivă a râului, nu-i aşa?

— Admirabilă.

— Aşa că aţi fi putut vedea orice vas străin intrând sau părăsind estuarul?

— Mai mult ca sigur.

— N-aş fi vrut să vă tulbur, dar e cu putinţă, să ştiţi, ca francezul să fi folosit Helfordul în trecut şi s-o mai facă din nou.

— Mă îngroziţi.

— Şi trebuie să vă aduc la cunoştinţă, că e tipul de bărbat care n-ar avea niciun respect pentru persoana dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că e cu totul lipsit de scrupule?

— Mă tem că da.

— Şi că oamenii lui simt şi mai sălbatici şi gata la orice?

— Sunt piraţi, doamnă, şi pe deasupra, francezi. — O să am, atunci, cea mai mare grijă de familia mea. Credeţi, cumva, că sunt şi canibali? Băiatul meu n-are nici doi ani.

Doamna Godolphin scoase un mic ţipăt de groază şi începu să-şi facă repede vânt cu evantaiul. Soţul ei plescăi din limbă, supărat.

— Linişteşte-te, Lucy! Lady St. Columb a glumit, fireşte. Aş vrea însă, să vă asigur, adăugă el, întorcându-se încă o dată spre Dona, că problema nu-i un fleac şi nu trebuie tratată în glumă. Mă simt răspunzător de siguranţa populaţiei din district şi deoarece Harry nu se află la Navron. Trebuie să recunosc că mă preocupă soarta dumneavoastră.

Dona se ridică în picioare, întinzându-i mâna?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse ea, adresându-i acei surâs special, pe care-l păstra pentru

situaţiile grele. N-o să uit bunăvoinţa dumneavoastră, dar vă asigur că n-aveţi motive să fiţi neliniştiţi. La nevoie, pot să-mi baricadez şi să-mi zăvorăsc casa. Şi cu vecini ca dumneavoastră, spuse ea, uitându-se de la Godolphin la Eustick, şi pe urmă la Penrose, sunt încredinţată că nu mi se poate întâmpla nimic rău. Sunteţi toţi trei atât de demni de încredere, atât de puternici, atât de – dacă pot să mă exprim astfel – englezi din toate punctele de vedere!

Cei trei bărbaţi se înclinară în faţa ei şi ea le surâse fiecăruia pe rând.

— Poate, spuse ea, că francezul a părăsit definitiv coasta noastră şi nu mai trebuie să vă necăjiţi din pricina lui.

— Aş vrea să pot crede, zise Eustick, dar avem pretenţia că am început să-l cunoaştem pe acest nemernic. Cu cât este mai liniştit, cu atât e mai primejdios. Aşa a fost de fiecare dată până acum. O să mai auzim de el nu peste mult timp.

— Şi, adăugă Penrose, o să ne trezim cu el în momentul când o să ne aşteptăm cel mai puţin, chiar sub nasul nostru. Dar o să fie pentru ultima oară.

— O să am atunci deosebita şi marea plăcere, spuse Eustick încet, să-l spânzur de cel mai înalt copac din parcul lui Godolphin, chiar înainte de asfinţitul soarelui, şi îi poftesc pe toţi cei de faţă să ia parte la ceremonie.

— Domnule, spuse Dona, sunteţi din cale afară de sângeros.

— Aşa cum aţi fi şi dumneavoastră, doamnă, dacă aţi fi fost jefuită de bunuri, tablouri, argintărie, veselă – toate de valoare considerabilă.

— Uitaţi bucuria pe care o veţi simţi înlocuindu-le.

— Mă tem că eu văd lucrurile în cu totul altă lumină. Se înclină, întorcându-i spatele, şi se îndepărtă de ea cu obrajii din nou împurpuraţi de mânie.

Godolphin o însoţi pe Dona până la trăsură.

— Observaţia dumneavoastră a fost puţin cam

nefericită, spuse el. — Eustick n-are o stare materială prea înfloritoare.

— Sunt renumită, spuse Dona, pentru remarcile mele nefericite.

— Fără îndoială că, la Londra, sunt înţelese.

— Mă tem că nu. Acesta e unul din motivele pentru care am plecat din Londra.

Se uită ţintă la ea, fără să priceapă nimic, şi-i dădu mâna să urce în trăsură.

— Vizitiul dumneavoastră e un om priceput? întrebă el, aruncând o privire cu coada ochiului spre William, care, singur, fără niciun valet, ţinea hăţurile în mână.

— Foarte priceput, spuse Dona. I-aş încredinţa şi viaţa.

— Are o expresie îndărătnică.

— Da, clar atât de amuzantă, şi-mi place la nebunie gura lui!

Godolphin deveni rigid şi părăsi portiera trăsurii.

— În cursul săptămânii acesteia, o să trimit nişte scrisori la Londra, spuse el rece. Aveţi vreun mesaj pentru Harry?

— Numai că sunt sănătoasă şi foarte, foarte fericită.

— O să-mi îngădui, pe riscul meu, să-i vorbesc despre temerile mele cu privire la dumneavoastră.

— Vă rog, să nu vă faceţi griji.

— Consider că e o datorie a mea. Fără să mai vorbim de faptul că prezenţa lui Harry în vecinătate ne-ar fi de-un ajutor nepreţuit.

— Nu-mi vine să cred.

— Eustick poate fi, uneori, stânjenitor, iar Penrose – dur. Mereu trebuie să-i împac eu.

— Şi dumneavoastră îl vedeţi pe Harry în rolul de pacificator?

— Îl văd pe Harry pierzându-şi timpul la Londra. În loc să-şi păzească domeniul său din Cornwall.

— Domeniul s-a păzit singur ani de-a rândul.

— Asta n-are a face. Faptul e că avem nevoie de tot ajutorul cu putinţă. Şi când Harry va şti că piraţii atacă

aşezările de pe coastă...

— I-am şi scris despre asta.

— Dar nu cu destulă putere de convingere, sunt încredinţat. Dacă Harry s-ar gândi o singură clipă, că însuşi conacul Navron poate fi ameninţat, bunurile sale prădate şi soţia sa în primejdie, e greu de crezut c-ar mai sta în oraş. Dacă aş fi eu în locul lui...

— Da, dar nu sunteţi...

— Dacă aş fi în locul lui, nu v-aş fi îngăduit niciodată să veniţi singură încoace. Se ştie că femeile îşi pierd capul dacă nu sunt cu bărbaţii lor.

— Doar capul?

— Repet: se ştie că-şi pierd capul în momente grele. Vă credeţi acum de-ajuns de curajoasă, fără îndoială, dar dacă v-aţi afla faţă în faţă cu un pirat, aş îndrăzni să jur c-aţi tremura şi aţi leşina ca toate celelalte femei.

— Cu siguranţă c-aş tremura.

— Nu puteam să spun multe în prezenţa soţiei mele, care stă foarte prost cu nervii în clipa de faţă, dar atât mie, cât şi lui Eustick, ne-au ajuns la ureche nişte zvonuri groaznice.

— Ce fel de zvonuri?

— Femei nenorocite, mă-nţelegeţi, şi aşa mai departe.

— Nenorocite? De ce?

— Oamenii din ţinut sunt muţi, nu spun nimic despre asta. Dar se pare că unele femei din cătunele din împrejurimi au suferit din pricina acestor nemernici afurisiţi.

— Nu e mai degrabă un act de nesăbuinţă să scormoniţi toate dedesubturile?

— Adică cum?

— S-ar putea să aflaţi că n-au suferit deloc, ci dimpotrivă, s-au distrat nebuneşte. Să plecăm, William!

Aplecându-se şi surâzând din trăsura ei deschisă, lady St. Columb îşi flutură mâna înmănuşată spre lordul Godolphin, în chip de rămas bun.

Coborâră în goană aleea lungă, trecând pe lângă păunii

de pe peluzele netede şi căprioarele din parc, şi ieşiră la drumul mare, unde Dona îşi scoase pălăria şi-şi făcu vânt cu ea, aruncând o privire spre spatele ţeapăn al lui William şi râzând încetişor.

— William, m-am purtat îngrozitor.

— Am dedus, doamnă.

— Era o căldură înfiorătoare în casa lordului Godolphin şi soţia sa închisese toate ferestrele.

— Chinuitoare încercare, doamnă!

— Şi din toată societatea, n-am găsit pe nimeni care să fie pe gustul meu.

— Nu, doamnă?

— Şi dacă nu mi-aş fi pus lacăt la gură, era cât pe-aci să spun ceva absolut îngrozitor.

— Bine că v-aţi amintit de lacăt, doamnă.

— Era acolo un bărbat cu numele de Eustick şi altul care se cheamă Penrose.

— Da, doamnă.

— Amândoi mi-au fost la fel de antipatici.

— Da, doamnă.

— Fapt e, William, că oamenii ăştia au început să se deştepte. S-a discutat foarte mult despre piraţi.

— L-am auzit chiar acum o clipă pe înălţimea sa lordul, doamnă.

— S-a discutat, de asemenea, despre o alianţă între ei, despre planuri de prindere a piratului şi-au hotărât să-l spânzure de copacul cel mai înalt. Şi sunt plini de bănuieli cu privire la râu.

— Ştiam că e numai o chestiune de timp, doamnă.

— Crezi că stăpânul dumitale îşi dă seama de primejdie?

— Mai degrabă cred că da, doamnă.

— Şi totuşi, ancorează mai departe în golf.

— Da, doamnă.

— Se află aici de aproape o lună. Întotdeauna a rămas în golf aşa de mult timp?

— Nu, doamnă.

— Cât stă la ţărm de obicei?

— Cinci sau şase zile, doamnă.

— Timpul s-a scurs nespus de iute. Poate că nu-şi dă seama că se află aici de-atâta vreme.

— Poate, doamnă.

— Încep să mă pricep foarte bine la păsări, William.

— Am observat, doamnă.

— Am început să deosebesc o sumedenie de particularităţi în felul lor de-a cânta, de-a zbura, William.

— Într-adevăr, doamnă?

— De asemenea, acum sunt o adevărată expertă în pescuitul cu undiţa.

— Şi asta am băgat de seamă, doamnă.

— Stăpânul dumitale e un excelent profesor.

— Aşa s-ar părea, doamnă.

— E mai degrabă ciudat, nu-i aşa William, că înainte de-a veni la Navron, mă preocupam foarte puţin de păsări şi mai deloc de pescuit?

— E ciudat, într-adevăr, doamnă.

— Presupun că... dorinţa de-a cunoaşte aceste lucruri a existat întotdeauna, dar într-o stare latentă, dacă mă înţelegi ce vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine ce vreţi să spuneţi, doamnă.

— E greu pentru o femeie să dobândească singură cunoştinţe despre păsări şi pescuit, nu crezi, William?

— E cu totul imposibil, doamnă.

— E oare cu-adevărat nevoie de-un profesor?

— Neapărat, doamnă.

— Dar, fireşte, profesorul trebuie să fie simpatic.

— Asta e important, doamnă.

— Şi dornic să-i împărtăşească elevei ştiinţa lui.

— E de la sine înţeles, doamnă.

— Şi, se poate ca, datorită elevei, chiar cunoştinţele profesorului să se desăvârşească; câştigă ceva ce n-a mai avut înainte. Într-un fel, unul îl învaţă pe celălalt.

— În două cuvinte aţi rezumat întreaga chestiune, doamnă.

„Dragul de William, el e cel mai bun confident! Te înţelege întotdeauna. E ca şi cum ai avea un confesor care nu te dojeneşte şi nu te condamnă niciodată”.

— Ce fel de poveste le-ai spus la Navron, William?

— Am spus că veţi cina la înălţimea sa, lordul, şi că vă veţi înapoia târziu, doamnă.

— Şi unde o să-ţi adăposteşti caii?

— E totul aranjat, doamnă. Am la Gweek prieteni, doamnă.

— Cărora de asemenea le-ai înşirat o poveste?

— Da, doamnă.

— Şi unde o să-mi schimb rochia?

— M-am gândit că înălţimea voastră n-o să aibă nimic împotrivă să-şi schimbe rochia îndărătul unui copac.

— Câtă prevedere din partea dumitale, William. Ai ales pomul!

— Am mers atât de departe, încât am şi marcat unul, doamnă.

Drumul o cotea brusc la stânga şi ei se aflară iar aproape de râu. Fâşia de apă scânteia printre arbori. William trase de hăţuri şi opri caii. Tăcu câteva clipe, pe urmă îşi duse mâna la gură şi scoase un strigăt de pescăruş. Imediat, de pe malul râului, care nu se vedea, sosi răspunsul ca un ecou. Servitorul se întoarse spre stăpâna lui.

— Vă aşteaptă, doamnă.

Dona scoase o rochie veche de sub perna trăsurii şi şi-o azvârli pe braţ.

— Care-i pomul cu pricina, William?

— Primul copac gros, doamnă, stejarul acela cu ramuri stufoase.

— Crezi că sunt nebună, William?

— Aş spune: nu pe de-a-ntregul teafără, doamnă.

— E o senzaţie atât de minunată, William!

— Aşa am crezut întotdeauna, doamnă.

— Te simţi absurd de fericit, fără niciun motiv, aproape ca un fluture.

— Întocmai, doamnă.

— Ce ştii despre obiceiurile fluturilor?

Dona se întoarse şi îl zări pe stăpânul lui William în picioare în faţa ei; ţinea în mâini o sfoară de undiţă, căreia îi făcea noduri, şi pe care o trecu printr-un cârlig, rupând cu dinţii capătul care atârna.

— Ai mersul foarte uşor, spuse ea.

— O deprindere născută dintr-o practică îndelungată.

— Nu-i făceam decât o remarcă lui William.

— Despre fluturi, bănuiesc. Şi ce te determină să fii aşa de sigură că sunt fericiţi?

— N-ai decât să te uiţi la ei.

— Te referi la felul cum dansează în razele soarelui?

— Da.

— Şi ai avea chef să zburzi ca ei?

— Da.

— Atunci, ai face mai bine să-ţi schimbi rochia. Stăpânele de domenii, care îşi beau ceaiul la lordul Godolphin, nu ştiu nimic despre fluturi. O să te aştept în barcă. Râul colcăie de peşti.

Îi întoarse spatele şi se duse din nou pe ţărmul râului şi Dona, ascunsă îndărătul stejarului stufos, îşi dezbrăcă rochia de mătase şi şi-o puse pe cealaltă, râzând încetişor, în timp ce buclele scăpate din agrafa care le ţinea, îi căzură peste obraz. Când fu gata, îi dădu rochia de mătase lui William care stătea cu faţa întoarsă, uitându-se la cai.

— O să alunecăm în josul râului, lăsându-ne în voia curentului; William, o să mă întorc la Navron de-a dreptul din golf.

— Foarte bine, doamnă.

— O să ajung pe alee puţin după ora zece, William.

— Da, doamnă.

— Şi-o să poţi să mă conduci acasă, ca şi cum tocmai ne-am fi întors de la lordul Godolphin.

— Da, doamnă.

— De ce zâmbeşti?

— Nu mi-am dat seama, doamnă, că trăsăturile chipului meu au căpătat o expresie de destindere.

— Eşti un mincinos. La revedere!

— La revedere, doamnă!

Îşi ridică vechea ei rochie de muselină deasupra gleznelor, strângându-şi cordonul în jurul taliei ca s-o ţină astfel, şi apoi, o porni în fugă, cu picioarele goale, spre luntrea care o aştepta la mal.

Capitolul IX

FRANCEZUL, CARE PUNEA UN vierme în cârligul undiţei, se uită la ea surâzând.

— N-ai zăbovit prea mult.

— N-am avut oglindă ca să întârzii.

— Înţelegi acum, spuse el, ce simplă devine viaţa când lucruri de genul oglinzilor sunt uitate.

Dona sări în luntre lângă el.

— Lasă-mă pe mine să înfig viermele, spuse ea.

Îi dădu undiţa şi, apucând vâslele lungi, împinse barca în josul curentului, urmărindu-i mişcările. Şedea la prova, absorbită de treaba pe care-o făcea şi, iritată, din pricină că viermele se tot răsucea, se împunse la deget cu cârligul. Înjură printre dinţi şi, ridicându-şi privirile, îl văzu că râde de ea.

— Nu pot să-l înfig, mărturisi ea furioasă; de ce trebuie să fie o femeie aşa de nepricepută în treburi de-astea?

— O s-o fac eu pentru dumneata, spuse el, de îndată ce vom ajunge mai departe.

— Asta n-are a face cu ce-am spus eu, răspunse ea. Vreau să-l înfig cu mâna mea. Nu vreau să fiu învinsă.

El nu-i răspunse nimic, dar începu să fluiere încetişor, pentru sine însuşi, şi fiindcă îşi întorsese privirile de la ea, urmărind zborul unei păsări prin aer, fără să-i spună o vorbă, Dona se puse iarăşi pe treabă, scoţând deodată un strigăt de triumf.

— Am izbutit, uită-te, am, izbutit! şi ridică undiţa ca s-o vadă el.

— Foarte bine, îi spuse, faci progrese şi, sprijinindu-se de vâsle, lăsă barca în derivă.

După ce plutiră câtva timp, el ridică de sub picioarele Donei un pietroi voluminos şi legându-l de un capăt lung de sfoară, îl zvârli peste bord, în chip de ancoră; apoi, se aşezară din nou, ea la prova, şi el la mijloc ca să ţină echilibrul, şi începură să pescuiască.

Apa clipocea în surdină şi refluxul aducea cu el mici smocuri de iarbă şi frunze moarte. Domnea o linişte desăvârşită. Undiţa subţire şi udă dintre degetele Donei trăgea încetişor din pricina curentului şi Dona, nerăbdătoare, o scotea din câind în când să cerceteze cârligul, dar viermele rămânea neatins, în afara unei panglici maronii de algă, care se agăţase de cârligul undiţei.

— O laşi să atingă fundul, spuse el.

Dona trase sfoara puţin în sus, urmărindu-l pe francez cu coada ochiului şi când văzu că el nu-i criticase felul de-a pescui şi nici n-avusese de gând să-i impună ceva, ci îşi vedea mai departe de propria lui undiţă, pe deplin mulţumit, lăsă iar firul să-i alunece printre degete şi se apucă să-i contemple linia bărbiei, lăţimea umerilor, forma mâinilor. Pe semne, desenase, ca de obicei, în timp ce-o aşteptase, pentru că, la pupa bărcii, sub sculele de pescuit, era o foaie de hârtie, acum mânjită şi udă, pe care schiţase rudimentar o lişiţă ridicându-se în zbor din apa mâloasă.

Dona se gândi la portretul pe care i-l făcuse cu vreo două zile în urmă, atât de deosebit de primul, acela pe care îl rupsese în bucăţele. Ultimul desen o surprinsese râzând, aplecată peste parapetul vasului şi urmărindu-l pe hazliul Pierre Blanc care cânta unul din cântecele sale fără perdea. Pe urmă, îl fixase în cuie, pe peretele cabinei sale, deasupra căminului, scriind data pe marginea de jos a portretului.

— De ce nu-l rupi ca pe primul? îl întrebase.

— Pentru că asta e expresia pe care am vrut s-o surprind şi de care am vrut să-mi aduc aminte, răspunsese el.

— Ca fiind mai potrivită unui membru al echipajului corăbiei *La Mouette?*

— Poate, răspunsese el, şi nu mai vroise să adauge nimic.

Şi iată-l acum, uitând de desen, absorbit doar de îndeletnicirile lui de pescar, când, numai la câteva mile depărtare, existau oameni care făureau planuri pentru capturarea şi uciderea lui şi când, poate, chiar în clipa de faţă, slujitorii lui Eustick, ai lui Penrose şi Godolphin, puneau întrebări de-a lungul coastei şi în cătunele risipite prin ţinut.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă liniştit, întrerupându-i şirul gândurilor. — Nu mai ai chef să pescuieşti?

— Mă gândeam la după amiaza asta, răspunse.

— Da, ştiu. Am putut să-mi dau seama după expresia chipului dumitale. Povesteşte-mi despre ce e vorba.

— N-ar trebui să mai rămâi aici. Au început să fie foarte bănuitori. Toţi vorbeau despre asta, savurând perspectivele prinderii dumitale.

— Nu mă îngrijorează.

— Cred că sunt serioşi. Eustick avea un fel încăpăţânat şi înverşunat de-a privi lucrurile. Nu semăna cu pomposul şi nătărăul de Godolphin. Are intenţia să te spânzure de cel mai înalt copac din parcul lui Godolphin.

— Asta e un soi de favoare, la urma urmei.

— Acum râzi de mine. Te gândeşti că, la fel ca toate femeile, mă înnebunesc zvonurile şi bârfele.

— La fel ca toate femeile, îţi place să dramatizezi lucrurile.

— Şi dumitale, să te prefaci că nu le vezi.

— Şi atunci, ce mă sfătuieşti să fac?

— În primul rând, te implor să fii prudent. Eustick spunea că oamenii din ţinut ştiu că ai un refugiu.

— Tot ce se poate.

— Şi într-o zi, cineva te va denunţa şi golful o să fie împresurat.

— Sunt perfect pregătit pentru asta.

— Cum te-ai pregătit?

— Oare, Eustick şi Godolphin ţi-au mărturisit cum au de gând să mă prindă?

— Nu.

— Nici eu n-o să-ţi spun cum am de gând să le scap printre degete.

— Îţi închipui un singur moment că eu aş putea...

— Nu-mi închipui nimic, dar cred că s-a prins un peşte în undiţa dumitale.

— Mă provoci dinadins.

— Câtuşi de puţin. Dacă n-ai chef să prinzi peştele, dă-mi mie undiţa.

— Ba am!

— Atunci e foarte bine. Trage de sfoară.

În silă şi niţel îmbufnată, se apucă să facă ce-i spusese el, şi apoi, simţind deodată zvâcnitura şi zmucirea de la capătul firului, începu să tragă mai vârtos, şi sfoara udă îi căzu în poală şi pe picioarele goale. Râzând către el, peste umăr, îi spuse:

— E aici, îl simt, e aici, înfipt în cârlig.

— Nu trage aşa tare, spuse el liniştit, o să-l scapi. Ridică-l la bordul bărcii încetişor.

Dar ea nu vru să-l asculte. Înflăcărată, se ridică în picioare, lăsând sfoara să alunece o clipă şi, apoi, trase de ea mai cu putere decât oricând; deabia avu timp să vadă alba strălucire a peştelui brăzdând suprafaţa apei, că acesta, zmucindu-se din undiţă, se şi aruncă într-o parte şi dispăru.

Dona scoase o exclamaţie de necaz, întorcându-şi spre el privirile încărcate de remuşcări.

— L-am scăpat, îi mărturisi, a dispărut.

El se uită la ea râzând şi scuturându-şi şuviţele de păr de pe ochi.

— Erai prea agitată.

— Nu m-am putut stăpâni. Era o senzaţie atât de plăcută să-l simt zbătându-se în undiţă şi am dorit aşa de mult să-l prind!

— Nu te mai gândi la asta. Poate c-o să prinzi altul.

— Mi s-a încâlcit sfoara de tot.

— Dă-mi-o mie.

— Nu. Pot s-o descurc şi singură.

El se apucă din nou de pescuit şi ea se ghemui în barcă, îngrămădindu-şi în poală sfoara udă şi încâlcită; se preschimbase într-un mănunchi întortochiat de nenumărate laţuri şi noduri, şi cu cât se străduia mai mult s-o îndrepte cu degetele, cu atât se încurca mai rău. Se uită la el, cu privirea încruntată, şi el întinse mâna şi-i luă sfoara fără s-o privească. Dona se gândi c-o să râdă de ea, dar el nu spuse nimic şi ea se sprijini de prova bărcii, urmărindu-i mâinile în timp ce desfăceau nodurile şi îndreptau sfoara lungă şi udă.

Soarele, aproape de asfinţit, brăzda cerul în fâşii şi mici ochiuri de lumină aurie străluceau pe apă. Refluxul se scurgea repede, gâlgâind pe lângă bordul bărcii.

Departe, în josul curentului, un ploier singuratec rătăcea prin apa mâloasă; după o clipă, se ridică în aer şi, şuierând încetişor, dispăru.

— Când o să aprindem focul? întrebă Dona.’

— Când o să prindem peşti pentru cină, răspunse el.

— Şi dacă n-o să-i prindem?

— Atunci n-o să avem de ce aprinde focul.

Dona îi urmări mai departe mâinile şi i se păru că sfoara se netezea iar în chip miraculos, încolăcindu-se din nou, o azvârli iarăşi peste bord şi-i dădu ei să ţină capătul.

— Mulţumesc, spuse ea, cu o voce mică şi oarecum supusă; uitându-se la el pieziş, văzu că ochii îi surâdeau în felul acela tainic, pe care se deprinsese să-l aştepte şi, în chip ciudat, Dona îşi dădu seama că surâsul acesta e legat de ea, chiar când el nu spunea nimic; îşi simţi deodată inima uşoară şi-o năpădi o veselie ciudată.

Îşi văzură mai departe de pescuit, în timp ce o mierlă solitară, ascunsă în pădurea de pe malul celălalt al râului, ciripea în răstimpuri un cântec dulce şi visător.

Şi ei i se păru, aşa cum stăteau unul lângă altul, fără să scoată un cuvânt, că n-a cunoscut niciodată pacea înainte de clipa asta şi că toţi demonii care se zbateau şi se luptau în ea ca să se descătuşeze, fără odihnă şi atât de des, acum, datorită liniştii acesteia şi prezenţei lui, se potoliseră. Se simţea, într-un sens, ca cineva care a căzut sub o vrajă, pradă unui farmec ciudat, fiindcă această senzaţie de pace era străină pentru ea, care trăise până atunci într-un vârtej de zgomote şi mişcare. Şi totuşi, în acelaşi timp, vraja trezea în ea ecouri cunoscute, ca şi cum ar fi venit într-un loc pe care-l ştia dintotdeauna, pe care-l dorea cu ardoare, dar pe care-l părăsise, fie datorită indolenţei, fie datorită împrejurărilor sau tocirii propriei ei sensibilităţi.

Îşi dădea seama că aceasta era pacea pe care şi-o dorise când plecase de la Londra şi venise s-o găsească la Navron, dar mai ştia că, singură, în mijlocul pădurii, sub cer sau pe malul râului, găsise numai o parte din ea, că această pace devenea totală şi desăvârşită doar atunci când se afla cu el, ca în momentul acesta, sau când el i se furişa în gânduri.

Putea să se joace cu copiii la Navron, ori să hoinărească prin grădină şi să umple vazele cu flori, şi el să se afle pe corabia din golf, şi numai la gândul că e acolo, mintea şi trupul ei se îmbibau de viaţă şi căldură, o senzaţie tulburătoare, pe care n-o mai avusese niciodată mai înainte.

„Asta se întâmplă, se gândea Dona, pentru că amândoi suntem nişte fugari, aceasta e legătura dintre noi”. Îşi aminti ce spusese el, în acea primă seară când cinase la Navron, despre stigmatul pe care-l purtau şi unul şi celălalt. Deodată, văzu că el îşi trage undiţa şi ea se aplecă în barcă astfel că umărul ei îi atinse umărul. Strigă plină de nerăbdare:

— Ai spus ceva?

— Da, răspunse el. — Vrei să-l scoţi dumneata?

— N-ar fi cinstit, spuse ea, înăbuşindu-şi dorinţa, e

peştele dumitale.

Râzând, el îi dădu undiţa şi ea trase peştele lunecos peste marginea bărcii şi-l lăsă pe fundul ei, în timp ce el sărea şi se zvârcolea, încurcându-se în sfoara răsucită. Dona îngenunchie şi-l prinse în mâini; rochia îi era mânjită de apa râului şi buclele îi acopereau faţa.

— Nu-i aşa de mare ca cel pe care l-am scăpat eu, spuse ea.

— Nu sunt niciodată la fel, răspunse el.

— Dar l-am ţinut şi l-am adus bine la suprafaţă, nu-i aşa?

— Da, ai făcut o treabă foarte bună.

Stătea mai departe în genunchi, încercând să smulgă cârligul din gura peştelui.

— Sărăcuţul de el, e pe moarte! exclamă ea. Ce să fac ca să nu sufere?

Se întoarse spre el, cu o figură nenorocită, şi el veni şi îngenunchie lângă ea, luându-i peştele din mâini şi scoţând cârligul cu o mişcare bruscă. Apoi, îşi puse degetele în gura peştelui şi-i îndoi capul pe spate, astfel că acesta se mai zbătu o clipă şi apoi înţepeni.

— L-ai ucis, spuse ea cu tristeţe.

— Da, răspunse el. — Oare, nu asta doreai să fac?

Ea nu spuse nimic, conştientă pentru prima oară, acum, când emoţia pescuitului trecuse, ce aproape era de ea, cu umerii atingându-i umerii şi cu mâinile lângă mâna ei; surâdea iar în felul lui tăcut şi enigmatic şi ea se simţi năpădită deodată de-un val de căldură pe care nu-l mai cunoscuse până atunci, de-o dorinţă nebună şi sfruntată ca el să stea şi mai aproape de ea, cu buzele atingându-i buzele şi cu mâinile cuprinzându-i mijlocul. Îşi întoarse privirile spre râu, mută şi copleşită de flacăra nouă care crescuse în ea, temându-se ca nu cumva el să citească chemarea din ochii ei şi s-o dispreţuiască, aşa cum Harry şi Rockingham dispreţuiau femeile de la Swan; începu să-şi orânduiască buclele şi-şi netezi rochia, mici gesturi mecanice şi prosteşti, care – simţea asta – pe el nu

puteau să-l înşele, dar ei îi dădeau senzaţia că se apără întrucâtva de propria ei nuditate.

Când se simţi mai calmă, îi aruncă o privire cu coada ochiului peste umăr, şi văzu că înfăşurase sforile şi pusese mâna pe vâsle.

— Ţi-e foame?

— Da, răspunse ea, cu o voce cam nesigură, care nu era cu totul a ei.

— Atunci, o să facem focul şi-o să ne pregătim cina, spuse el.

Soarele asfinţise şi umbrele începuseră să se întindă peste apă. Mareea era iute şi împinse barca în canal, unde curentul îi duse cu repeziciune în jos. Dona se ghemui la prova, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu bărbia cuprinsă în mâini.

Lumina aurie dispăruse şi cerul acum mai întunecat, era misterios şi catifelat, şi apa părea mai neagră. Aerul mirosea a muşchi, dinspre pădure venea iz de iarbă fragedă şi parfum amar de clopoţei. Deodată, când se aflau în mijlocul curentului, el se opri, ciulind urechile, şi Dona, întorcându-şi capul spre ţărm, auzi pentru prima oară un sunet ciudat, ca un ţârâit înăbuşit şi mai degrabă aspru, fascinant prin monotonia sa liniştită.

— Rândunica de noapte, spuse el, uitându-se o clipă la ea şi întorcându-şi iar privirile şi, în aceeaşi clipă, Dona îşi dădu seama că el citise chemarea de adineaori din ochii ei, dar că n-o dispreţuia pentru asta, că o cunoştea şi-o înţelegea, fiindcă şi el era mistuit ca şi ea de aceeaşi flacără, de aceeaşi dorinţă. Dar pentru că ea era femeie şi el bărbat, aceste lucruri nu şi le puteau niciodată mărturisi. Amândoi erau încătuşaţi de-o sfiiciune ciudată, câtă vreme nu le bătuse clipa, care putea veni mâine, sau poimâine, sau niciodată. Căci ea nu depindea de alegerea lor.

El începu din nou să vâslească în josul curentului, fără să spună un cuvânt, şi curând ajunseră la intrarea în golf, unde copacii coborau în pâlcuri dese până la marginea

apei; strecurându-se pe lângă ţărm în canalul îngust, descoperiră în pădure un mic luminiş, care fusese pe vremuri un debarcader şi el, cu mâinile sprijinite de vâsle, o întrebă:

— Aici?

— Da, răspunse ea; el împinse luntrea cu botul în pământul moale şi coborâră pe mal.

După ce trase barca mai pe uscat, ca să n-o ia curentul, îşi luă cuţitul şi, îngenunchind deasupra apei, începu să cureţe peştele, strigându-i peste umăr Donei să aprindă focul.

Ea găsi sub arbori câteva rămurele pe care le frânse pe genunchi; rochia îi era acum sfârtecată şi groaznic de mototolită; Dona se gândi, râzând în sinea ei, la lordul Godolphin, la doamna lui, şi la privirea buimăcită pe care ar avea-o ei dacă ar putea-o vedea acum, când arăta întocmai ca o ţigancă nomadă, sfâşiată totodată şi de patimile primitive ale unei ţigănci, şi, pe deasupra, cu un duşman al patriei ei. Aşeză surcelele una peste alta. El veni de la malul apei cu peştele curăţat, îngenunchie lângă vatră, cu amnarul, iasca şi cremenea, şi aprinse focul. Flacăra pâlpâi la început şi pe urmă se înălţă luminoasă. Peste o clipă, gătejele lungi începură să pârâie şi să ardă cu vâlvătăi, şi ei se priviră peste flăcări şi râseră unul la celălalt.

— Ai fript vreodată peşte în aer liber? întrebă el.

Ea scutură din cap şi el făcu puţin loc în cenuşă sub lemne şi puse în mijloc o piatră plată şi peste ea aşeză peştele. Îşi şterse cuţitul de pantaloni şi apoi, ciucit lângă foc, aşteptă câteva minute până ce peştele începu să se rumenească; pe urmă, îl întoarse cu cuţitul, astfel încât căldura să-l cuprindă mai uşor. Aici, în golf, era mai întuneric decât fusese pe râu şi copacii asvârleau lungi umbre spre debarcader. Pe cerul înalt plutea un fel de aură proprie numai nopţilor de miez de vară, scurte şi încântătoare, care pâlpâie câteva clipe şi apoi dispar. Dona îi urmări mâinile ocupate cu friptul peştelui, apoi îi

examină faţa atentă la treaba pe care-o făcea, cu sprâncenele încruntate de concentrare şi cu pielea rumenită de dogoarea focului. Mirosul îmbietor al peştelui le gâdilă nările în acelaşi timp şi el o privi surâzând în tăcere, apoi întoarse încă odată peştele spre flacăra care ardea cu troznet.

Mai târziu, când socoti că e deajuns de fript, aşeză cu cuţitul, pe-o frunză, peştele încins şi sfârâind încă şi, spintecându-l în două, puse jumătate pe-o margine a frunzei; îi dădu ei cuţitul, iar el luă cu degetele cealaltă jumătate şi începu să mănânce, surâzându-i.

— Păcat, spuse Dona, străpungând peştele cu cuţitul, că n-avem nimic de băut.

În loc să-i răspundă, el se ridică în picioare şi se duse jos la barca trasă pe malul apei; peste o clipă, se întoarse ţinând în mână o sticlă lungă şi subţire.

— Uitasem, spuse el, că eşti deprinsă să cinezi la Swan.

Ea nu-i răspunse nimic pe loc, atinsă o clipă de cuvintele lui, dar, pe urmă, în timp ce el îi turna vin într-unul din paharele pe care le adusese, îl întrebă:

— Ce ştii dumneata despre supeurile mele de la Swan?

După ce-şi linse degetele, unsuroase de grăsimea peştelui, îşi turnă şi pentru el puţin vin în al doilea pahar.

— Lady St. Columb cinează cot la cot cu femeile uşoare, spuse el, şi apoi provoacă scandaluri pe străzi şi la drumul mare ca un derbedeu şi nu se întoarce acasă decât la ora când paznicul de noapte se duce să se culce.

Dona îşi ţinea paharul între degete, fără să bea din el, uitându-se în jos la apa întunecată şi, deodată, îi trecu prin minte gândul că el o credea desfrânată şi ordinară ca femeile din taverne, socotind că purtarea ei de-acum, şezând lângă el afară, noaptea, cu picioarele încrucişate ca o ţigancă, nu era decât un alt scurt interludiu dintr-un şir de escapade, că ea se purtase la fel cu nenumăraţi alţii, cu Rockingham, cu toţi prietenii şi cunoştinţele întâmplătoare ale lui Harry, că nu era nimic altceva decât o târfă răsfăţată, dornică de senzaţii noi, dar neputând da

nici măcar vina pe sărăcie. Se întrebă de ce gândul că el poate crede asta despre ea îi pricinuieşte o suferinţă atât de ascuţită şi i se păru că lumina care învăluise seara dispăruse şi, împreună cu ea, toate încântătoarele ei bucurii. Îşi dori deodată să se afle la Navron, acasă, în odaia ei, cu James venind la ea, clătinându-se pe picioruşele lui grăsuţe şi nesigure, ca să-l poată lua în braţe şi ţine strâns şi, îngropându-şi faţa în obrăjorul lui neted şi dolofan, să uite acest nou şi ciudat chin care-i străbătea inima, acest sentiment de tristeţe, de rătăcire totală.

— Nu-ţi mai e sete? o întrebă şi ea îşi întoarse spre el ochii plini de suferinţă.

— Nu, îi răspunse. — Nu, cred că nu, şi tăcu din nou, jucându-se cu capătul eşarfei.

I se părea că pacea pe care o simţea când se aflau împreună dispăruse şi că un val de constrângere se lăsase între ei. Cuvintele lui o răniseră şi el ştia că o răniseră, şi cum se uitau astfel la foc, fără să scoată o vorbă, toate lucrurile nemărturisite şi ascunse pâlpâiau în aer, creând o atmosferă fragilă de nelinişte.

Într-un târziu, el rupse tăcerea cu o voce foarte joasă şi liniştită,

— Iarna, spuse el, când mă deprinsesem să stau întins în odaia dumitale de la Navron şi să-ţi privesc portretul, îmi făuream în mine propriile mele imagini despre dumneaia. Te vedeam, poate, pescuind ca în după amiaza aceasta, sau contemplând marea de pe puntea corăbiei *La Mouetle.* Şi nu ştiu de ce, dar imaginile mele nu se potriveau deloc cu bârfelile servitorilor, pe care le auzeam din când în când. Erau două lucruri ce se bateau cap la cap.

— Ce neînţelept din partea dumitale, spuse ea încetişor, să-ţi plăsmuieşti imagini despre cineva pe care nu l-ai văzut niciodată!

— Se poate, spuse el, dar şi din partea dumitale a fost o imprudenţă să-ţi laşi portretul în dormitor, singur şi

nesupravegheat, când piraţi ca mine fac incursiuni pe coasta Angliei.

— Puteai să-l întorci cu faţa la perete, spuse ea, sau să pui altul în locul lui, portretul adevăratei Done St. Columb, care face chefuri la Swan şi, îmbrăcată în pantalonii prietenilor bărbatului ei, călăreşte la miezul nopţii cu o mască pe obraz, băgând groaza în bătrânele singure.

— Asta era una din distracţiile dumitale?

— Aceasta a fost ultima înainte de-a deveni o fugară. Mă mir că n-ai auzit nimic despre ea, ca despre celelalte, din bârfele slujnicelor.

Deodată, el izbucni în râs şi, întinzând mâna după grămăjoara de lemne din spatele lui, aruncă alte ramuri pe foc, şi flăcările ţâşniră în sus, azvârlind scântei.

— Ce păcat că nu te-ai născut băiat! spuse el. De-abia atunci ai fi putut descoperi ce înseamnă primejdia. Ca şi mine, eşti o proscrisă înnăscută; când te îmbrăcai în pantaloni şi ameninţai femeile bătrâne, nici nu-ţi poţi închipui ce aproape erai de-a fi pirat.

— Da, spuse ea, dar dumneata, după ce-ţi iei prada sau după o debarcare izbutită, ridici ancora cu sentimentul faptului împlinit, în timp ce eu, după mica şi jalnica mea tentativă de piraterie, m-am simţit plină de ură faţă de mine însămi şi-am avut un sentiment de degradare.

— Eşti femeie, spuse el, şi n-ai inimă. Nici măcar să omori un peşte.

Uitându-se la el pe deasupra flăcărilor, îl văzu surâzându-i în felul acela al lui zeflemitor, şi toată stânjeneala dintre ei păru că dispare deodată, şi erau iar ei înşişi, şi ea putu să se întindă pe spate, sprijinindu-se într-un cot şi destinzându-se.

— Când eram băiat, spuse el, mă jucam de-a soldaţii şi mă luptam pentru regele meu. Şi totuşi, în timp de furtună, când cădea fulgerul şi bubuia, vroiam să-mi ascund capul în poala mamei şi să-mi astup urechile cu degetele. De asemeni, ca să-mi fac jocul de-a soldaţii cât mai adevărat, îmi vopseam mâinile cu roşu, prefăcându-

mă că sunt rănit, dar când am văzut sânge, pentru întâia oară, la un câine care trăgea să moară, am fugit şi am fost bolnav.

— Ca şi mine, spuse ea; e ceea ce am simţit eu după mascarada cu pricina.

— ’Da, spuse el, de asta ţi-am povestit.

— Şi acum, spuse ea, sângele nu-ţi mai produce nicio impresie, eşti pirat şi viaţa dumitale e lupta, jaful, omorul şi pricinuirea de suferinţe. Toate lucrurile pe care te prefăceai că le faci şi te înspăimântau – nu te mai impresionează acum câtuşi de puţin.

— Dimpotrivă, ripostă el, adeseori, mi-e foarte frică.

— Da, spuse ea, dar nu în acelaşi sens. Nu ţi-e frică de dumneata însuţi. Şi nu ţi-e frică de faptul că te temi.

— Nu, spuse el. Nu, asta a pierit pentru totdeauna. A dispărut în clipa când am devenit pirat.

Crengile groase de pe foc începură să se îndoaie şi să cadă, fărâmiţate în bucăţele. Flacăra abia mai pâlpâia şi cenuşa era albă.

— De mâine, spuse el, trebuie să reîncep să-mi fac planuri.

Se uită la el, dar lumina focului nu-l mai lumina şi obrazul îi era în umbră.

— Vrei să spui că trebuie să pleci? îl întrebă ea.

— Prea multă vreme n-am făcut nimic, răspunse el, e o vină a golfului. I-am îngăduit să pună stăpânire pe mine. Prietenii dumitale, Eustick şi Godolphin, vor trebui să mai asude puţin. O să văd dacă pot să-i momesc la loc deschis.

— Eşti pe cale să întreprinzi ceva primejdios?

— Fireşte.

— Ai de gând să debarci în altă parte de-a lungul coastei?

— Tot ce se poate.

— Riscând să fii prins şi, eventual, ucis?

— Da.

— De ce? Pentru care motiv?

— Pentru plăcerea de a-mi dovedi mie însumi că, creierul meu funcţionează mai bine decât al lor.

— Bine, dar e un motiv ridicol.

— Cu toate astea, îmi aparţine.

— E un motiv cu totul egoist. O formă extremă de vanitate.

— Ştiu.

— Ar fi mai cuminte să te întorci în Bretania.

— Mult mai cuminte.

— Şi-o să-ţi vâri oamenii într-o treabă de-a dreptul disperată.

— Puţin o să le pese!

— Şi *La Mouette* poate fi avariată, în loc să zacă liniştită într-un port de dincolo de canal.

— La Mouette n-a fost construită să lâncezească prin porturi.

Se uitară unul la celălalt pe deasupra tăciunilor stinşi şi ochii lui o fixară câteva clipe, având în ei o lumină asemănătoare flăcării care se consumase prin foc; într-un târziu, el se întinse, căscând, şi spuse:

— Într-adevăr, e păcat, că nu eşti băiat, ai fi putut veni cu mine.

— De ce trebuie să fiu băiat ca să fac asta?

— Fiindcă femeile care se înspăimântă când e omorât un peşte, sunt prea delicate şi prea gingaşe pentru o corabie de piraţi.

Îl studie o clipă, muşcându-şi vârful degetului şi, pe urmă, îl întrebă:

— Crezi, într-adevăr, asta?

— Fireşte.

— Nu vrei să mă laşi să vin odată cu dumneata, ca să-ţi dovedesc că n-ai dreptate?

— O să ai rău de mare, spuse el.

— Nu.

— O să-ţi fie frig, o să simţi lipsa confortului, şi-o să te temi.

— Nu.

— O să mă rogi să te las la ţărm tocmai în clipa când planurile mele or să fie la un pas de îzbândă.

— Nu.

Dona se uită la el duşmănoasă şi înfuriată şi el se ridică brusc în picioare, împrăştiind jăratecul rămas; lumina focului, odată stinsă, noaptea păru şi mai întunecoasă.

— Pe ce punem rămăşag, întrebă ea, că n-o să-mi fie nici frig, că n-o să fiu nici bolnavă şi n-o să-mi fie nici frică?

— Asta depinde, spuse el, de ce avem să ne oferim unul celuilalt.

— Cerceii mei, spuse ea, o să poţi câştiga cerceii mei cu rubine. Cei pe care i-am purtat când ai cinat cu mine la Navron.

— Da, spuse el, ar fi un gaj interesant. Dacă mi-ar aparţine, aş avea mai puţine scuze ca să rămân pirat. Dar dumneata ce-o să-mi ceri, dacă o să câştigi rămăşagul?

— Aşteaptă puţin, spuse ea, să mă gândesc.

Rămase câteva clipe tăcută lângă el, uitându-se spre apă şi apoi, spuse în glumă, cu o nuanţă de cruzime:

— O buclă din peruca lui Godolphin. — O să primeşti peruca întreagă îi făgădui.

— Foarte bine, spuse ea, întorcându-se şi coborând spre barcă; atunci, nu mai e nevoie să discutăm chestiunea. Totul e în regulă. Când ridici ancora?

— Când îmi voi fi desăvârşit planurile.

— Şi-o să începi să lucrezi la ele de mâine?

— O să încep să lucrez de mâine.

— O să am grijă să nu te stingheresc. Şi eu trebuie să-mi fac planuri. Cred că o să mă prefac bolnavă la pat, suferind de-un soi de febră, astfel încât nici dădaca, şi nici copiii să nu se poată apropia de odaia mea. Numai William o să aibă acces la mine. Şi, în fiecare zi, dragul şi credinciosul William o să ducă mâncare şi băutură unei bolnave care n-o să se afle acolo,

— E o idee ingenioasă.

Se aşezară în barcă şi apucând lopeţile, el începu să

vâslească în tăcere în susul golfului, până ce contururile corăbiei se arătară în faţa lor în gingaşa lumină cenuşie. Un glas îi întâmpină de pe corabie, el răspunse în dialectul breton şi, vâslind mai departe, aduse barca la debarcaderul din capul golfului.

Străbătură pădurea, fără să-şi spună nimic şi, când ajunseră la livezile din jurul casei ei, orologiul din curte bătea jumătate. În josul aleii, William o aştepta, pe semne, cu trăsura, aşa că se putea înapoia acasă după cum plănuise.

— Cred că ţi-a făcut plăcere cina luată la lordul Godolphin, spuse francezul.

— Foarte mare plăcere, răspunse ea.

— Şi peştele n-a fost prea rău gătit.

— Peştele a fost un deliciu.

— O să-ţi pierzi pofta de mâncare când o să ieşi pe mare.

— Dimpotrivă, aerul mării o să-mi facă o poftă de lup.

— Poate o să ridic ancora odată cu vântul şi cu mareea. Îţi dai seama ce înseamnă asta? O să trebuiască să te scoli înaintea zorilor.

— E cea mai minunată parte a zilei.

— Poate o să trimit după dumneata pe neaşteptate, fără să te anunţ dinainte.

— O să fiu gata.

Merseră mai departe printre copaci şi, ajungând pe alee, văzură trăsura aşteptând şi pe William în picioare lângă cai.

— Acum, o să te las, spuse el, şi rămase un timp pe loc, în umbra copacilor, uitându-se la ea.

— O să vii într-adevăr?

— Da, răspunse ea.

Îşi surâseră unul altuia, conştienţi deodată de noua intensitate a sentimentelor dintre ei, de noua aventură care-i aştepta, ca şi cum viitorul, până atunci necunoscut de niciunul din ei, le păstra o taină şi-o făgăduinţă. Pe urmă, se întoarse şi dispăru printre copaci, şi Dona urcă

aleea pe sub fagii înalţi, deşiraţi şi goi în noaptea de vară, cu crengile fremătând molcom ca şi cum ar fi şoptit făgăduieli pline de taină.

Capitolul X

O TREZI WILLIAM. WILLIAM, CARE, scuturând-o de braţ, îi murmura în ureche:

— Iertaţi-mă, doamnă, dar *monsieur* tocmai a trimis vorbă că vasul ridică ancora peste o oră.

În aceeaşi clipă, Dona se ridică în capul oaselor, cu ultima urmă de somn risipită la aceste cuvinte.

— Mulţumesc, William, spuse. — O să fiu gata în douăzeci de minute. Cât e ceasul?

— Patru fără un sfert, doamnă.

Ieşi din odaie şi Dona, trăgând perdelele, văzu că era încă întuneric şi nu se crăpase de ziuă. Începu să se îmbrace în grabă, cu inima bătându-i de emoţie, şi cu mâinile nefiresc de stângace, simţindu-se tot timpul ca un copil neascultător, pe cale să pornească într-o aventură interzisă. Erau cinci zile de când cinase cu francezul în golf, şi nu-l văzuse de atunci. Instinctul îi spusese că, în ceasurile când lucrează, vrea să fie singur şi ea lăsase să treacă zilele, fără să coboare prin pădure la râu şi fără să-i transmită nimic, nici măcar prin William, fiindcă ştia că atunci, când o să-şi pună la punct planurile, o să trimită după ea. Rămăşagul lor nu era un moment de nebunie, născut într-o noapte de vară şi uitat înainte de ivirea zorilor, ci un pact pe care el se putea bizui, un test al forţei şi-o provocare pentru curajul ei. Uneori, se gândea la Harry, la viaţa pe care continua el s-o ducă la Londra, la cavalcadele şi jocurile lui, la vizitele lui în taverne şi la teatre, la partidele de cărţi cu Rockingham, şi imaginile pe care le evoca i se păreau că aparţin unei alte lumi, unei lumi care n-o privea câtuşi de puţin. În chip straniu, ele aparţineau unui trecut mort şi îngropat, şi chiar Harry

se preschimbase într-un fel de strigoi, de fantomă, mişcându-se în timpuri apuse.

Cealaltă Donă murise şi ea, şi această femeie care-i luase locul era cineva care trăia cu cea mai mare intensitate, cu cea mai mare profunzime, îmbogăţindu-şi fiecare gând şi fiecare faptă cu un sentiment nou şi preţuind, într-un chip aproape sensual, toate micile plăceri care îi umpleau ziua.

Vara era prin ea însăşi splendidă şi un prilej de desfătare: dimineţile strălucitoare, culegând flori cu copiii şi hoinărind cu ei prin câmpii şi păduri, lungile după amieze domoale şi pline, când putea să stea întinsă pe spate sub arbori, aspirând mirosul grozamei, al clopoţeilor, ai drobiţei. Chiar şi lucrurile simple, actele fundamentale, dar prozaice ale vieţii: mâncatul, băutul, dormitul, se preschimbaseră, de când se afla la Navron, într-o sursă de plăcere, de încântare sensuală.

Da, acea Donă din Londra dispăruse pentru totdeauna: soţia care zăcea alături de soţul ei în acel mare pat cu baldachin din casa lor de pe strada St. James, cu cei doi căţei râcâind în coşurile lor de pe podea, cu ferestrele deschise spre aerul greu şi înăbuşitor şi spre strigătele stridente ale străzii, ale rotarilor şi băieţilor de prăvălie – acea Donă făcea parte dintr-o altă existenţă.

Orologiul din curte bătu orele patru şi Dona cea nouă, într-o rochie veche, pusă de mult de-o parte pentru a fi dăruită vreunei femei sărmane, cu un şal în jurul umerilor şi o legătură în mâini, coborî scara spre sufragerie, unde William o aştepta cu o lumânare în mână.

— Pierre Blanc e afară, în pădure, doamnă.

— Da, William.

— O să am grijă de casă cât veţi lipsi, doamnă, şi-o să veghez ca Prue să se ocupe cum trebuie de copii.

— Am toată încrederea în dumneata, William.

— Am de gând să anunţ personalul în dimineaţa asta că înălţimea voastră e suferindă – o febră uşoară, dar de teamă să nu fie molipsitoare, aţi preferat să nu intre nici

copiii şi nici fetele din casă în odaia dumneavoastră şi m-aţi însărcinat pe mine să vă servesc.

— Minunat, William, şi figura dumitale, atât de gravă, va fi tocmai ce trebuie pentru această ocazie. Eşti, dacă pot spune aşa, un înşelător înnăscut.

— Cu diferite prilejuri, femeile m-au lăsat să înţeleg asta, doamnă.

— Cred că, pe deasupra, eşti şi un bărbat lipsit de inimă, William. Eşti sigur că pot să am încredere să te las singur-singurel în mijlocul unei hoarde de femei aiurite?

— O să le fiu ca un tată, doamnă.

— Poţi s-o mai struneşti pe Prue, dacă vrei. Îi cam place să piardă vremea.

— O să fac întocmai.

— Şi să te încrunţi la domnişoara Henrietta, dacă vorbeşte prea mult.

— Da, doamnă.

— ’Şi dacă domnişorul James îşi doreşte foarte mult o porţie dublă de fragi...

— O să i-o dau, doamnă.

— Da, William. Dar nu când e de faţă Prue... după amiaza, la oficiu, când o să fiţi singuri.

— Înţeleg foarte bine situaţia, doamnă.

— Acum, trebuie să plec. N-ai dori să vii cu mine?

— Din nefericire, doamnă, am un organism care nu prea îndură tangajul unei corăbii pe apă. Înălţimea voastră înţelege despre ce-i vorba?

— Cu alte cuvinte, William, ţi se face îngrozitor de greaţă.

— Înălţimea voastră a formulat fericit ideea. De fapt, dacă tot veni vorba, mi-aş îngădui să vă propun, doamnă, să luaţi cu dumneavoastră această cutiuţă cu pilule, care mi-a fost de nepreţuit în trecut şi care, poate, o să vă ajute şi pe dumneavoastră, dacă o să simţiţi vreo senzaţie dezagreabilă.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, William. Dă-mi-le să le pun în legăturică. Am pariat cu stăpânul dumitale

că voi rezista. Crezi c-o să câştig?

— Asta depinde de ce rezistenţă are în vedere înălţimea voastră.

— Că voi rezista la tangajul corăbiei, fireşte. La ce altceva te-ai gândit?

— Iertaţi-mă, doamnă, pentru o clipă, mintea mi-a zburat spre alte lucruri. Da, cred c-o să câştigaţi acest rămăşag.

— E singurul rămăşag pe care l-am făcut, William.

— Într-adevăr, doamnă?

— Pari a te îndoi.

— Când doi oameni fac o călătorie, doamnă, şi unul dintre ei e un bărbat ca stăpânul meu, şi celălalt – o femeie ca stăpâna mea, situaţia mi se pare fecundă în posibilităţi.

— William, îţi permiţi cam multe.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Şi eşti... foarte francez în ideile dumitale.

— Mama e de vină, doamnă.

— Uiţi că sunt măritată cu sir Harry de şase ani, că sunt mama a doi copii şi că luna viitoare o să împlinesc treizeci de ani.

— Dimpotrivă, doamnă, tocmai de aceste trei lucruri mi-am amintit cel mai mult.

— Atunci, sunt îngrozitor de supărată pe dumneata. Deschide imediat uşa să ies în grădină.

— Da, doamnă.

Trase obloanele şi dădu la o parte draperiile somptuoase care cădeau până la pământ. Ceva se zbătea la fereastră, căutând o ieşire, şi, când William deschise uşa, un fluture captiv până atunci în faldurile draperiei, se năpusti afară, luându-şi zborul.

— Un alt fugar căutând să evadeze, doamnă.

— Da, William. Îi surâse şi, stând o clipă pe prag, aspiră aerul rece al dimineţii; când îşi aruncă privirile spre cer, zări la orizont prima dungă palidă a zilei.

— La revedere, William!

— *Au revoir,* doamnă!

Traversă pajiştea ţinând strâns legătura în mână, cu şalul înfăşurându-i capul şi, când se uită la un moment dat îndărăt, văzu contururile cenuşii ale casei, trainică, sigură şi cufundată în somn, cu William stând de strajă la fereastră. Fluturându-şi mâna spre el în chip de rămas bun, îl urmă pe Pierre Blanc, cu ochii lui veseli, cu faţa lui oacheşă ca de maimuţă şi cu cercei în ureche; coborâră prin pădure la corabia piratului din golf.

În sinea ei se aşteptase la forfotă şi zgomote, la harababura din ajunul plecărilor, dar când ajunseră lângă *La Mouette,* Dona văzu că domnea liniştea obişnuită. Numai după ce se căţără pe scara de pisică şi, ajungând pe punte, se uită în jurul ei, îşi dădu seama că vasul era gata de plecare, că totul era curat şi oamenii se aflau la posturile stabilite.

Unul din marinari se apropie de ea şi-o salută cu o înclinare din cap.

— *Monsieur* doreşte să veniţi pe dunetă.

Urcă scara ce ducea spre puntea de la pupa, însoţită în acest timp de huruitul cablului, de scârţâitul cabestanului şi de tropăit de picioare. Pierre Blanc, cântăreţul vasului, intona o melodie şi vocile bărbăteşti, joase şi domoale, umplură aerul; se întoarse şi, aplecată peste parapet, îi urmări. Paşii lor fermi pe punte, scârţâitul cabestanului şi monotonia cântecului lor dădeau atmosferei un fel de poezie, un fel de ritm încântător, toate astea făcând, parcă, parte din dimineaţa proaspătă şi din aventură.

Deodată, auzi un ordin strigat în spatele ei, limpede şi hotărât, şi-l văzu pentru prima oară pe francez stând lângă timonier la cârmă, cu o expresie încordată şi atentă, cu mâinile la spate. Acest bărbat se deosebea de cel care şezuse lângă ea în mica luntre de pe râu, trebăluind la undiţă şi, mai târziu, făcând focul pe ţărm şi frigând peştele, cu mânecile sumese deasupra coatelor şi cu părul căzându-i pe ochi.

Dona se simţi o intrusă, o femeie părăsită printre atâţia

bărbaţi prinşi de treburi şi, fără să spună nimic, se duse mai departe şi se sprijini de parapet, unde nu le stătea în drum; el dădu mai departe ordine, uitându-se în sus la cer, la apă, şi examinând malurile râului.

Încet, corabia porni şi vântul de dimineaţă, venind de peste coline, îi umflă pânzele mari. Se furişă spre ieşirea din golf, pe apa liniştită, ca o fantomă, aproape atingând, din când în când, copacii, acolo unde canalul intra prea mult în interiorul ţărmului şi, în tot acest timp, căpitanul rămase lângă timonier, indicându-i cursul, atent la sinuozităţile golfului. Râul-mamă se deschise larg în faţa lor şi, acum, vântul bătea din plin dinspre vest, încreţind suprafaţa, şi *La Mouette* întâlnindu-i forţa, se aplecă uşor cu punţile înclinate şi stropi fini se revărsară peste bord. Zorile se iveau la răsărit şi cerul voalat de-o ceaţă uşoară era de-un roşu care făgăduia vreme frumoasă. Aerul răspândea un miros de sărat, prospeţimea mării adia dinspre larg şi, când vasul pătrunse în braţul principal al râului, pescăruşii se ridicară în stol şi-o porniră în zbor pe urmele lui.

Oamenii încetaseră să cânte şi acum stăteau în picioare, uitându-se spre mare, cu aerul că aşteaptă ceva, ca nişte bărbaţi care după ce-au trândăvit şi-au stat prea mult timp degeaba, sunt cuprinşi deodată de-o sete şi de-o flacără nouă. Când corabia trecu de pragul de la gura estuarului, spuma stârnită de crestele talazurilor înalte năvăli iar peste bord şi Dona, surâzând, o gustă cu buzele; aruncând o privire în jur, văzu că francezul îl părăsise pe timonier, că stătea acum lângă ea şi că spuma ajunsese până la el, fiindcă pe buze avea sare şi părul îi era ud.

— Îţi place? o întrebă, şi ea dădu din cap, râzând, şi el surâse o clipă, uitându-se la mare. Deodată, o năpădi un imens sentiment de triumf şi de extaz neaşteptat, pentru că îşi dădu seama, atunci, că e al ei şi că îl iubeşte, şi că ştiuse asta de la bun început, din prima clipă când păşise în cabina lui şi-l găsise şezând la masă, şi desenând un

ploier. Sau chiar mai înainte, când văzuse corabia la orizont, furişându-se spre uscat, ştiuse că acest lucru îi fusese hărăzit şi că nimic nu-l poate împiedica; ea făcea parte din trupul şi din mintea lui, îşi aparţineau unul celuilalt, amândoi rătăcitori, amândoi evadaţi, plămădiţi amândoi din acelaşi aluat.

Capitolul XI

ERA APROAPE ŞAPTE SEARA, CÂND Dona, urcând pe punte, văzu că vasul îşi schimbase încă odată direcţia şi stătea acum din nou cu prova îndreptată spre coastă.

Uscatul se vedea ca o pată la orizont, nu mai limpede ca o fâşie de nori. Toată ziua stătuseră pe mare, în mijlocul Canalului, fără să vadă niciun alt vas, ţinuţi acolo, timp de douăzeci şi patru de ore, de-o hulă puternică, care-o făcea pe *La Mouette* să salte şi să joace ca o fiinţă vie. Dona pricepu că planul era să rămână în afara vizibilităţii coastei până la asfinţit şi, când va cădea seara, să se furişeze spre ţărm, ocoliţi de întuneric. Aşadar, ziua se scursese ca un fel de pierdere de timp, având însă şansa, fireşte, de-a întâlni vreo navă comercială, transportând mărfuri în susul Canalului, care să le ofere posibilitatea de-a fi prădată; dar cum ei nu s-au întâlnit cu un asemenea vas, echipajul, sătul de îndelungata şedere pe mare, stătea acum la pândă, cu poftele aţâţate de aventura care le stătea în faţă şi de necunoscutele întâmplări ale nopţii. Toţi, până la unul, păreau stăpâniţi de-o stare de excitare, de-un spirit diavolesc, ca nişte băieţi pe cale să întreprindă o aventură nesăbuită şi Dona, urmărindu-i, aplecată peste parapetul dunetei, îi putea auzi râzând, cântând şi glumind între ei; din când în când, se uitau spre ea, azvârlindu-i o privire cu înţeles, ori un zâmbet de-o reţinută curtenie, pe deplin conştienţi de prezenţa la bord a unei femei, care nu mai călătorise niciodată cu ei până atunci.

Ziua, cu soarele ei arzător, cu răcoroasa briză de vest,

cu apa de-un albastru intens, îi inoculase parcă un microb şi Dona nutrea ridicola dorinţă să fie şi ea bărbat, să mânuiască parâme şi scripeţi, să se caţere pe verga înaltă şi zveltă, meşterind la pânze şi să ţină în mână spiţele imensei timone. Din când în când, stropi de apă săreau pe punte, udându-i obrazul şi mâinile, îmbibându-i rochia, dar ea nu se sinchisea, ştiind că soarele o să-i zvânte hainele imediat; îşi găsi un locşor uscat pe punte, la adăpost de vânt, unde se aşeză cu picioarele încrucişate sub ea, ca o ţigancă, cu şalul vârât sub cordon, şi cu pletele despletite de vânt. Pe la amiază, o apucă o foame cumplită, mai ales că dinspre prova vasului venea o aromă de pâine caldă şi de cafea neagră şi amară. În clipa următoare, îl zări pe Pierre Blanc urcând scara spre dunetă, cu o tavă în mână.

I-o luă aproape ruşinată de nerăbdarea ei, iar el, făcându-i cu ochiul cu o comică familiaritate care-i stârni râsul, îşi rostogoli ochii spre cer şi-şi frecă pântecele.

— *Monsieur* o să vină la dumneavoastră îndată, spuse el, cu un surâs complice, şi Dona se gândi cum toţi, asemeni lui William, aveau câte un rol în această legătură dintre ei doi, pe care o primeau voioşi ca pe ceva firesc şi încântător.

Se năpusti spre franzelă cu o poftă de lup, tăindu-şi o bucată groasă din coaja maronie; mai era acolo unt, brânză şi o inimă de lăptucă, în aceeaşi clipă, auzi un zgomot de paşi îndărătul ei şi, întorcându-se, îl văzu pe căpitanul corăbiei uitându-se la ea. Se aşeză şi el alături şi întinse mâna după pâine.

— Vasul e-n stare să-şi ducă şi singur de grijă, spuse el. În orice caz, vremea îi e prielnică şi ar putea să ţină direcţia toată ziua, numai punând din când în când câte un deget pe cârmă. Dă-mi, te rog, puţină cafea.

Ea turnă lichidul clocotind în două căni, şi o băură cu poftă, privindu-se pe deasupra cănilor.

— Cum îţi place corabia mea? întrebă el.

— Cred că e o corabie vrăjită, care nu are nimic

asemănător cu alt vas, fiindcă mă simt pe ea ca şi cum n-aş fi trăit niciodată mai înainte.

— Asta e impresia pe care mi-a produs-o şi mie prima oară, când am devenit pirat. Cum îţi place brânza?

— Brânza e şi ea o minune.

— Şi nu te-ai simţit rău?

— Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai bine.

— Mănâncă cât poţi acum, pentru că, la noapte, n-o să prea avem timp de mâncare. Mai vrei o bucată de pâine?

— Mulţumesc.

— Vântul va ţine toată ziua, dar deseară o să cadă şi-o să trebuiască să dublăm coasta, profitând cât mai mult de maree. Eşti fericită?

— Da... De ce mă întrebi?

— Fiindcă şi eu sunt fericit. Mai dă-mi puţină cafea.

— Oamenii sunt foarte veseli astăzi, spuse ea, întinzând mâna după ibric; e din pricina nopţii care o să vină, sau fiindcă se află din nou pe mare?

— Din amândouă motivele. Şi sunt veseli, de asemenea, din pricina dumitale.

— Ce poate să însemne pentru ei prezenţa mea?

— Eşti un stimulent în plus. Datorită dumitale, or să lucreze şi mai bine la noapte.

— De ce n-ai adus până acum o femeie la bord?

El surâse cu gura plină de pâine şi brânză, şi nu-i răspunse nimic.

— Am uitat să-ţi spun, zise ea, ce mi-a povestit Godolphin deunăzi.

— Ce ţi-a povestit?

— Despre zvonurile urâte care circulă în ţinut cu privire la oamenii de pe corabia dumitale. Mi-a spus c-a auzit de femei nenorocite.

— Nenorocite, de ce?

— Exact ce l-am întrebat şi eu. Şi mi-a răspuns, în timp ce eu mă înecam de râs, că se teme ca nu cumva femeile din ţinut să fi suferit în mâinile nemernicilor dumitale afurisiţi.

— Mă îndoiesc c-au suferit.

— Şi eu la fel.

Îşi mestecă mai departe pâinea cu brânză, aruncând din când în când câte o privire în sus, să vadă cum sunt întinse pânzele.

— Băieţii mei nu le silesc niciodată pe femeile dumneavoastră să-i bage în seamă, spuse el. Nenorocirea e că, de regulă, femeile dumneavoastră sunt cele care nu-i lasă în pace. Îndată ce li se pare că *La Mouette* e ancorată în preajma ţărmurilor lor, ies pe furiş de acasă şi încep să rătăcească pe coline. Chiar şi credinciosul nostru William are încurcături în acest sens, dacă nu mă înşel...

— William e foarte... galic.

— Ca şi mine, ca şi noi toţi, dar a face curte cuiva poate avea uneori urmări neplăcute.

— Uiţi, spuse ea, că femeile pe-aici îi socotesc pe soţii lor foarte plicticoşi.

— N-aveau decât să-şi înveţe bărbaţii să se poarte mai bine.

— Ţăranul englez nu-i în ipostaza lui cea mai fericită atunci când face dragoste.

— Am auzit asta: Dar, cu siguranţă, poate să evolueze dacă e învăţat.

— Cum poate o femeie da lecţii soţului ei despre lucruri pe care nu le ştie nici ea, şi a căror experienţă n-a avut-o?

— Dar instinctul nu-i spune nimic?

— Instinctul nu e întotdeauna deajuns.

— În acest caz, îmi pare foarte rău pentru femeile din ţara dumitale.

Se sprijini în coate, scotocind în buzunarul lungii lui redingote după pipă, şi ea îi urmări mişcările când şi-o umplea cu tutunul tare şi negru, care zăcuse odată în chiseaua din dormitorul ei; peste vreo două minute, începu să fumeze, ţinând luleaua în căuşul palmei.

— Îţi spuneam o dată, spuse el, cu ochii aţintiţi pe catarg, că francezii au pe nedrept reputaţia de-a fi galanţi. Nu se poate ca de partea noastră a Canalului să

fim cu toţii nişte grozavi şi toţi nătăfleţii să se afle la dumneavoastră.

— Poate că există ceva în clima noastră din Anglia, care le îngheaţă imaginaţia.

— Clima n-are nimic de a face cu asta, şi nici deosebirile de rasă… în această chestiune, un bărbat sau o femeie, ori se nasc cu o înţelegere firească a acestor lucruri, ori nu.

— Şi presupunând că într-o căsătorie, bunăoară, unul din parteneri are această ştiinţă, în timp ce celălalt, nu?

— Atunci căsătoria e fără îndoială, foarte plictisitoare, aşa cum cred că sunt majoritatea căsătoriilor. Un rotocol de fum îi veni drept pe obraz şi, uitându-se la el, îşi dădu seama că o ia peste picior.

— De ce râzi de mine? întrebă ea.

— Fiindcă expresia dumitale era aşa de serioasă, de parcă te-ai fi pregătit să scrii un tratat despre incompatibilitate.

— Poate o să fac asta când voi fi bătrână.

— O lady St. Columb trebuie să se apuce de scris numai atunci când cunoaşte bine subiectul. Asta e esenţial pentru orice lucrare.

— Poate că am cunoştinţele necesare.

— Poate. Dar ca tratatul să fie complet, trebuie să adaugi un final referitor la compatibilitate. Pentru că, ştii, se întâmplă ca, din când în când, un bărbat să găsească o femeie care să corespundă celor mai năstruşnice vise ale lui. Şi ca aceştia doi să se înţeleagă desăvârşit, atât în clipele cele mai fericite, cât şi în ceasurile cele mai sumbre.

— Dar asta nu se întâmplă prea des.

— Nu, nu foarte des.

— În cazul ăsta, tratatul meu e sortit să rămână incomplet.

— O să fie o nenorocire pentru cititorii dumitale, dar o şi mai mare nenorocire pentru dumneata însăţi.

— Stai, dar dacă în locul finalului despre

compatibilitate, cum te exprimi dumneata, aş scrie câteva pagini despre arta de-a fi mamă? Sunt o mamă excelentă.

— Oare?

— Da. Întreabă-l pe William. E foarte la curent cu această chestiune.

— Dacă eşti o mamă atât de minunată, de ce te afli aici, pe puntea lui *La Mouette,* cu picioarele încrucişate sub dumneata şi cu părul fluturând în vânt, discutând cu un pirat despre intimităţile căsniciei?

De data asta, Dona fu cea care izbucni în râs şi, ridicându-şi mâinile, încercă întâi să-şi astâmpere buclele rebele, apoi le legă după urechi cu o panglică din corsaj.

— Vrei să ştii ce face doamna St. Columb în clipa de faţă?

— Mi-ar plăcea să aflu.

— Zace în pat, cu temperatură şi cu dureri de cap, are colici la stomac şi nu îngăduie nimănui să intre în odaia ei, în afară de William, servitorul credincios, care din când în când, îi aduce struguri pentru a-i potoli febra.

— Îmi pare rău pentru persoana dumisale, mai ales dacă zăcând acum în pat, rumegă problema incompatibilităţii.

— Nu se gândeşte la asta, e mult prea stăpână pe ea pentru aşa ceva.

— Dacă doamna St. Columb e aşa de ponderată, de ce se masca la Londra ca un tâlhar de drumul mare şi se îmbrăca cu pantaloni?

— Fiindcă era disperată.

— Şi de ce era disperată?

— Fiindcă viaţa ei a fost un eşec.

— Şi dându-şi seama de acest eşec, încerca să evadeze?

— Da.

— Şi dacă doamna St. Columb se răsuceşte acum, în pat, pradă temperaturii şi regretând trecutul, cine e femeia care stă pe punte lângă mine?

— E un băiat de serviciu, un mus, un mic matroz, cel mai neînsemnat membru al echipajului dumitale.

— Băiatul are o poftă de mâncare de speriat, a înfulecat toată brânza şi trei sferturi din franzelă.

— Îmi pare rău. Credeam c-ai terminat.

— Da, am terminat.

Îi surâse, dar ea îşi întoarse privirile, de teamă ca el să nu-i citească în ochi, găsind-o uşuratecă, cum şi ştia că este de fapt, dar fără să-i pese. Pe urmă, golindu-şi luleaua pe punte, el o întrebă:

— Ţi-ar plăcea să conduci corabia?

Se uită iar la el cu ochi scăpărători.

— Am voie? N-o să se scufunde?

El râse şi se sculă în picioare, ajutând-o şi pe ea să se ridice şi, apoi, se îndreptară amândoi spre timona mare, unde el îi spuse ceva timonierului.

— Ce trebuie să fac? întrebă Dona.

— Să strângi spiţele cu amândouă mâinile – aşa. Să ţii vasul mereu pe direcţie – aşa. Să nu-l laşi să se abată prea tare c-o să te trezeşti cu scota mare a trinchetei în spate. Simţi vântul bătându-ţi în ceafă?

— Da.

— Atunci ţine-o mereu aşa şi nu lăsa vântul să-ţi vină pe obrazul drept.

Dona rămase în picioare, ţinând spiţele în mâini şi, după câteva clipe, îşi dădu seama că vasul se ridică, simţi trepidaţia vioaie a carenei şi săltatul corăbiei croindu-şi drum peste talazurile lungi. Vântul şuiera în greement şi vergă şi îngustele vele triunghiulare de deasupra capului ei scoteau un fel de bâzâit, când marea şcotă pătrată trăgea de parâme, întinzându-le, ca o fiinţă vie.

Jos, pe puntea de la prova vasului, oamenii observară că s-a schimbat timonierul şi, dându-şi coate, şi-o arătară cu degetul şi râseră spre ea, strigând în acel grai breton, pe care nu-l putea pricepe; în vremea asta, căpitanul lor sta în picioare lângă ea, cu mâinile vârâte în buzunarele lungii sale redingote, fluierând încetişor şi scrutând cu

privirea valurile din faţa lui.

— Deci există un lucru, spuse el într-un târziu, pe care elevul meu marinar îl poate face din instinct.

— Care e acesta? întrebă ea, cu părul acoperindu-i obrazul.

— Poate să conducă o corabie.

Şi râzând, se îndepărtă, lăsând-o singură cu *La Mouette.*

Dona stătu o oră de cart la cârmă, la fel de fericită, se gândea ea, ca James când căpăta o jucărie nouă. În cele din urmă, când îşi simţi braţele obosite, aruncă o privire peste umăr spre timonierul a cărui prezenţă o observase, şi care stătea în picioare lângă cârmă, urmărind-o zâmbind; apropiindu-se, el îi luă iar timona din mâini şi ea coborî în cabina stăpânului şi, întinzându-se pe cuşeta lui, adormi.

Deschizându-şi la un moment dat ochii, îl văzu intrând, aplecându-se peste hărţile întinse pe masă şi făcând nişte calcule pe-o bucată de hârtie: pe semne că, apoi, adormise din nou, fiindcă atunci când se trezi, cabina era goală. Ridicându-se în picioare şi întinzându-se, urcă pe punte stăpânită de-o oarecare ruşine, pentru că din nou îi era foame.

Erau orele şapte şi corabia se apropia de coastă, având-l la timonă chiar pe francez. Ea nu spuse nimic, dar se duse şi stătu lângă el, urmărind contururile coastei la orizont.

Deodată, căpitanul le strigă un ordin oamenilor săi şi aceştia începură să se caţere pe catarg, mici siluete sprintene, iuţi şi îndemânatice ca nişte maimuţe şi, pe urmă; Dona văzu marea velă pătrată îndoindu-se şi căzând în falduri, în timp ce ei o înfăşurau pe vergă.

— Când o corabie intră în raza de vizibilitate a coastei; îi explică el, gabierul este primul lucru pe care-l zăreşte omul de pe ţărm. Mai sunt încă două ceasuri până la căderea întunericului şi nu vrem să fim văzuţi.

Dona se uită spre coasta îndepărtată, cu inima

bătându-i pradă unei emoţii bizare şi, la fel ca el, la fel ca toţi bărbaţii aceştia, fu cuprinsă de sentimentul unei splendide aventuri.

— Cred că eşti pe cale să săvârşeşti ceva nebunesc şi nesăbuit, spuse ea.

— Mi-ai mărturisit că doreşti peruca lui Godolphin, răspunse el.

Îl măsură cu coada ochiului, intrigată de sângele lui rece, de calmul lui, de glasul lui ferm; întocmai aşa fusese şi când se duseseră să pescuiască în râu.

— Ce-o să se întâmple? întrebă ea. Ce-ai de gând să faci?

Nu-i răspunse nimic pe loc. Dădu un nou ordin oamenilor săi şi o altă velă fu strânsă.

— Îl cunoşti pe Philip Rashleigh? o întrebă el după un timp.

— L-am auzit pe Harry vorbind despre el.

— E însurat cu sora lui Godolphin, dar nu asta interesează. Philip Rashleigh aşteaptă să-i vină o corabie din Indii, fapt care mi-a ajuns la ureche prea târziu, altminteri mi-aş fi luat măsuri ca să-i ies înainte. Aşa cum stau lucrurile, presupun că vasul a ajuns la destinaţie în ultimele două zile. Intenţia mea e să-l capturez ancorat, să-mi transbordez echipajul pe vas şi ei să-l ducă pe coasta cealaltă.

— Dar dacă echipajul corăbiei e mai numeros ca al dumitale?

— Acesta e unul din riscurile pe care le înfrunt mereu. Elementul esenţial este surpriza, care, până acum, nu mi-a înşelat niciodată aşteptările.

Se uită la ea, amuzat de încruntarea ei plină de nedumerire şi de felul cum îşi ridică umerii, ca şi cum l-ar fi considerat nebun de legat.

— Ce-ţi închipui că fac când mă închid în cabină şi lucrez la planuri? Crezi că pun totul la bătaie bazându-mă pe-o întorsătură a norocului? Oamenii mei nu stau degeaba, cum crezi, când vin să-mi găsesc destinderea în

golf. Câţiva dintre ei cutreieră ţinutul, aşa cum ţi-a spus Godolphin, dar nu cu intenţia de-a nenoroci femei. Chestiunea aceasta e-un amănunt neînsemnat.

— Vorbesc englezeşte?

— Fireşte. Tocmai de aceea i-am ales pentru această îndeletnicire specială.

— Eşti extraordinar de prevăzător, spuse ea.

— Nu pot să sufăr treaba de mântuială, îi ripostă el.

Încetul cu încetul, linia coastei devenea tot mai clară şi ei pătrunseră într-un golf larg. Departe spre vest, Dona putea zări alte întinderi de nisip, învăluite în umbrele cenuşii ale înserării. Corabia ţinea direcţia nord, îndreptându-se spre un promontoriu întunecat, şi până acum nu se zărea niciun golf şi niciun sân de mare, unde să poată ancora un vas.

— Îţi dai seama care-i ţinta noastră?

— Nu, răspunse ea.

El surâse, fără să spună nimic, şi începu să fluiere încetişor, privind-o în acest timp în aşa fel, încât, în cele din urmă, ea se uită în altă parte, ştiind că ochii ei o trădau, ca şi ai lui, de altminteri; îşi vorbeau unul altuia fără cuvinte. Dona îşi lunecă privirile pe marea netedă, contemplând ţărmul. Briza serii îi aducea în nări miros de pământ, de iarbă încinsă şi de faleze, de muşchi şi de copaci, de nisip fierbinte, îmbrăţişat o zi întreagă de razele soarelui, şi ea înţelese că această era fericirea, şi aceasta – viaţa pe care şi-o dorise totdeauna s-o trăiască. Curând, o să întâmpine primejdii, emoţii şi, poate, o luptă adevărată, dar apoi, în pofida acestora toate, vor fi iar împreună, creându-şi o lume a lor, unde nimic n-avea însemnătate, în afara lucrurilor pe care şi le puteau dărui unul celuilalt: tandreţe, tăcere şi pace. Şi atunci, întinzându-şi braţele peste cap şi surâzând, îi aruncă o privire peste umăr, şi-l întrebă:

— Încotro ne îndreptăm?

— Ne îndreptăm spre portul Fowey, răspunse el.

Capitolul XII

NOAPTEA ERA ÎNTUNECOASĂ ŞI foarte liniştită. Briza care suflase dinspre nord, aici, la adăpostul promontoriului se potolise cu totul. Numai, din când în când, câte-un şuierat neaşteptat în greement, ori câte-o unduire a mării întunecate mărturisea că, la o milă sau două de ţărm, hula se menţine. *La Mouette* era ancorată la marginea unui golf micuţ şi, aproape de ea – atât de aproape c-ai fi putut zvârli o pietricică pe stânci, se înălţa marea faleză, umbrită şi cu contururile neclare din pricina beznei. Corabia se apropiase pe furiş de locul stabilit şi nicio voce nu răsunase, niciun ordin nu fusese dat în timp ce, luptând împotriva vântului, îşi lăsase ancora, iar lanţul căzând prin cablul înfăşurat scosese doar un sunet surd şi voalat. Pentru câteva clipe, colonia de pescăruşi, care-şi făceau cu sutele cuiburile în râpele falezelor, fusese cuprinsă de nelinişte, şi strigătele lor înspăimântate ricoşând pe stânci, se răspândiseră pe mare; pe urmă, nemaiauzind nici cea mai mică mişcare, se aşezară iar la locurile lor, şi liniştea se instalase deplină. Dona stătea sprijinită de parapetul dunetei, uitându-se la promontoriu cu senzaţia că era ceva sinistru în această linişte, ceva straniu ca şi cum ar fi pătruns, fără vrere, într-o împărăţie fermecată, ai cărei locuitori dorm sub puterea unei vrăji, şi că acei pescăruşi care se ridicaseră în zbor la apropierea lor erau sentinelele lăsate ca să dea alarma. Îşi aminti atunci, că acest ţinut şi aceste faleze, parte din propria ei patrie, erau sortite să fie pentru ea, în această noapte în orice caz, un tărâm duşman. Intrase într-un teritoriu vrăjmaş, şi locuitorii din

portul Fowey, care, în clipa de faţă, dormeau în paturile lor, erau la rândul lor nişte duşmani.

Echipajul lui *La Mouette* era adunat pe puntea de la mijlocul corăbiei, îi putea vedea aliniaţi umăr la umăr, nemişcaţi şi tăcuţi, şi, pentru prima oară de când pornise în această aventură, simţi un fior de nelinişte şi femeieşte o încercă teama. Ea era Dona St. Columb, soţia unui proprietar şi baronet englez, şi, din pricina unui impuls de nebunie, îşi legase soarta de-o bandă de bretoni, despre care nu ştia nimic altceva decât că erau piraţi şi proscrişi, lipsiţi de scrupule şi primejdioşi, conduşi de-un bărbat care nu-i povestise niciodată nimic despre el însuşi şi de care se îndrăgostise în chip ridicol, tam-nesam, fără niciun motiv, fapt care – dacă ar sta să-l analizeze cu sânge rece – ar umple-o de ruşine. Se putea ca acest plan să dea greş, ca el şi oamenii săi să fie prinşi, şi ea împreună cu ei, şi ca întreaga bandă să fie târâtă cu dispreţ în faţa justiţiei şi, atunci nu va dura mult până să se afle cine este ea, şi Harry să fie adus val-vârtej de la Londra. Parcă văzu, într-o frântură de secundă, întreaga poveste răspândindu-se în toate colţurile ţării, oroarea şi scandalul pe care le-ar isca. O atmosferă sordidă, infamantă ar pluti în jurul ei, printre prietenii lui Harry de la Londra ar izbucni multe râsete cu subînţelesuri; cât despre Harry, ar fi în stare să-şi zboare creierii.

Copiii, rămaşi orfani, n-ar avea voie nici măcar să-i pronunţe numele, numele acestei mame care a fugit după un pirat francez, ca o ajutoare de bucătăreasă după un rândaş. Aceste gânduri i se învălmăşeau în minte în timp ce stătea cu privirile pironite pe tăcutul echipaj al corăbiei, evocându-şi confortabilul ei pat de la Navron, grădina liniştită, siguranţa şi firescul. Traiului ei împreună cu copiii. Apoi, uitându-se în sus, îl văzu pe francez alături de ea şi se întrebă ce putuse citi pe faţa ei.

— Vino jos! îi spuse el liniştit, şi ea îl urmă subjugată deodată; se simţea ca un elev care aşteaptă să fie pedepsit de profesor, şi se întrebă ce i-ar răspunde dacă

ar mustra-o pentru că i-a fost frică. În cabină era întuneric, doar două lumânări aprinse răspândeau o lumină slabă, şi el se aşeză la un capăt al mesei, urmărind-o cu plivirea, în timp ce ea stătea în picioare în faţa lui, cu mâinile la spate.

— Ţi-ai adus aminte că eşti Dona St. Columb, spuse el.

— Da, îi răspunse ea.

— Şi ţi-ai dorit, acolo sus pe punte, să te afli iar acasă în siguranţă, şi să nu-ţi fi pus niciodată ochii pe *La Mouetle.*

N-avea ce să răspundă la asta; prima parte a frazei putea fi adevărată, dar ultima nu. O secundă, între ei domni liniştea, şi Dona se întrebă de ce toate femeile îndrăgostite sunt sfâşiate de aceste două sentimente contradictorii: pe de-o parte, dorinţa de-a lăsa la o parte orice rezervă şi pudoare, şi de-a mărturisi totul, şi, pe de altă parte, hotărârea de-a tăinui dragostea lor, de-a fi reci, distante, extrem de reţinute, de-a muri mai degrabă decât de-a recunoaşte un lucru atât de personal şi de intim.

Ar fi dorit să fie altcineva, care să fluiere nepăsător cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, discutând cu căpitanul corăbiei planurile şi perspectivele nopţii în curs, sau măcar, ca el să fie diferit, un alt om, cineva care să nu-i trezească niciun interes şi nu singurul bărbat de pe lume pe care ea îl iubea şi-l dorea.

Şi, deodată, o străbătu o flacără de mânie la gândul că ea, Dona, care-şi bătuse joc de dragoste şi-i dispreţuise pe sentimentali, a putut să fie adusă, în doar câteva săptămâni, într-un asemenea hal de degradare ruşinoasă, într-o asemenea stare de josnică slăbiciune. El se ridică de la masă şi, deschizând dulăpiorul din perete, aduse o sticlă şi două pahare.

— Nu-i niciodată recomandabil, spuse el, să porneşti într-o aventură cu inima rece şi stomacul gol, mai ales dacă nu eşti deprins cu aventura. Turnă vin într-unul din pahare, lăsându-l pe celălalt gol, şi i-l dădu Donei pe cel

plin.

— Eu o să beau mai târziu, spuse el, când o să ne întoarcem.

De-abia atunci observă Dona că, pe bufetul de lângă uşă, era o tavă acoperită cu un şervet; el se ridică, aduse tava, şi-o aşeză pe masă.

Se afla pe ea carne rece, pâine şi o felie de brânză.

— Asta e pentru dumneata, spuse el, mănâncă repede, timpul nu ne aşteaptă.

Se întoarse cu spatele spre ea, ocupat să studieze o hartă de pe birou, şi ea se apucă să mănânce şi să bea, simţind un uşor dispreţ pentru clipele de şovăială, care o năpădiseră pe punte şi, după ce înghiţi puţină carne şi-o felie de pâine cu brânză şi îşi sorbi vinul pe care el i-l turnase în pahar, observă că îndoielile şi temerile i-au dispărut; totul nu fusese decât urmarea faptului că i se făcuse frig la picioare şi stomacul îi cerea de mâncare şi el îşi dăduse seama de asta de la bun început, aşa cum înţelegea toate stările ei sufleteşti, în acel fel al lui bizar şi de neprevăzut.

Îşi împinse scaunul îndărăt şi el auzind zgomotul, se întoarse şi-i surâse, iar ea izbucni în râs, roşind cu un aer de vinovăţie, ca un copil răsfăţat.

— E mai bine, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, răspunse ea. De unde ştii?

— Fiindcă stăpânul unei corăbii socoate de datoria lui să ştie lucrurile astea, răspunse el, şi un mus trebuie deprins cu munca de pirat cu mult mai multă blândeţe decât ceilalţi membri ai echipajului. Şi acum, la treabă!

Luă de pe birou harta pe care o studiase, o puse în faţa ei pe masă, şi ea văzu că era un plan al portului Fowey,

— Manevra principală de ancorare e aici, la apa adâncă, în partea opusă oraşului, spuse el, arătându-i locul cu degetul pe plan; corabia lui Rashleigh trebuie să se afle cam aici, unde stau totdeauna vasele lui, legate de baliza de la intrarea în golf.

O cruce roşie însemna pe plan locul geamandurii.

— O să las o parte din echipaj la bordul corăbiei *La Mouette,* spuse el, dacă vrei, să ştii că poţi rămâne aici cu ei.

— Nu, spuse ea, acum un sfert de ceas aş fi răspuns că vreau, dar acum nici nu mă mai gândesc.

— Eşti absolut sigură de asta?

— N-am fost în viaţa mea mai sigură de ceva.

El se uită la ea în lumina tremurătoare a lumânărilor şi ea se simţi, deodată, veselă şi absurd de uşurată, ca şi cum nu-i mai păsa de nimic, de absolut nimic, şi chiar dacă aveau să fie prinşi, judecaţi şi spânzuraţi, amândoi, de copacul cel mai înalt din parcul lui Godolphin, nu i-ar fi părut rău, pentru că toate astea ar fi meritat osteneala şi înainte de-a ajunge aici, îşi vor fi trăit împreună această aventură.

— Vasăzică, doamna St. Columb s-a înapoiat la patul ei de suferinţă? o întrebă el.

— Da, răspunse Dona şi-şi îndreptă privirile în jos, spre planul portului Fowey.

— O să vezi, spuse el, că, la intrarea în port, se află o garnizoană înarmată şi, de fiecare parte a canalului, câte-o fortăreaţă, dar niciuna din ele nu-i păzită. Cu tot întunericul, ar fi imprudent să încercăm să trecem cu vasul. Deşi acum, am ajuns să-i cunosc bine pe compatrioţii dumitale din Cornwall şi ştiu că sunt mari iubitori de somn, nu pot garanta că toţi oamenii din garnizoană o să-şi ţină ochii închişi, de dragul meu. Prin urmare, aici nu-i nimic altceva de făcut decât să venim de pe uscat.

Se opri şi începu să fluiere încetişor, studiind în acest timp planul.

— Aici ne aflăm noi, spuse el, arătând un golfuleţ, situat cam la o milă spre est de port. Şi am de gând să debarc aici, pe plaja aceasta. Există aici o cărare accidentată peste stânci, pe care, urmând-o dublând coasta ajungem la un golf, semănând întrucâtva cu golful pe care l-am părăsit la Helford, deşi, poate, mai puţin

încântător, iar la intrarea în acest golf, în faţa oraşului Fowey, o să găsim vasul lui Rashleigh.

— Eşti foarte sigur de dumneata, spuse ea.

— N-aş putea fi pirat, dacă n-aş fi sigur. Ştii să te caţeri pe-o stâncă? o întrebă el.

— Dacă mi-ai împrumuta o pereche de pantaloni de-ai dumitale, m-aş căţăra mai uşor, răspunse ea.

— M-am gândit şi eu la asta, îi spuse el. — Uite acolo, pe cuşetă, o pereche de pantaloni aparţinând lui Pierre Blanc. Îi ţine pentru sfintele sărbători şi spovedanie, aşa că trebuie să fie destul de curaţi. Poţi să-i încerci chiar acum. De asemenea, poate să-ţi mai împrumute şi-o cămaşă, ciorapi şi ghete. N-o să ai nevoie de haină, noaptea e foarte fierbinte.

— Trebuie să-mi tai părul cu foarfecele? întrebă ea.

— Poate c-ai semăna mai bine cu un mus, dar mai degrabă risc să fiu prins, decât să te las să faci asta, răspunse el.

Ea nu-i răspunse nimic pe moment, pentru că o privea, dar pe urmă, îl întrebă:

— Odată aflaţi pe malul golfului, cum o să ajungem la corabie?

— Mai întâi să ajungem la golf şi, pe urmă, o să-ţi spun, răspunse el.

Luă planul, îl împături şi-l puse înapoi în dulăpior, şi ea îl văzu surâzându-i în felul lui tainic.

— Câtă vreme îţi trebuie să-ţi schimbi hainele? o întrebă el.

— Cel mult, cinci minute.

— Atunci, o să te las. Când o să fii gata, urcă pe punte. O să ai nevoie de ceva ca să-ţi legi buclele. Deschise un sertar din dulap şi, scotocind câteva clipe, scoase eşarfa purpurie pe care-o purtase în jurul mijlocului în noaptea când cinase cu ea la Navron.

— Lady St. Columb se preschimbă în tâlhar şi saltimbanc pentru a doua oară în viaţa ei, spuse el, dar de data asta nu vor mai exista doamne bătrâne pe care

să le înfricoşeze.

Pe urmă, ieşi din cabină, închizând uşa în urma lui. Când peste zece minute, urcă pe punte, îl găsi stând lângă scara de pisică, azvârlită peste bord. Un prim grup o şi pornise spre ţărm, iar restul oamenilor erau adunaţi acum jos în barcă. Se îndreptă spre el niţel stingherită, simţindu-se mică şi pierdută în pantalonii lui Pierre Blanc, iar ghetele o rodeau la călcâie, taină pe care trebuia s-o ţină pentru ea. Francezul o măsură o clipă de sus până jos şi dădu scurt din cap în chip de încuviinţare. — O să meargă, spuse el, dar nu trebuie să te arăţi în bătaia lunii.

Dona îi zâmbi şi coborî în barcă cu restul echipajului, Pierre Blanc, în persoană, stătea ghemuit la prora bărcii, ca o maimuţă, şi când o văzu, închise un ochi şi-şi puse o mână pe inimă. Un val de râs străbătu barca şi toţi îi surâseră cu o admiraţie amestecată c-un soi de familiaritate respectuoasă, care nu putea s-o supere şi ea le întoarse surâsul, rezemându-se cu spatele de-a curmezişul de pupa bărcii şi îmbrăţişându-şi genunchii, cu un sentiment de încântătoare libertate, fiindcă nu se mai simţea stânjenită de jupoane şi panglici.

Căpitanul coborî ultimul şi se aşeză lângă ea, apucând fusul cârmei, oamenii începură să vâslească şi barca, traversând micul golf, se îndreptă cu iuţeală spre plaja acoperită cu pietre. Dona îşi lăsă o clipă mâna în apa caldă, de-o moliciune catifelată, având luminozitatea scânteietoare a ploilor de stele. Se gândi, surâzând în întuneric că, în sfârşit, juca un rol de băiat, rolul pe care de copil şi-l dorise cu atâta pasiune, pândindu-şi fraţii când plecau călare cu tatăl lor, urmărindu-i apoi cu ochii plini de obidă şi zvârlindu-şi păpuşa cu scârbă pe podea. Botul bărcii atinse uscatul bolovănos şi primul grup de oameni, care-i aşteptau pe plajă, apucară de ambele părţi ale copastiei şi traseră barca afară din curent. Din nou tulburaseră pescăruşii, care, perechi-perechi îşi luară zborul cu ţipete de jale, fâlfâind din aripi.

Dona simţi pietrişul scrâşnind sub ghetele greoaie şi de

pe falezele înalte îi veni în nări o aromă de iarbă. Pe urmă, bărbaţii o luară spre poteca îngustă, care brăzda stânca asemeni unui şarpe, şi începură să se caţere. Dona strânse din dinţi ştiind că urcatul va fi o grea încercare pentru picioarele ei, încălţate în ghete nepotrivite pentru asta, dar pe urmă îl văzu pe francez alături de ea şi el o lua de mână, şi suiră stânca împreună, ea ţinându-se de el, în faţa tuturor, ca un băieţel agăţat de tatăl lui. La un moment dat, se opriră să-şi mai tragă sufletul şi, uitându-se îndărăt, putu vedea contururile neclare ale corăbiei ancorate în golf şi auzi un scrâşnet înăbuşit de vâsle, semn că luntrea care-i adusese pe ţărm se furişa acum înapoi pe apă. Pescăruşii se potoliseră iar şi nu se mai auzea nimic altceva decât zgomotul uşor al paşilor care urcau poteca şi jos, sub ei, plescăitul valurilor care se spărgeau de ţărm.

— Poţi merge mai departe? o întrebă francezul şi ea făcu din cap semn că da, şi el o strânse mai tare de mână; Dona simţi unda unui fior străbătându-i şira spinării şi umerii, şi îşi spuse, fericită şi cu voluptate, că aceasta era prima oară când el o atingea şi că senzaţia mâinii lui strângând-o pe-a ei era nespus de plăcută. Dar nici după ce escaladară faleza, drumul nu era mai uşor, fiind accidentat şi ferigile le ajungeau până la genunchi, dar el o ducea mai departe de mână, în timp ce oamenii lui se împrăştiaseră în evantai, astfel încât ea nu-i mai putea număra. Studiase harta în amănunţime, fireşte, ca şi toţi oamenii lui, bănuia Dona, fiindcă niciunul din ei nu se poticnea în mers şi nici nu se oprea ca să se întrebe unde se află; în vremea asta, ghetele ei greoaie îi rodeau picioarele, şi ea simţi că are la călcâiul drept o băşică de mărimea unei monede.

Acum coborau iar, după ce străbătuseră o cărare cu urme de roţi care servea desigur ca drum şi, în sfârşit, el îi lăsă mâna şi o luă puţin mai înainte, urmărit îndeaproape de Dona, ca de-o umbră. La un moment dat, în stânga, i se păru că zăreşte sclipirea unui râu, dar,

peste o clipă, imaginea dispăru, şi mergeau acum la adăpostul unui gard viu; pe urmă, coborâră din nou, printre ferigi, arbuşti şi tufe de măcieşi, care dădeau aerului un gust de miere. Şi tot aşa, ajunseră, în cele din urmă, la un desiş de copaci piperniciţi, care se târau până la marginea apei şi la o fâşie îngustă de plajă, şi în faţa lor se afla o gură de râu, care se deschidea într-un liman cu un mic oraş dincolo de el.

Se aşezară jos în umbra copacilor şi aşteptară; peste o clipă, unul după altul, se adună întregul echipaj al corăbiei, ca nişte siluete tăcute furişându-se spre ei din beznă.

Căpitanul corăbiei făcu apelul încetişor, şi când ei răspunseră pe rând şi el fu sigur că nu lipseşte niciunul, începu să le vorbească în bretonă, dialectul pe care nu-l putea înţelege Dona. La un moment dat, el îşi aruncă privirile peste gura râului, arătând ceva, şi Dona văzu silueta vagă a unui vas ancorat; se legăna încolo şi încoace, cu prova îndreptată în amonte, în timp ce primul val al refluxului spumega în josul canalului.

În afara luminii de poziţie, care ardea sus pe catarg, nimic nu vădea semne de viaţă, din când în când, dinspre apă venea un fel de scâncet surd, zgomotul pe care-l scotea corabia când se îndepărta de baliza de care era amarată. Era ceva trist, ceva lugubru în acest sunet, ca şi cum corabia ar fi fost părăsită şi uitată de toţi; pe urmă, în afară de asta, începu şi vântul să şuiere uşor în josul golfului, venind dinspre port, şi francezul, ridicându-şi iute capul şi uitându-se spre vest, în direcţia orăşelului, îşi încruntă o clipă sprâncenele şi-şi întoarse faţa spre briză.

— Ce se întâmplă? murmură Dona, pentru că simţea, instinctiv, că, deodată, dintr-o pricină oarecare, ceva nu mai era în ordine; câteva secunde, el nu-i răspunse nimic, adulmecând aerul precum animalul mirosul şi, pe urmă, îi spuse scurt:

— Vântul s-a întors spre sud-vest.

Dona îşi oferi obrazul bătăii vântului şi îşi dădu seama,

la rândul ei, că briza care suflase dinspre uscat în ultimele douăzeci şi patru de ore, venea acum dinspre mare şi avea un gust diferit, un miros de ud şi sărat, şi că bătea în rafale. Şi-o închipui pe *La Mouette* ancorată în golfuleţ, se mai gândi şi la celălalt vas, amarat aici, în gura râului, şi îşi zise că acum, când vântui îşi schimbase direcţia şi se preschimbase într-o forţă vrăjmaşă, mareea rămăsese singurul lor aliat.

— Ce-ai de gând? îl întrebă ea, dar el nu-i răspunse; ridicându-se în picioare, o porni în jos, peste stâncile lunecoase şi algele umede, spre fâşia de plajă de lângă gura râului, şi oamenii îl urmară în tăcere, fiecare uitându-se pe rând, în sus, spre cer şi spre sud-vest, dincotro bătea vântui.

Pe urmă, rămaseră cu toţii acolo, în picioare, pe plajă, contemplând corabia tăcută din fundul golfului. Apa se acoperi cu valuri mari, deoarece vântul sufla împotriva mareei şi scrâşnetul surd al cablului, întinzând geamandura, deveni mai puternic decât înainte. Francezul se retrase câţiva paşi, făcându-i un semn lui Pierre Blanc; acesta se apropie şi, atent la ce-i spunea stăpânul său, clătina din când în când din capul de maimuţă în semn c-a înţeles. Când terminară de discutat, francezul veni spre Dona şi, stând în picioare lângă ea, îi spuse:

— L-am rugat chiar acum pe Pierre Blanc să te ducă înapoi pe *La Mouette.*

Dona îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul şi o senzaţie de frig o năpădi deodată. Întrebă:

— De ce? De ce vrei să plec? El se uită încă o dată spre cer şi, în clipa aceea, un strop de ploaie îi izbi obrazul,

— Vremea e pe cale să ne joace feste, spuse el. *La Mouette* se află deocamdată, într-un loc prielnic, şi oamenii pe care i-am lăsat la bord or să fie în stare s-o scoată din golf. Dumneata şi Pierre Blanc aveţi timp să vă întoarceţi şi să le semnalizaţi, înainte ca ei să ridice ancora.

— Pricep, spuse ea, ce mi-ai explicat despre vreme. O să fie foarte greu pentru dumneata să urneşti corabia. Nu mă refer la *La Mouette,* ci la acest vas. N-o să mai ai mult timp vântul şi mareea de partea dumitale. Pentru asta vrei să mă întorc pe la *La Mouette,* nu-i aşa? Pentru eventualitatea că se vor ivi încurcături.

— Da, mormăi el.

— Nu plec, spuse ea.

El nu-i răspunse şi ea nu-i putea vedea expresia feţei, pentru că se uita iar spre port.

— De ce vrei să rămâi? o întrebă el într-un târziu, şi era ceva în vocea lui, care-i făcu inima să bată iar, dar din altă pricină, şi ea îşi aduse aminte de seara când se duseseră să pescuiască pe râu şi el rostise cuvintele: „rândunica de noapte” cu acelaşi glas, cu aceeaşi gingăşie.

Un val de nepăsare o năpădi şi se gândi: „Ce importanţă are? De ce tot jucăm această comedie, când am putea muri amândoi la noapte, sau mâine, şi există atâtea lucruri pe care nu le-am trăit împreună?”. Şi, înfigându-şi unghiile în palme şi privind, ca şi el, spre port, spuse cu o pasiune neaşteptată:

— Ce naiba, doar ştii foarte bine de ce vreau să rămân!

Îl simţi că se întoarce; se uită o clipă la ea şi, pe urmă, îşi aţinti din nou privirile în depărtare.

— Pentru acelaşi motiv, vroiam şi eu să plec, spuse el.

Tăcerea căzu iarăşi între ei, amândoi căutându-şi cuvintele; dacă ar fi fost singuri, n-ar fi avut nevoie să vorbească, deoarece sfiala care stătuse ca un obstacol între ei se risipise pe neaşteptate, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. El izbucni în râs şi, luându-i mâna, îi sărută palma, spunând:

— Atunci rămâi! Şi o să ne luptăm pentru asta, şi-o să fim spânzuraţi amândoi împreună de-acelaşi pom.

O părăsi iar şi-i făcu un nou semn lui Pietre Blanc, căruia începu să-i râdă toată faţa când auzi că ordinele fuseseră schimbate. Acum, însă, stropii de ploaie se

înteţiseră, norii se adunaseră pe cer şi vântul de sud-vest bătea în rafale în golf, venind dinspre gura râului.

— Dona! o strigă el întâia oară pe nume, cu uşurinţă şi nepăsare, ca şi cum ar fi făcut asta întotdeauna.

— Da, răspunse ea, ce este, ce trebuie să fac?

— Nu-i vreme de pierdut, spuse el, trebuie să scoatem vasul pe mare înainte ca vântul să devină prea violent. Dar mai întâi, trebuie să-l avem la bord pe proprietar.

Ea se uită la el ca la un nebun.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Când vântul sufla dinspre uscat, îi explică el pe scurt, puteam să pornim cu corabia din portul Fowey, înainte ca leneşii de riverani să-şi fi scuturat somnul de pe gene. Acum, vom fi nevoiţi să mergem în volte, sau chiar s-o tragem prin îngustul canal dintre cele două forturi. Ca măsură de siguranţă, e mai bine ca Philip Rashleigh să se afle la bordul propriei sale corăbii, decât să-i stârnească pe toţi diavolii de pe ţărm şi să ne trimeată o ghiulea la prova în clipa când dublăm garnizoana.

— Acestea nu sunt oare nişte măsuri mai degrabă disperate? întrebă ea.

— Nu mai disperate decât întreaga acţiune ca atare, răspunse el.

Îi surâdea ca şi cum nimic n-avea importanţă şi el nu se sinchisea de nimic.

— Ţi-ar plăcea să săvârşeşti o faptă oarecum periculoasă? o întrebă el.

— Da, răspunse ea, spune-mi despre ce-i vorba?

— Aş vrea să te duci cu Pierre Blanc şi să faci rost de-o barcă, spuse el. Dacă o să te îndepărtezi puţin de-aici, de la gura râului, şi-o să mergi de-a lungul ţărmului, spre gura portului, o să dai de nişte căsuţe aşezate pe-o coastă şi de-un debarcader. Acolo, or să fie amarate nişte bărci. Vreau ca dumneata şi Pierre Blanc să vă aruncaţi în prima barcă ieşită în cale şi să vă duceţi cu ea în oraşul Fowey, pe ţărm, ca să-l chemaţi pe Philip Rashleigh.

— Da, spuse ea.

— N-aveţi cum să greşiţi casa, e chiar lângă biserică şi dă cu faţa spre chei. Poţi vedea cheiul de-aici; acolo unde arde o lumină.

— Bine, spuse ea.

— Vreau să-i spui că este neapărat nevoie de prezenţă lui la bordul corăbiei sale. Inventează ce poveste îţi place, joacă ce rol o să ai chef, dar ţine-te în umbră. Dacă în întuneric, mai poţi trece drept un tânăr matroz, la lumină, se observă că eşti femeie.

— Şi dacă refuză să vină?

— N-o să refuze dacă eşti isteaţă.

— Şi dacă e cuprins de vreo bănuială în ce mă priveşte, şi mă ţine acolo?

— Atunci o să aibă de-a face cu mine.

Se îndreptă spre malul apei şi oamenii lui îl urmară. Deodată, Dona înţelese de ce niciunul din ei nu purtau jachete, de ce toţi erau cu capul gol şi de ce, acum, îşi scoseseră ghetele, legându-şi-le de gât cu un şiret trecut prin catarame. Se uită la corabia ancorată de baliză, acolo în golf, cu felinarul indicând lumina de poziţie clătinându-se sub vântul care se înteţise, în timp ce oamenii de pe bordul ei dormeau adânc. Şi ea se gândi la acei piraţi tăcuţi care aveau s-o atace din întuneric. Nici scrâşnet de vâsle în noapte, nici umbre de bărci, ci numai o mână udă furişându-se din apă să apuce lanţul, o urmă de picior ud la capul provei şi siluete mlădioase sărind pe punte, cu apa şiroind de pe ele, o şoaptă, un şuierat şi-un strigăt surd, strangulat.

Se înfioră fără niciun motiv, în afară de faptul că era femeie, şi el, întorcându-şi capul spre ea, îi surâse şi spuse:

— Du-te acum! Nu te mai sinchisi de noi şi pleacă! Ea îl ascultă şi-o porni iar, împiedicându-se de stânci şi alge. Cu micul Pierre Blanc ţinându-se după ea ca un căţel. Nicio singură dată nu se uită îndărăt, spre apă, deşi ştia că, acum, înotau cu toţii spre corabie, că vântul sufla în

fiecare clipă cu mai multă forţă şi că refluxul gonea repede. Îşi ridică obrazul şi, aproape imediat, simţi ploaia care se năpustea cu violenţă dinspre sud-vest.

Capitolul XIII

DONA SE GHEMUI LA PUPA BĂRCII, cu ploaia bătându-i pe umeri, în timp ce Pierre Blanc bâjbâia în întuneric după vâsle. Mareea şi începuse să clocotească în bazinul unde erau ancorate bărcile, şi-o spumă albă se spărgea de treptele cheiului. Dinspre căsuţele de pe coasta colinei nu venea niciun semn de viaţă, aşa că ei luaseră prima barcă care le venise la îndemână, fără să întâmpine greutăţi. Pierre Blanc vâslea spre mijlocul canalului şi, îndată ce trecură de gura portului, se izbiră de toată violenţa dezlănţuită a vântului care, în pofida refluxului puternic, stârnea nişte valuri scurte, năvălind peste copastia joasă a micuţei bărci. Ploaia cădea cu înverşunare, ascunzând conturul colinelor şi Dona, tremurând în cămaşa subţire, simţi un soi de deznădejde în inimă, şi se întrebă dacă nu cumva totul nu se întâmpla din vina ei, care le adusese ghinion, şi dacă aceasta nu era sortită să fie ultima aventură a vasului *La Mouette,* care nu mai navigase niciodată cu o femeie la bord.

Se uita la Pierre Blanc, încordat pe vâsle, de pe a cărui faţă se ştersese orice urmă de zâmbet, şi care privea într-una, înapoi, spre gura portului. Ajunşi în apropiere de orăşelul Fowey, Dona putu zări un pâlc de căsuţe la marginea cheiului, deasupra cărora se înălţa turnul unei biserici.

Întreaga aventură se preschimbase, deodată, într-un vis urât, din care nu se putea deştepta, şi pe care-l trăia împreună cu Pierre Blanc; cu mutrişoara lui de maimuţă.

Se aplecă spre el şi acesta rămase, o clipă, cu mâinile

pe vâsle, cu barca legănându-se în jghiabul unui val scurt.

— O să găsesc casa singură, spuse ea, şi dumneata o să mă aştepţi în barcă, la mal.

El o privi şovăitor, dar ea vorbise cu convingere, punându-şi mâna pe genunchiul lui.

— E singura cale, spuse ea. Şi dacă n-o să mă întorc într-o jumătate de oră, trebuie să te duci imediat pe corabie.

Părea că cumpăneşte în minte cuvintele, pe urmă făcu din cap semn că-i de acord, dar tot nu surâse. Bietul Pierre Blanc, care nu fusese niciodată serios înainte! Dona ghici că şi el simţea cât era de disperată aventura lor. Se opriră aproape de chei, şi lumina palidă a unui felinar le lumină feţele. Valurile se izbeau furioase în jurul scării şi Dona, ridicându-se în picioare la pupa bărcii, prinse scara mobilă în mâini.

— Să nu uiţi Pierre Blanc, spuse ea, nu trebuie să mă aştepţi! Dă-mi răgaz numai o jumătate de oră! Şi Dona se întoarse iute, ca să nu-i vadă faţa tulburată şi plină de îngrijorare. Trecu pe lângă cele câteva căsuţe, se îndreptă spre biserică şi ajunse la o casă cu faţa spre panta colinei.

La o fereastră de jos, ardea o lumină, ce se putea zări prin draperiile trase; strada, însă, era pustie. Dona stătea în picioare sub geam, nesigură, suflându-şi în degetele îngheţate şi, încă odată, i se păru că ideea aceasta de a-l chema pe Philip Rashleigh era acţiunea cea mai nesăbuită din întreaga aventură; cu siguranţă că, în curând, o să doarmă tun în patul său şi, aşadar, n-o să le mai poată pricinui nicio bătaie de cap. Ploaia turna cu găleata peste ea şi niciodată nu se simţise mai părăsită, mai neajutorată şi mai incapabilă de-a săvârşi ceva.

Deodată, fereastra de deasupra ei se deschise şi Dona, speriată, se lipi de zid. Auzi pe cineva rezemându-şi coatele de pervaz şi gâfâitul unei respiraţii grele şi, pe urmă, cineva îşi scutură pipa, al cărei scrum îi căzu pe umeri, şi desluşi un căscat şi-un suspin. În cameră se auzi

un zgomot de scaun tras, şi cel care mişcase scaunul puse o întrebare, la care persoana de la geam răspunse cu un glas uluitor de cunoscut.

— Furtuna bate dinspre sud-vest, spuse vocea lui Godolphin. Mare păcat că, până la urmă, n-aţi amarat corabia în susul râului. Dacă vremea asta ţine, s-ar putea să avem neplăceri cu ea în cursul dimineţii.

Se făcu tăcere şi Dona îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Îl uitase pe Godolphin şi faptul că era cumnatul lui Philip Rashleigh. Godolphin, în casa căruia îşi luase ceaiul, cu mai puţin de-o săptămână în urmă! Şi acum, el se afla aici, doar la câţiva paşi de ea, scuturându-şi scrumul lulelei pe umărul ei...

Îi veni în minte nebunescul rămăşag făcut în privinţa perucii şi îşi dădu seama, atunci, că francezul trebuia să fi ştiut de prezenţa lui Godolphin la Philip Rashleigh, în noaptea asta, la Fowey, şi că paralel cu capturarea corăbiei, el plănuise şi deposedarea lui Godolphin de perucă.

În ciuda fricii şi-a neliniştii, surâse în sinea ei, căci era într-adevăr un act de sublimă nebunie, ca un bărbat să-şi rişte astfel viaţa, de dragul unui pariu smintit. Acest gând o făcu să-l iubească şi mai mult, căci în afară de faptul că ştia să tacă şi să înţeleagă, calităţi care o atrăsesera dintru început spre el, avea această totală nepăsare faţă de valorile lumii, această nebunie de neînfrânat.

Godolphin stătea încă rezemat de pervaz şi Dona îi putea auzi respiraţia greoaie şi căscatul, şi în mintea ei stăruiau cuvintele, pe care tocmai le rostise, privind corabia şi deplasarea acesteia în susul râului. O idee începu să-i încolţească în minte, cu ajutorul căreia chemarea de urgenţă a stăpânului vasului la bord ar putea părea îndreptăţită; pe urmă, celălalt glas rosti ceva, pe neaşteptate, din interiorul camerei, şi fereastra se închise brusc. Dona reflectă cu repeziciune, nepăsătoare în faţa primejdiei de-a fi prinsă, căci nebunia totală a acestei nopţi nesăbuite îi trezise vechea senzaţie

de voluptate, pe care o gustase cu câteva luni în urmă când, superb indiferentă faţă de gura lumii şi ameţită bine, provoca scandaluri pe străzile Londrei.

Numai că, de data asta, aventura era adevărată şi nu o simplă glumă, scornită pentru a alina urâtul orelor mici, când aerul Londrei era înăbuşitor şi Harry prea stăruitor în pretenţii. Dona se smulse de sub fereastră şi se duse la uşă, unde, fără şovăială, trase de marele clopot agăţat afară.

Îndată se auzi lătrat de câini, pe urmă paşi, cineva împinse zăvorul şi, spre marea ei consternare, Godolphin în persoană apăru, cu o lumânare în mână, umplând cadrul uşii.

— Ce vrei? întrebă el mânios. — Nu ştii că-i aproape de miezul nopţii şi că lumea doarme?

Dona se trase îndărăt din faţa luminii, ca şi cum ar fi fost intimidată de primirea ce i se făcuse.

— E nevoie de domnul Rashleigh, spuse ea, m-au trimis după dânsul. Stăpânul vrea să urnească corabia înainte ca furtuna să se înteţească.

— Cine-i acolo? strigă Philip Rashleigh dinăuntru şi, în timpul ăsta, câinii lătrau, repezindu-se la picioarele ei, şi Godolphin îi alunga cu piciorul. „Jos, Ranger, marş de-aici, Tancred!”...

— Băiete, nu vrei să vii înăuntru? o întrebă el pe urmă.

— Nu, domnule, îs ud până la piele, dacă vreţi, spuneţi-i lui domnu’ Rashleigh c-au trimis după dânsu’ de pe corabie; şi începu, să se tragă înapoi, pentru că el se uita fix în jos la ea, cu sprâncenele încruntate a nedumerire, ca şi cum înfăţişarea ei ascundea ceva, ce el nu putea înţelege, ceva în neregulă. Philip Rashleigh strigă din nou, enervat, din cameră:

— Cine dracu e acolo, nu cumva e tânărul Jim, băiatul lui Dan Thomas din Polruan?

— Hei, stai puţin! răcni Godolphin, lăsându-şi o mână pe umărul Donei. — Domnul Rashleigh vrea să-ţi vorbească. Te cheamă Jim Thomas?

— Da, domnule, spuse Dona, agăţându-se nebuneşte de firul de pai ce i se oferea, şi chestiunea e urgentă, stăpânul zice că domnu' Rashleigh trebuie să se ducă îndată pe corabie, că nu-i timp de pierdut şi că vasul e în primejdie. Lăsaţi-mă să plec, domnule, mai am şi altă treabă de făcut, mama mea e foarte bolnavă şi trebuie să fug acum după un doctor.

Godolphin însă, nu-şi lua mâna de pe umărul ei şi, acum, îşi apropie şi lumânarea ca s-o vadă mai bine.

— Ce porţi în jurul capului? întrebă el. — Eşti şi tu bolnav ca maică-ta?

— Ce-s toate tâmpeniile astea? rulă Rashleigh, venind în hol. Mama lui Jim Thomas zace în mormânt de zece ani. Cine-i ăsta? Ce s-a întâmplat cu corabia?

De data asta, Dona izbuti să se elibereze din mâna care-o ţinuse până atunci şi, strigându-le peste umăr, să se grăbească, fiindcă furtuna se înteţise, străbătu în fugă piaţa şi coborî spre chei, simţind un râs isteric zbătându-i-se în gâtlej şi având pe unul din câinii lui Rashleigh pe urmele sale.

Dar chiar în apropierea cheiului, se opri brusc şi se adăposti în uşa unei căsuţe, pentru că cineva stătea acolo, lângă scară, cineva care nu fusese mai înainte, şi se uita dincolo de port, spre gura râului. Purta în mână un felinar şi ea îşi spuse că trebuie să fie paznicul de noapte al oraşului, care-şi face rondul, şi acum, numai din îndărătnicie – i se părea Donei – se oprise aici, pe chei. Nu îndrăznea să înainteze câtă vreme el se afla acolo şi îşi închipui că şi Pierre Blanc trăsese barca mai la o parte, ca să nu fie zărită de paznic.

Adăpostită în cadrul uşii, îl pândea pe paznic şi îşi rodea neliniştită unghiile, iar el se uita mai departe spre gura râului, dincolo de port, ca şi cum acolo se petrecea ceva care-i atrăgea atenţia, o anumită mişcare. O undă de descurajare o încercă la gândul că, poate, până la urmă, escaladarea vasului nu se petrecuse potrivit planului, că poate, şi acum, echipajul lui *La Mouette,* cu

şeful lor în frunte, se mai luptă cu valurile, sau că au avut de întâmpinat o rezistenţă mai puternică decât se aşteptaseră ei, că, în clipa de faţă, se bat, corp la corp, pe punţile corăbiei lui Rashleigh şi că aceste zgomote le auzea, poate, acum, paznicul de noapte, cu ochii aţintiţi în zare. Nu putea face nimic pentru a-i ajuta; aşa cum stăteau lucrurile, îşi atrăsese poate, bănuielile asupra ei. Şi, în timp ce stătea neajutorată, acolo, în uşă, auzi un zgomot de voci şi de paşi, de după colţul străzii se ivi Rashleigh în persoană şi, lângă el, Godolphin, îmbrăcaţi în haine groase care să-i apere de frig, iar Rashleigh ţinea un felinar în mână.

— Hei, dumneata de-acolo! strigă el, şi paznicul se întoarse când îi auzi vocea şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— N-ai văzut un băieţandru fugind pe-aici? întrebă Rashleigh, dar paznicul clătină din cap:

— N-am văzut pe nimeni, răspunse el, dar se întâmplă ceva rău acolo, domnule; se pare că vasul dumneavoastră a rupt geamandura şi-a luat-o din loc.

— Ce zici? urlă Rashleigh, îndreptându-se spre chei, cu Godolphin îndărătul lui, care spuse:

— Vasăzică băiatul n-a minţit.

Dona se lipi iar de uşă. Acum, trecuseră de căsuţa unde se afla ea şi ajunseseră pe chei, fără să se uite deloc în direcţia ei. Dona îi pândea din pragul uşii; stăteau acum cu spatele la ea, privind ţintă spre port, cum făcuse şi paznicul, pelerina lui Godolphin se umfla, ridicată de rafalele de vânt, şi ploaia le şiroia pe capete.

— Uitaţi-vă, domnule, strigă paznicul, ridică pânzele! Căpitanul vrea, pe semne, să urce râul.

— E, nebun! urlă Rashleigh. N-are nici măcar zece oameni la bord, trei sferturi din echipaj dorm pe uscat, şi or să eşueze înainte de a-şi da măcar seama. Du-te şi trezeşte-i pe câţi poţi din ei, Joe, trebuie să-i avem pe toţi pe corabie, lua-l-ar dracu pe smintitul şi nepriceputul de Dan Thomas, care se crede mai grozav ca dumnezeu şi

face ce-i trăsneşte prin cap!

Îşi duse mâinile la gură şi urlă spre port.

— Heeei, voi de-acolo! *Merry Fortune,* heeei!

Paznicul de noapte străbătu în fugă cheiul şi trase de sfoara unui clopot de vas, atârnat lângă felinar; dangătul clopotului răsună în noapte strident şi stăruitor, destul de puternic ca să deştepte toate sufletele adormite din Fowey. Aproape imediat, la o căsuţă din susul străzii o fereastră se deschise, un cap se aplecă în afară şi se auzi:

— Ce te-a apucat, Joe, s-a întâmplat vreo nenorocire?

La care Rashleigh, care umbla de colo până colo, stăpânit de-o furie oarbă, îi urlă:

— Trage-ţi nădragii, afurisitule, şi cheamă-l şi pe frate-tu! *Merry Fortune* pluteşte în voia valurilor acolo în port.

O siluetă se ivi în pragul altei căsuţe, un bărbat încheindu-şi haina din mers, un alt bărbat cobora în fugă strada şi, în tot acest timp, clopotul de vas dăngănea, Rashleigh urla, cu ploaia şi vântul sfâşiindu-i pelerina şi făcând să se clatine felinarul pe care-l căra în mână.

Acum, la ferestrele caselor din spatele bisericii se iviră lumini şi se auziră voci strigând şi chemând care pe cine, şi nişte bărbaţi apărură de nu se ştie unde, fugind spre chei.

— Găsiţi-mi o barcă! răcnea Rashleigh. Găsiţi-mi careva o barcă să plec cu ea!

Cineva se mişca în căsuţa la care se adăpostise Dona; auzind lipăitul paşilor pe trepte, ea părăsi cadrul uşii şi veni pe chei. În bezna şi încurcătura generală, sub vântul care şuiera şi ploaia turnând cu găleata, nu era decât o siluetă anonimă printre alte siluete, cu ochii aţintiţi spre corabia care, cu pânzele întinse pe catarg, o pornise acum către mijlocul canalului, cu prova îndreptată spre gura portului.

— Priviţi, e în voia valurilor, strigă o voce, curentul o duce spre stânci! Pe semne c-au înnebunit cu toţii acolo, sau sunt cu toţii beţi morţi.

— Uite, a şi luat-o curentul! Şi cineva urlă în urechea

Donei:

— De ce nu întorc corabia, ca s-o scoată din curent? răcni un altul şi cineva răspunse:

— Refluxul e mai tare acum decât vântul şi face ce vrea cu ea.

Câţiva oameni se războiau acum cu bărcile amarate sub chei, şi Dona îi putea auzi înjurând când bâjbâiau după parâme, în vreme ce Rashleigh şi Godolpliin, străpungându-i de pe chei cu privirea, îi ocărau pentru întârziere.

— Cineva a meşterit, aici, ceva la parâmă, răcni unul din bărbaţi. Funia e pe cale să se rupă, cineva a tăiat-o, pe semne, cu cuţitul şi, deodată, Dona şi-l închipui pe micul Pierre Blanc râzând în întuneric, în timp ce marele clopot dăngănea din răsputeri pe chei.

— Înotaţi careva, răcnea Rashleigh, înotaţi şi aduceţi-mi o barcă! Pe dumnezeul meu, o să-l burduşesc în bătăi pe ticălosul care mi-a făcut pocinogul şi n-o să mă las până nu-l văd spânzurat!

Acum, corabia se apropiase şi Dona îi putea zări pe oamenii de pe catarg, vedea marele gabier zgâlţâindu-se şi pe cineva stând la cârmă şi dând ordine, cu capul aplecat pe spate în timp ce urmărea manevra pânzelor.

— Heeei, voi de-acolo! Heeei! răcnea Rashleigh, şi Godolphin striga împreună cu el, întoarceţi vasul, oamenilor, după vânt, întoarceţi-l înainte de-a fi prea târziu.

În vremea asta, *Merry Fortune* îşi continua drumul drept spre canal, traversând portul, cu refluxul zbătându-i-se sub chilă.

— E nebun! ţipă cineva. Se îndreaptă spre gura portului, uitaţi-vă, uitaţi-vă acolo!

Acum; când corabia se afla la o aruncătură de băţ, Dona putu vedea trei bărci în linie cu ea, remorcate fiecare cu câte-un odgon de corabie şi pe oamenii din ele trăgând din răsputeri la rame; în acest timp, marele gabier se umfla şi se întindea şi velele pătrate inferioare,

împreună cu el. Deodată, corabia se aplecă, împinsă de-o puternică rafală de vânt venind dinspre colinele din spatele oraşului, şi luă viteză.

— Se îndreaptă spre mare! răcni Rashleigh. Dumnezeule, o duce spre larg! Şi deodată, Godolphin se întoarse, şi imenşii lui ochi bulbucaţi se opriră asupra Donei care, din pricina emoţiei, se furişase până la marginea cheiului.

— Uite, băiatul! răcni el. — El e vinovât de toate astea. Puneţi, careva, mâna pe el! Prindeţi băiatul!

Dona se întoarse, strecurându-se cu repeziciune pe sub braţul unui bătrân care-o privea uluit, şi începu să fugă orbeşte pe strada îngustă, lăsând în urmă cheiul, trecu de casa lui Rashleigh, trecu de biserică, ieşi din oraş şi se îndreptă spre ascunzişul colinelor, în timp ce, îndărătul ei, putea auzi un răcnet, pe urmă un zgomot de paşi alergând şi o voce strigând: „Stai! Stai, când îţi spun!"

În stânga ei, zări o potecă şerpuind printre tufe de drobiţe şi ferigi tinere, şi Dona se năpusti pe ea, poticnindu-se din pricina drumului accidentat şi-a ghetelor ei grosolane, cu ploaia şiroindu-i pe obraz; jos, sub ea, zări sclipind apa portului şi auzi mareea izbindu-se de peretele de stânci.

Singurul ei gând era să scape, să se ascundă de ochii bulbucaţi şi scormonitori ai lui Godolphin, căci Pierre Blanc era pierdut pentru ea şi *Merry Fortune* îşi dădea propria ei bătălie în mijlocul portului.

Alerga în beznă, sub bătaia vântului, pe cărarea care tăia colina spre gura portului, dar chiar şi acum, i se părea că aude înfiorătorul dangăt al clopotului de pe chei trezind pe locuitorii oraşului şi avea în faţa ochilor mutra fioroasă a lui Philip Rashleigh urlând înjurături la adresa oamenilor care trebăluiau la părâme. Poteca începu, în sfârşit, să coboare şi, oprindu-se din goana ei nebună ca să-şi şteargă ploaia de pe faţă, Dona văzu că duce în jos, la un adăpost între stânci, aşezat la gura portului, cotind-o apoi iarăşi în sus spre fortul de pe promontoriu. Se uită

în faţa ei, atentă la plescăitul valurilor de dedesubt şi străduindu-se s-o desluşească pe *Merry Fortune;* deodată, aruncând o privire înapoi, zări licărirea unei luminiţe, înaintând spre ea pe potecă, şi auzi zgomot de paşi.

Se aruncă la pămărit printre ferigi, paşii se apropiară, şi ea văzu un bărbat ducând un felinar în mână. Mergea iute, fără să se uite nici la dreapta, nici la stânga, o depăşi, coborî până la stânci şi, pe urmă, urcă drept şpre promontoriu; Dona putea vedea pâlpâirea felinarului când omul suia colina. Îşi dădu seama că se ducea spre fort, trimis de Rashleigh să-i înştiinţeze pe soldaţii aflaţi la datorie: fie că, în sfârşit, o bănuială încolţise în mintea acestuia, fie că, încă mai credea că şeful lui *Merry Fortune* îşi pierduse minţile şi ducea vasul la pierzanie. Dona nu ştia de ce şi nici n-avea mare importanţă. Rezultatul era acelaşi, oamenii care apărau intrarea în port aveau să deschidă focul asupra corăbiei.

Acum, alergă în jos, pe potecă, spre golfuleţul dintre stânci, dar în loc s-o ia spre promontoriu, cum făcuse omul cu felinarul, Dona o coti la stânga de-a lungul plăjii, căţărându-se pe stâncile ude şi acoperite de alge, spre gura portului. Parcă avea încă o dată, în faţa ochilor, planul portului Fowey. Revăzu intrarea îngustă, şi fortul, şi lanţul de stânci ridicându-se chiar din locul unde se găsea ea acum, şi în mintea ei nu exista decât un singur gând: că trebuie să ajungă la stânci înainte ca vasul să sosească la gura portului, şi, apoi, să-i dea cumva de veste francezului că fortul e în stare de alarmă.

Adăpostită deocamdată de promontoriu, nu mai avea de luptat cu vântul şi ploaia, dar picioarele ei alunecau şi se poticneau de stâncile abia părăsite de apa care se retrăsese; la un moment dat, căzu şi se tăie la mâini şi la bărbie, iar părul, eliberat, din eşarfa cu care-l legase, îi flutura peste obraz.

Undeva, ţipă un pescăruş. Strigătul lui stăruitor stârni ecoul pe faleza de deasupra capului ei, şi Dona se porni să-l blesteme sălbatic şi fără folos, fiindcă i se părea că

fiecare pescăruş era o sentinelă, vrăjmaşă ei şi tovarăşilor săi, şi că această pasăre, care se tânguie în întuneric, îşi bate joc de ea, strigându-i că toate încercările ei de-a ajunge la corabie sunt zadarnice.

În câteva clipe, atingând brâul de stânci, putu auzi vuietul talazurilor şi atunci, ridicându-se cu ajutorul mâinilor, se uită înainte şi-o văzu pe *Merry Fortune* croindu-şi drum spre gura portului, cu valurile scurte spărgându-i-se de prova. Bărcile, care o remorcaseră, fuseseră ridicate acum pe punte, şi oamenii care le mânuiseră se îngrămădiseră la bordul corăbiei, fiindcă, în chip neaşteptat şi miraculos, vântul îşi schimbase direcţia cu două grade spre vest şi, având şi avantajul refluxului puternic, *Merry Fortune* gonea spre larg cu toate pânzele întinse. Acum, pe apă se aflau alte bărci şi un vas micuţ plutea în urma lor, se auzeau oamenii strigând şi alţii înjurând şi, negreşit, că, într-una din ambarcaţiuni se afla Godolphin în persoană, cu Rashleigh lângă el. Dona izbucni în râs şi-şi dădu la o parte părul de pe ochi; nimic nu mai avea însemnătate acum, nici furia lui Rashleigh, nici riscul de-a fi recunoscută de Godolphin, pentru că *Merry Fortune* gonea departe de ei, nepăsătoare şi veselă, în furtuna de vară. Pescăruşul ţipă încă o dată, dar de data asta, foarte aproape de ea; uitându-se în jur după o piatră ca s-o zvârle în el, văzu o luntre trecând repede pe lângă brâul de stânci din faţa ei şi, în ea, pe Pierre Blanc, cu feţişoara întoarsă către faleză, imitând încă o dată strigătul pescăruşului.

Dona, care mai râdea încă, îşi îndreptă trupul şi, ridicându-şi mâinile deasupra capului, strigă în direcţia lui, şi el o zări şi trase luntrea la stâncile de lângă ea; cu chiu cu vai, ajunse în barcă, lângă el, şi niciunul din ei nu întrebă nimic, fiindcă el vâslea acum printr-un coridor de valuri scurte şi puternice, îndreptându-se spre corabie. Sângele îi şiroia din bărbia la care se rănise, era udă până la talie, dar nu-i păsa. Bărcuţa sălta pe valuri şi spuma sărată scălda obrazul Donei, laolaltă cu ploaia şi vântul.

Un fulger ţâşni de undeva, urmat de-o bubuitură, şi ceva căzu plescăind în apă, la vreo zece iarzi în faţa lor, dar Pierre Blanc, strâmbându-se ca o maimuţă, vâsli spre mijlocul canalului şi aici se afla *Merry Fortune,* spintecând valurile în direcţia lor, cu vântul vuind în pânzele umflate.

Un nou fulger, un alt bubuit asurzitor şi, de data asta, se auzi un zgomot strident de lemn care crapă, dar Dona nu putu vedea nimic, ci numai simţi că cineva azvârlise o funie în barca lor şi sunt traşi lângă bordul corăbiei; nişte chipuri râdeau spre ea de sus, nişte mâini o ridicau şi jos, dedesubtul ei, era un vârtej de apă neagră şi micuţa barcă, cu fundul în sus, dispăru în beznă.

Francezul stătea la timona corăbiei; şi el avea o tăietură la bărbie, părul îi cădea peste obraz şi apa îi curgea şiroaie din cămaşă, dar, pentru o clipă, ochii lui îi întâlniră pe-ai ei şi îşi surâseră.

— Trânteşte-te pe burtă, Dona! porunci el atunci, or să tragă iar, şi ea se întinse lângă el pe punte, sleită, cu tot trupul durând-o şi dârdâind din pricina ploii şi-a valurilor care se revărsau peste bord, dar nimic nu avea importanţă şi ea nu se sinchisea de nimic.

Următoarea lovitură fu scurtă.

— Economisiţi-vă pulberea, băieţi! râse el. — N-o să ne prindeţi de data asta! Iar micul Pierre Blanc, ud leoarcă şi tremurând ca un câine, se aplecă peste bord şi le dădu cu tifla.

Acum, *Merry Fortune* se înălţă şi căzu în jghiabul unui val uriaş, pânzele vuiră şi se cutremurară, iar în acest timp, cineva urlă de pe vasul care-i urmărea, iar altcineva, cu o muschetă în mână, trase în greement.

— Iată-l pe prietenul dumitale, Dona! strigă francezul. Ştii cumva dacă e bun ochitor?

Târându-se la pupa, privi peste parapet şi văzu barca din frunte aproape dedesubtul lor, cu Rashleigh uitându-se fix la ei, şi pe Godolphin ridicându-şi muscheta la umăr.

— Uite o femeie la bord! răcni Rashleigh. — Uite-o

acolo! Dar în timp ce urla, Godolphin trase încă odată, glonţul trecu, şuierând inofensiv pe deasupra capului ei, şi când *Merry Fortune* intră într-o neaşteptată rafală de vânt, Dona îl zări pe francez încredinţând o clipă timona lui Pierre Blanc, care se afla lângă el. Râzând; sări peste parapet, în locul unde corabia era cufundată în mare, şi Dona îl văzu cu o sabie în mână.

— Respectele mele, domnilor, le strigă el, şi o reîntoarcere fericită, la cheiul din Fowey! Dar, înainte de toate, ne-am bucura să avem o amintire de la dumneavoastră. Şi, întinzând sabia, zvârli pălăria lui Godolphin în apă şi apoi, cu vârful ei, străpunse imensa perucă cârlionţată a acestuia. Şi-o trase în sus triumfător, fâlfâind-o o clipă în aer. Godolphin, chel ca un nou născut, cu ochii lui bulbucaţi sărindu-i afară din faţa roşie ca racul, căzu pe spate la pupa bărcii, cu muscheta zăngănind lângă el.

Deodată, o aversă de ploaie îi ascunse privirilor şi valurile măturară parapetul corăbiei, trintind-o pe Dona în apa ce se scurgea pe punte. Când se putu ridica iar, trăgându-şi răsuflarea şi alungându-şi părul de pe obraz, fortul de pe promontoriu rămăsese undeva departe la pupa şi bărcile nu se mai vedeau. Francezul stătea cu mâna pe cârma corăbiei, râzând spre ea, iar peruca lui Godolphin se bălăbănea de spiţele timonei.

Capitolul XIV

DOUĂ CORĂBII NAVIGAU ÎN MIJlocul Canalului, la o depărtare de aproape trei mile una de cealaltă; vasul din frunte, cu catargele lui înclinate şi culorile lui vii, avea o înfăţişare ciudată şi îndrăzneaţă, ca şi cum ar fi condus, spre mările neexplorate de dincolo de orizont, o cuminte navă comercială.

Furtuna de vară, care bântuise pe mare timp de douăzeci şi patru de ore, fără întrerupere, se astâmpărase acum, şi cerul strălucea albastru, fără niciun nor. Hula se potolise şi ea, marea era liniştită şi ciudat de tăcută, astfel încât cele două corăbii, împinse doar de suflul brizei de nord, păreau aproape încremenite în Canal, cu pânzele spânzurând neputincioase de vergă. Un miros de mâncare se ridica din cambuza lui *Merry Fortune, o* mireasmă caldă şi savuroasă de pui fript, şi ea se furişa prin hubloul deschis al cabinei, contopindu-se cu aerul proaspăt şi sărat şi cu fierbinţeala soarelui.

Dona îşi deschise ochii şi fu, pentru prima oară, conştientă că tangajul şi ruliul, care zguduiseră corabia pe uriaşele valuri ale Atlanticului, dispăruseră, odată cu greaţa care-o bântuise aşa de cumplit şi că, pe deasupra, îi era foame, o foame aşa cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei. Căscă, întinzându-se cu voluptate şi surâzând, fiindcă nu-i mai venea să verse, dar pe urmă, ocărî încetişor, folosind una din înjurăturile cele mai răsunătoare ale lui Harry pentru că îşi aminti că, având rău de mare, pierduse rămăşagul. Îşi duse mâinile la urechi, pipăindu-şi cu părere de rău cerceii cu rubine şi, în timp ce făcea asta, îşi dădu seama, pe deplin conştientă, că era complet goală sub cuvertură, iar pe podeaua

cabinei nu se zărea nici urmă din hainele ei.

I se părea o veşnicie de când coborâse prin beznă, împleticindu-se, scara de lângă cabina căpitanului, udă până la piele, sleită de puteri şi chinuită de greaţă şi, scoţând de pe ea cămaşa, pantalonii şi acele ghete grosolane, care-i făcuseră răni, se strecurase în căldura acestor cuverturi moi, însetată de linişte şi somn.

Cineva, pesemne, că intrase în cabină pe când dormea; fiindcă hubloul era larg deschis, în timp ce, înainte, fusese închis din pricina vremii, hainele îi dispăruseră şi, în locul lor, se afla o cană cu apă clocotită şi un prosop.

Coborî din spaţioasa cuşetă în care zăcuse o zi şi o noapte, gândindu-se, în timp ce stătea în picioare, goală, în mijlocul cabinei, şi se spăla, că, fără îndoială, stăpânul lui *Merry Fortune* acorda mai multă însemnătate confortului decât vigilenţei. Uitându-se prin hublou afară, în timp ce-şi pieptăna părul, văzu departe la tribord catargele corăbiei *La Mouette* strălucind roşii în lumina soarelui. Din nou simţi, în nări, aroma de pui fript şi, pe urmă, auzind un zgomot de paşi pe puntea de-afară, se urcă înapoi în pat, trăgându-şi cuvertura până la bărbie.

— Te-ai trezit? exclamă francezul din uşă. Dona îl pofti să intre sprijinindu-se de pernă, cu inima bătându-i nebuneşte. Stătea acolo, în picioare, în cadrul uşii, surâzându-i şi purtând o tavă în mâini.

— În cele din urmă, mi-am pierdut cerceii, spuse ea.

— Da, răspunse el, ştiu.

— Cum se face că ştii?

— Pentru c-am venit jos, o dată, să văd cum te simţi şi mi-ai zvârlit cu o pernă în cap, trimiţându-mă la dracu, răspunse el.

Ea râse scuturând din cap, şi spuse:

— Minţi, n-ai venit deloc, n-am văzut nici ţipenie de om.

— Îţi era mult prea rău ca să ţii minte ceva, spuse el, dar n-o să ne certăm pentru asta. Ţi-e foame?

— Da.

— Şi mie. M-am gândit că putem lua masa împreună.

Se apucă să aştearnă masa, şi ea îl pândea de sub cuvertură.

— Cât e ceasul? îl întrebă ea.

— Aproape trei după amiaza, îi răspunse el.

— Şi ce zi este?

— Duminică. Prietenul dumitale, Godolphin, o fi pierdut slujba de la biserică, de azi dimineaţă, dacă nu cumva n-o fi existând la Fowey vreun coafor bun.

Se uită spre cloazon şi Dona, urmărindu-i privirile, văzu peruca cea cârlionţată, agăţată de-un cui, deasupra capului ei.

— Când ai pus-o acolo? întrebă ea râzând.

— Când ţi-a fost rău, răspunse el.

Pe urmă tăcură. Dona, frământată de gândul că el o văzuse într-un moment atât de ruşinos, atât de cumplit de înjositor pentru ea, îşi strânse şi mai mult cuvertura în jurul trupului, urmărindu-i, în acest timp, mâinile care se îndeletniceau cu tăiatul puiului.

— Vrei să mănânci o aripă? o întrebă el.

— Da, dădu ea din cap, întrebându-se cum o să se poată ridica să mănânce, aşa goală puşcă, şi, când el se întoarse cu spatele ca să destupe sticla de vin, ea se săltă iute în capul oaselor şi-şi înveli umerii cu cuvertura.

Îi aduse o farfurie cu pui, măsurând-o de sus în jos.

— Putem găsi pentru dumneata ceva mai bun decât ăsta, spuse el. — Să nu uiţi că *Merry Fortune* vine din Indii. Şi, ieşind pentru o clipă afară, se opri în faţa unui voluminos cufăr de lemn, care se afla lângă scară şi, ridicând capacul, scoase un şal viu colorat, tot numai roşu şi aur, cu franjuri de mătase.

— Poate că Godolphin îl păstra pentru nevastă-sa, spuse el. — Mai sunt o mulţime jos, în cală, dacă ai chef să le porţi.

Se aşeză la masă, rupând o pulpă de pui şi mâncând-o cu mâna. Dona îşi sorbi vinul, pândindu-l după buza paharului.

— Puteam fi spânzuraţi de copacul acela din parcul lui

Godolphin, spuse ea.

— Am fi putut fi, fără acea briză uşoară din vest, răspunse el.

— Şi ce-o să facem acum?

— Nu fac niciodată planuri duminica, răspunse el.

Ea îşi mâncă mai departe puiul, luând aripa cu mâna, aşa cum făcuse el şi, dinspre prora corăbiei, se auzi lăuta lui Pierre Blanc şi vocile bărbaţilor cântând încetişor.

— Întotdeauna ai norocul ăsta infernal, francezule? îl întrebă ea.

— Întotdeauna, răspunse el, zvârlind osul prin hublou afară, şi luându-şi altă bucată de pui.

Soarele inunda masa, marea leneşă clipocea la bordul corăbiei şi ei mâncau mai departe, conştienţi fiecare de prezenţa celuilalt, ca şi de ceasurile care se întindeau înaintea lor.

— Rashleigh oferă marinarilor săi tot confortul, spuse francezul, uitându-se în jurul lui. Poate, tocmai de aceea dormeau cu toţii când ne-am căţărat pe corabie.

— Câţi oameni erau la bord?

— Vreo cinci, şase cu totul.

— Şi ce-aţi făcut cu ei?

— Oh, i-am legat spate-n spate, cu căluş la gură, şi i-am zvârlit într-o barcă, lăsându-i în voia valurilor. Cred că i-a pescuit chiar Rashleigh.

— Marea o să mai fie agitată?

— Nu, totul s-a terminat.

Dona se rezemă de pernă, contemplând desenele pe care le făcea soarele pe cloazon.

— Sunt mulţumită c-am trecut prin toate aceste emoţii şi primejdii, spuse ea, dar de asemenea îmi pare bine şi că totul s-a sfârşit. N-aş mai vrea s-o iau de la capăt, să mai aştept afară la poarta lui Rashleigh, să mă mai ascund pe chei şi să mai fug peste coline, jos spre stânci, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Nu te-ai descurcat prea rău pentru un mus, spuse el.

Se uită o clipă la ea şi, pe urmă, din nou aiurea şi Dona

se apucă să împletească franjurii de mătase ai şalului pe care i-l dăduse. Pierre Blanc cânta încă la lăută, şi era aceeaşi dulce melodie pe care-o auzise când o văzuse pentru întâia oară pe *La Mouette,* ancorată în golful de la Navron..

— Cât o să rămânem pe *Merry Fortune*? îl întrebă ea.

— De ce, vrei să te întorci acasă? îi răspunse el cu o întrebare.

— Nu, deloc, voiam doar să ştiu, spuse ea.

El se ridică de la masă, şi, apropiindu-se de hublou, se uită afară spre La *Mouette,* care aproape încremenise la vreo două mile depărtare.

— Aşa se întâmplă întotdeauna pe mare, spuse el. — Când vânt prea puternic, când aproape deloc. Ne-am fi putut afla acum lângă coasta Franţei, dacă am fi avut noroc de-o pală de vânt. Poate c-o s-ajungem acolo, la noapte.

Stătea în picioare, cu mâmile vârâte în buzunarele pantalonilor, fredonând melodia pe care Pierre Blanc o cânta la lăută.

— Ce-ai de gând să faci când o să înceapă vântul? îl întrebă ea.

— S-ajung cu corabia până în raza de vizibilitate a coastei şi, pe urmă, să las câţiva oameni s-o ducă pe *Merry Fortune* în port. În ce ne priveşte, ne vom întoarce pe *La Mouette.*

Dona se juca măi departe cu ciucurii şalului.

— Şi pe urmă, unde-o să ne ducem? întrebă ea.

— Înapoi la Helford, fireşte. Nu eşti dornică să-ţi vezi copiii?

Nu răspunse nimic. Îi contempla ceafa şi conturul umerilor.

— Poate că, rândunica de noapte mai cântă la miezul nopţii în golf, spuse el. — Ne putem duce s-o găsim, şi pe stârc, de-asemenea. N-am terminat încă desenul care-l înfăţişează, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— De asemenea, sunt atâţia peşti în râu, care aşteaptă să fie prinşi, spuse el.

Cântecul lui Pierre Blanc se stinse încetul cu încetul, până când se opri de tot, şi nu se mai auzea nimic în afară de clipocitul apei lângă bord. Clopotul de pe *Merry Fortune* bătu de jumătate, urmat, ca un ecou îndepărtat, de cel de pe *La Mouette.* Soarele dogorea peste marea lină. Totul respira linişte şi calm.

Francezul lăsă hubloul şi veni să se aşeze pe cuşetă lângă ea, fluierând încă, încetişor, cântecul acela.

— Acesta e momentul cel mai fericit al unui pirat, spuse el. — Tot ce-ai prevăzut s-a realizat cu succes şi vânatul reprezintă o izbândă. Privind în urmă, nu-ţi mai aminteşti decât clipele bune, iar pe cele rele le laşi deoparte, pentru viitor. Aşa că, atâta vreme cât vântul se va încăpăţâna să nu sufle înainte de căderea nopţii, putem face ce vrem.

Dona asculta clipocitul valurilor lângă corpul navei.

— Am putea înota, spuse ea, în răcoarea înserării, înainte de-a dispărea cu totul soarele.

— Am putea, spuse el.

Tăcerea se înstăpâni iar şi Dona urmări mai departe reflexul soarelui deasupra capului ei.

— Nu mă pot scula din pat cât timp hainele mele nu sunt încă uscate, spuse ea.

— Ştiu.

— Crezi c-o să dureze foarte mult până se vor usca, cu soarele ăsta?

— Cel puţin trei ore, după părerea mea.

Dona oftă şi se afundă şi mai mult în pernă.

— Poate că poţi lăsa la apă o barcă, spuse ea, cu care să-l trimiţi pe Pierre Blanc să-mi ia rochia de pe *La Mouette.*

— Doarme acum, răspunse căpitanul corăbiei, dorm cu toţii. Nu ştiai că francezilor le place să lenevească între unu şi cinci după amiaza?

— Nu, spuse ea, nu ştiam.

Dona îşi puse mâinile sub cap şi închise ochii.

— În Anglia, continuă ea, oamenii nu dorm niciodată după amiaza. Trebuie să fie un obicei caracteristic compatrioţilor dumitale. Dar, până una alta, ce-o să facem până mi se usucă hainele?

Francezul o pândea şi umbra unui surâs îi plutea pe buze.

— În Franţa, spuse el, ţi s-ar spune că există un singur lucru care se poate face. Poate, însă, că şi ăsta o fi tot un obicei specific compatrioţilor mei.

Dona nu răspunse nimic. Atunci, francezul se aplecă, îşi întinse mâna şi, cu multă gingăşie, începu să deşurubeze cercelul din urechea ei stângă.

Capitolul XV

DONA STĂTEA LA CÂRMĂ ŞI *LA Mouette* spinteca marea verde şi ondulată, iar valurile îi împroşcau cu spumă puntea din faţă. Pânzeie albe se întindeau şi cântau deasupra capului ei, şi toate zgomotele, pe care se deprinsese să le iubească, îi veneau acum în urechi, pline de frumuseţe şi vigoare: scrâşnetul marilor scripeţi, hârşâitul parâmelor, vuietul vântului în greement şi jos, în pântecul corăbiei, glasurile bărbaţilor râzând, tachinându-se şi uitându-se din când în când în sus să vadă dacă-i bagă în seamă: semănau cu nişte copii care doresc să-i câştige o privire. Soarele fierbinte ardea deasupra capului ei descoperit şi, când spuma năvălea peste bord, Dona îi simţea gustul pe buze şi însăşi puntea răspândea o mireasmă caldă şi picantă, un miros de catran, de parâme, de apă sărată şi albastră.

Dar toate astea, se gândea ea, sunt doar efemere şi nu reprezintă decât o frântură din timpul care nu se va mai întoarce niciodată, căci ziua de ieri a şi început să-i aparţină trecutului şi nu mai e a noastră, iar ziua de mâine e un lucru necunoscut, care poate fi duşmănos. Aceasta e ziua noastră, clipa noastră; soarele e al nostru, şi vântul de asemeni, şi marea, şi oamenii aceştia care cântă în faţă pe punte. Ziua asta va rămâne pentru totdeauna o zi care trebuie păstrată în suflet şi preţuită, pentru că azi am început să trăim şi să iubim, şi nimic altceva nu mai are însemnătate în afară de ea în această lume creată de noi, în care ne-am refugiat. Se uită în jos la el, cum stătea întins pe punte, rezemat de parapet, cu mâinile sub cap şi luleaua în gură. Din când în când,

surâdea în somn, cu faţa spre soare, şi Dona îşi aminti senzaţia spinării lui lipită de-a ei toată noaptea şi se gândi cu milă la toţi bărbaţii şi la toate femeile care fac dragoste încrâncenaţi, cu răceală, fără tragere de inimă, sfiindu-se, şi care-şi închipuie că pasiunea şi tandreţea sunt două lucruri total deosebite şi nu unul singur, în care amândouă se îmbină în chip aşa de minunat, incât patima nu-i decât o formă a gingăşiei şi tăcerea un fel de-a vorbi fără cuvinte. Fiindcă dragostea, aşa cum o trăise ea acum, era ceva ce nu cunoştea nici ruşinea, nici rezerva, doi oameni care-şi aparţin unul altuia, pe care nu-i desparte niciun obstacol şi între care nu există niciun sentiment de mândrie. Tot ce se întâmpla cu el se întâmpla şi cu ea, toate perceperile, toate mişcările, toate senzaţiile trupului şi ale minţii.

Timona corăbiei săltă sub mâinile ei şi *La Mouette,* mânată de briza înteţită, începu să plutească mai iute. „Toate astea, se gândea Dona, sunt parte din ce simţim unul pentru celălalt, şi parte din frumuseţea vieţii, din forţa care stă în trupul unei corăbii, din splendoarea pânzelor, din dansul valurilor, din gustul mării, din mângâierea vântului pe obrajii noştri şi, chiar, din simplele plăceri ca mâncatul, băutul şi dormitul; pe toate acestea ni le împărtăşim cu desfătare şi înţelegere, datorită fericirii pe care-o găsim unul în celălalt”.

Francezul îşi deschise ochii, se uită la ea şi, scoţându-şi pipa din gură, scutură pe punte scrumul care zbură legănat de vânt. Apoi se ridică şi se întinse, căscând cu lenevie, pace şi mulţumire, şi veni să stea în picioare lângă ea, la timonă, punându-şi mâinile pe spiţe peste ale ei; şi ei rămaseră acolo aşa, contemplând cerul, marea, şi pânzele, fără să rostească niciun cuvânt.

Coasta Cornwall-ului se zărea ca o dungă subţire pe orizontul îndepărtat şi primii pescăruşi veniră să-i întâmpine, rotindu-se şi ţipând deasupra catargelor, şi ei ştiau că, peste câteva clipe, mirosul de uscat al colinelor din zare le va înţepa nările, soarele îşi va pierde tăria şi

că, mai btârziu, latul estuar al Helfordului se va deschide în faţa lor, cu apele stropite cu roşu şi aur de soarele asfinţitului.

Plaja va fi îmbibată de soarele care o bătuse o zi întreagă, iar râul – limpede şi bogat din pricina fluxului. Prundăraşii vor atinge cu aripile lor stâncile, scoicarii vor visa, într-un picior, prin băltoace, în timp ce, în susul râului, aproape de golf, bâtlanul va sta încremenit, parcă adormit, ridicându-se doar la apropierea lor şi lunecând fără zgomot peste copaci, cu marile lui aripi desfăcute.

Golful, el însuşi, le va părea liniştit şi tăcut, după violenţa soarelui şi a valurilor, şi copacii, coborând în pâlcuri dese până la marginea apei, vor fi prietenoşi şi blajini. Rândunica de noapte o să-şi lanseze chemarea, aşa cum spusese el, şi peştii vor ţâşni, plescăind, din apă, şi toate miresmele şi sunetele miezului de vară vor năvăli peste ei, când vor păşi, în amurg, pe sub copaci, printre ferigile verzi şi tinere şi prin muşchi.

— O să facem iar foc în golf, ca să ne pregătim cina? o întrebă el, citindu-i gândurile.

— Da, acolo pe debarcader, ca data trecută, spuse ea, sprijinindu-se de el; conturul firav al coastei devenea din ce în ce mai viguros şi mai precis şi Dona, gândindu-se la cealaltă cină pe care şi-o pregătiseră împreună, îşi zise, că acea uşoară senzaţie de stinghereală şi sfiiciune care existase între ei atunci, n-o să se mai întoarcă niciodată, fiindcă dragostea, când e împărtăşită, dată pe faţă şi trăită, e cel mai simplu lucru de pe lume, bucuriile ei crescând pe măsură ce febra se potoleşte.

— Astfel, că, *La Mouette* se furişă încă odată spre ţărm, aşa cum făcuse în acea primă seară care i se părea acum atât de îndepărtată, când Dona stătea pe faleză şi-o contempla, cu inima cuprinsă de-un straniu presentiment. Soarele asfinţea, pescăruşii veniră să-i întâmpine, fluxul şi dulcea briză de seară purtară corabia încetişor şi în tăcere în susul canalului format de estuar. Chiar şi în aceste puţine zile cât lipsiseră, copacii căpătaseră o varietate de

culori pe care n-o avuseseră înainte, iarba de pe coline crescuse grasă şi bogată, şi mireasma caldă şi liniştită a miezului de vară plutea în aer ca o mângâiere. În timp ce *La Mouette* înainta pe firul fluxului, un ploier se ridică şuierând şi-o porni în susul râului; pe urmă, când se apropiară de golf, cum vasul pierdea din viteză din pricina vântului care stătuse, fură coborâte bărcile şi puse în joc odgoanele de remorcă, care traseră corabia la locul ei ascuns de ancorare, tocmai când primele umbre cădeau peste apă.

Lanţul pătrunse cu un zăngănit surd în ochiul adânc de mare, de sub copaci, şi corabia se învârti în jurul ancorei, înfruntând primul răsuflet al mareei. Deodată, de undeva, de nu se ştie unde, se ivi o lebădă cu perechea ei, ca două bărci albe plutind una lângă alta şi, în urma lor, trei pui, cu pene brune şi mătăsoase. O (porniră în josul golfului, lăsând în urma lor o dâră ca de corabie. De îndată ce totul fu pregătit pentru noapte şi punţile se goliră, un miros de mâncare se ridică dinspre cambuză şi de pe teugă se auzi murmurul vocilor bărbăteşti. — Barca căpitanului aştepta sub scara de pisică şi acesta, ieşind din cabină, o chemă pe Dona care, rezemată de parapet, pe dunetă, contempla prima stea scânteind peste copacii întunecaţi. O porniră în josul golfului, acolo unde dispăruseră lebedele, în mica luntre care spinteca valurile.

Curând, focul ardea în luminiş, lemnele uscate trozneau şi azvârleau scântei; în noaptea asta, ei mâncară creste de slănină prăjită, care se răsuceau pe măsură ce le cuprindeau flăcările, mustoase şi crocante, cu pâine prăjită tot la foc, şi băură cafea neagră. Mâncară slănina cu mâna. Pe urmă, pregătiră cafeaua, tare şi amară, într-o oală cu toarta îndoită şi, după aceea, el îşi luă pipa şi tutunul, iar Dona se rezemă de genunchii lui, cu mâinile sub cap.

— Şi asta, spuse ea, uitându-se la foc, ar putea dura întotdeauna, dacă ne-am dori-o. Şi mâine, şi poimâine, şi

un an întreg. Şi nu numai aici, dar şi în alte ţări, pe alte râuri, pe tărâmuri pe care să ni le alegem noi înşine.

— Da, spuse el, dacă ne-am dori-o. Dar Dona St. Columb nu e tot una cu musul Dona. E o persoană care îşi duce viaţa într-altă lume şi, chiar în clipa de faţă, se trezeşte în dormitorul ei de la Navron, fără urmă de febră, amintindu-şi doar foarte vag de visul pe care l-a avut. Şi se scoală, şi se îmbracă, şi-şi vede de casă şi de copii.

— Nu, spuse ea, nu s-a trezit încă, febra mai dăinuie, destul de puternică, iar visurile ei sunt de-o frumuseţe pe care n-a cunoscut-o niciodată în viaţa ei dinainte.

— Cu toate astea, spuse el, rămân doar vise. Şi mâine dimineaţă, se va trezi.

— Nu! exclamă ea. — Nu, nu! Să ţină mereu asta! Să ţină mereu focul, şi noaptea întunecoasă, şi cina pe care ne-am pregătit-o, şi mâna ta aici, pe inima mea.

— Uiţi, spuse el, că femeile sunt mai primitive decât bărbaţii. O vreme, vor să hoinărească, da, să se joace de-a dragostea, de-a aventura. Pe urmă, însă, asemeni păsărilor, trebuie să-şi clădească cuibul. Instinctul e mai puternic decât ele. Păsările îşi clădesc cuibul care şi-l doresc, se ascund în el, la căldură şi în siguranţă, şi fac pui.

— Dar puii cresc, spuse ea, şi zboară din cuib şi, pe urmă, păsările-părinţi zboară şi ele departe şi sunt încă odată libere.

El râse, cu ochii ţintă la foc, contemplând flăcările.

— La asta n-am ce să-ţi răspund, Dona, spuse el, pentru că, dacă aş pleca acum cu *La Mouette* şi m-aş întoarce la tine peste douăzeci de ani, în locul micului meu matroz, aş găsi doar o femeie placidă şi comodă, cu visurile de mult uitate, şi eu însumi n-aş fi decât un marinar hodorogit, cu încheieturile înţepenite şi faţa bărboasă, care şi-a pierdut, odată cu goana anilor, şi dragostea pentru meseria de pirat.

— Francezul meu zugrăveşte un sumbru tablou al viitorului, spuse ea.

— Francezul tău e un realist, spuse el.

— Şi dacă aş pleca cu tine acum, pentru a nu mă mai întoarce niciodată la Navron? întrebă ea.

— Cine ştie? O să regreţi, poate, o să fii dezamăgită şi-o să te uiţi înapoi cu tristeţe.

— Nu cu tine, spuse ea, niciodată cu tine!

— Bine, atunci, poate că n-o să-ţi pară rău. Va fi, însă, un alt cuib de clădit, alţi copii de crescut, şi eu voi pleca singur din nou, şi tu îţi vei pierde încă o dată dreptul la aventură. Aşa că vezi, Dona mea, nu există evadare pentru o femeie decât doar pentru o noapte sau o zi.

— Da, ai dreptate, spuse ea, nu poate fi evadare pentru o femeie. De aceea, dacă o să mai plec iar cu tine, voi fi doar un mus, îmbrăcat cu pantalonii lui Pierre Blanc o dată pentru totdeauna, şi n-o să existe niciun fel de complicaţii pricinuite de natura mea primitivă, astfel că inimile şi minţile noastre vor putea fi liniştite şi tu o să poţi vâna corăbii şi debarca pe coastă, în timp ce eu, ca un mic şi umil marinar, o să-ţi pregătesc cina în cabină, fără să-ţi pun întrebări, şi nici n-o să te ţin de vorbă.

— Şi câtă vreme crezi c-o să rezistăm la asta, noi doi?

— Câtă vreme o să ne facă plăcere.

— Vrei să spui, atâta timp cât îmi va plăcea mie. Ceea ce-ar însemna nici măcar o noapte, nici măcar un ceas şi, în niciun caz, noaptea asta şi ceasul ăsta, Dona mea!

Focul scădea tot mai mult; până ce se stinse cu totul.

— Ştii în ce zi suntem azi? îl întrebă ea mai târziu.

— Da, spuse el, chiar în mijlocul verii. Ziua cea mai lungă a anului.

— De aceea, spuse ea, în noaptea asta ar trebui să dormim aici, şi nu pe vas. Pentru că noaptea asta n-o să se mai întoarcă niciodată. Cel puţin, nu pentru noi. Şi nu în felul acesta şi nici aici, în golf.

— Ştiu, spuse el, de aceea am luat cuverturile cu mine în barcă. Şi o pernă pentru tine. Nu le-ai văzut?

Dona se uită la el, dar nu-i putu vedea faţa cum trebuie, fiindcă se afla în umbră şi focul era stins; fără o

vorbă, el se ridică şi se duse la barcă; peste câteva clipe se întoarse, ţinând în braţe aşternutul şi perna, pe care le întinse în luminiş sub arbori, aproape de marginea apei. Începuse refluxul şi bancurile de mâl ieşeau la iveală. Copacii se legănară o clipă sub un vânt domol şi, pe urmă, se potoliră iar. Rândunicile de noapte tăceau şi păsările de mare adormiseră. Nu era lună, numai cerul întunecat deasupra capetelor lor şi, lângă ei, apa neagră a golfului.

— Mâine, dis-de-dimineaţă, mă voi duce la Navron, îi spuse ea, înainte de-a răsări soarele, în timp ce tu vei mai dormi încă.

— Da, spuse el.

— O să-l chem pe William înainte de-a se trezi servitorii, şi dacă totul e-n regulă cu copiii şi nu-i nevoie de mine acolo, mă înapoiez la golf.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, nu ştiu nici eu. Tu trebuie să hotărăşti. Nu e înţelept să faci planuri. Planurile o iau adeseori razna.

— Atunci să ne închipuim că facem planuri, spuse el, să ne închipuim c-o să te întorci să-ţi iei micul dejun cu mine, că apoi, o să ne suim în barcă şi-o să coborâm pe râu şi tu o să pescuieşti iar, dar, de data asta, cu mai mult succes decât ultima oară.

— O să prindem mulţi peşti?

— Asta n-o putem hotărî, acum, noaptea. O să vedem la momentul potrivit.

— Şi când o să ne săturam de pescuit, o să înotăm: la amiază, când soarele dogorăşte deasupra apei. Şi, pe urmă, o, să mâncăm şi-o să tragem un pui de somn pe vreo plajă mică. Şi stârcul va coborî după hrană, odată cu fluxul, şi-o să-l poţi desena din nou.

— Nu. N-o să-l desenez pe el, spuse francezul, a sosit clipa să-i fac un alt portret musului de pe *La Mouelte.*

— Şi astfel, se va scurge încă o zi, şi pe urmă alta, şi iar alta. Şi nu va exista nici trecut, nici viitor, ci numai clipa de faţă.

— Dar azi, spuse el, e ziua cea mai lungă. Azi e mijlocul verii. Ai uitat asta?

— Nu, răspunse ea. — Nu, n-am uitat.

„Undeva, se gândea Dona, înainte de-a adormi, undeva există o altă Donă, întinsă în acel imens pat cu baldachin de la Londra, neliniştită şi însingurată, şi neştiind nimic despre această noapte petrecută pe malul unui golf sau despre o *La Mouette,* ancorată într-un ochi de mare, sau despre spinarea lui lipită de-a mea, aici, în întuneric. Ea aparţine zilei de ieri şi toate astea îi sunt străine. Şi undeva, mai există şi o Donă a zilei de mâine, o Donă a viitorului, cu zece ani mai bătrână, pentru care toate astea nu vor însemna decât o nepreţuită amintire. Multe vor fi, poate, atunci uitate, clipocitul mareei pe bancurile de mâl, cerul negru, apa întunecată, foşnetul copacilor în spatele nostru şi lungile lor umbre în faţă, aroma ferigilor tinere şi-a muşchiului. Chiar şi lucrurile pe care ni le-am spus vor fi uitate, atingerea mâinilor, căldura, frumuseţea, dar niciodată pacea pe care ne-am dăruit-o unul celuilalt, niciodată tăcerea şi liniştea.”

Când se trezi, o lumină cenuşie plutea deasupra copacilor şi pâcla învăluise apa, iar cele două lebede se întorseseră în golf ca nişte fantome ale dimineţii. Cenuşa focului era albă ca pulberea. Dona se uită la el, adormit lângă ea, şi se întrebă, cu mirare, de ce bărbaţii par nişte copii, când dorm. Toate ridurile se şterg, experienţa vieţii de asemenea şi ei se preschimbă iar în băieţandrii care au fost cu ani în urmă. Dona tremură o clipă sub răcoarea dimineţii şi, pe urmă, zvârlind la o parte cuvertura, rămase puţin în picioarele goale pe cenuşa focului, urmărind lebedele care dispăruseră în ceaţă.

Pe urmă, se aplecă să-şi ia pelerina şi, înfăşurându-se în ea, părăsi cheiul, îndreptându-se printre copaci, spre poteca îngustă şi şerpuită care o ducea la Navron.

Încercă să reînnoade firele existenţei ei de fiecare zi. Copiii în paturile lor; James în leagănul lui, cu obrajii îmbujoraţi şi pumnişorii încleştaţi; Henrietta, culcată cu

faţa în jos, ca de obicei, cu buclele ei blonde răvăşite pe pernă; Prue, cu gura deschisă, dormind alături de ei. În timp ce William, credinciosul William, veghea asupra casei, minţind de dragul ei şi-al stăpânului său.

În curând, ceaţa se va ridica şi soarele va răsări peste copacii de dincolo de râu, şi chiar şi acum, când ieşi din pădure şi păşi peste pajişte, lumina dimineţii îşi arunca primele raze pe Navronul adormit şi liniştit, îndărătul obloanelor închise, pe care ea se opri să-l contemple o clipă. Străbătu tiptil pajiştea argintată de rouă, şi încercă uşa. Aşa cum bănuia, era încuiată. Aşteptă o clipă şi, pe urmă, înconjură casa ca să ajungă în curtea din spate, unde dădea fereastra camerei lui William, care-ar auzi-o poate, dacă l-ar striga încetişor. Se opri sub fereastra care era deschisă şi cu perdelele date înlături.

— William! îl chemă ea încet. — William, eşti aici?

Cum nimeni nu-i răspunse, Dona se aplecă şi, apucând o pietricică, o zvârli în geam. În clipa următoare. William se ivi la fereastră, privind-o cu nişte ochi de parcă ar fi văzut o fantomă; pe urmă, îşi puse un deget pe buze şi dispăru. Ea aşteptă, cu inima bătându-i neliniştită, fiindcă faţa lui era palidă şi trasă, ca faţa unui om care n-a dormit. „James e bolnav, o străpunse un gând, James a murit. O să-mi spună că James e mort”. Pe urmă, îl auzi trăgând cu prudenţă zăvoarele de la uşa mare şi văzu uşa deschizându-se, dar doar atât cât să se poată strecura înăuntru.

— Copiii? Îl întrebă, punându-şi mâna pe mâneca lui, sunt bolnavi copiii? El clătină din cap, făcându-i încă o dată semn să tacă şi se uită îndărăt, spre scara din hol.

Dona intră în casă, privind în timpul ăsta cu atenţie în jur şi, deodată, inima începu să-i bată, fiindcă înţelesese: văzu mantaua aruncată pe-un scaun, cravaşa, dezordinea obişnuită a întoarcerilor, şi mai era o pălărie trântită jos pe dale, încă o cravaşă şi un pled gros şi cadrilat.

— A sosit domnul Harry, doamnă, spuse William. — A sosit călare de la Londra, ieri, înainte de apusul soarelui.

Şi lordul Rockingham e împreună cu dânsul.

Dona nu spuse nimic; se uită fix la mantaua zvârlită pe scaun. Şi deodată, deasupra ei, răsună lătratul ascuţit al unui căţeluş, de rasă „spaniel”.

Capitolul XVI

WILLIAM ÎŞI MAI ARUNCĂ O DATĂ privirile spre scară, cu ochii lui mici strălucind pe faţa-i palidă, iar Dona, clătinând în tăcere din cap, străbătu holul în vârful picioarelor şi intră în salon. William aprinse două lumânări şi, pe urmă, se opri în faţa ei, aşteptând să spună ceva.

— Ce ţi-a spus Harry? îl întrebă ea. — Pentru ce-au venit?

— Din cele ce-au povestit, am dedus că sir Harry începuse să nu-şi mai găsească locul, la Londra, fără dumneavoastră, doamnă, răspunse William, şi c-a fost deajuns un cuvânt de-al lordului Rockingham ca să-l hotărască. Se pare că înălţimea sa a întâlnit o rubedenie de-a lordului Godolphin la Whitehall, care i-a comunicat că e nevoie de prezenţa urgentă a domnului Harry în Cornwall. Asta-i tot ce-am putut prinde din conversaţia dumnealor de la cină, doamnă.

— Da, spuse Dona, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Da, trebuie să fie Rockingham. Harry e prea comod ca să fi venit singur, neîmpins de la spate.

William sta încremenit înaintea ei, cu o lumânare în mână.

— Şi ce i-ai spus domnului Harry? îl întrebă ea. — Cum l-ai putut ţine departe de odaia mea?

Pentru întâia oară, umbra unui zâmbet se ivi pe faţa lui William, care se uită la stăpâna lui cu subînţeles.

— Ca domnul Harry să poată pătrunde în odaia dumneavoastră, doamnă, spuse el, trebuia mai întâi să mă ucidă pe mine. De îndată ce domniile lor au

descălecat, le-am explicat că vă aflaţi în pat de câteva zile, doborâtă de o febră mare, că, în sfârşit, aţi luat ceva ca să puteţi dormi şi că ar fi foarte periculos pentru sănătatea dumneavoastră, dacă domnul Harry ar încerca măcar să intre în odaie, fiindcă, odihna absolută e pentru dumneavoastră cel mai important lucru.

— Şi a crezut povestea dumitale?

— Ca un mieluşel, doamnă. A bombănit niţel la început şi m-a înjurat că n-am trimis după dânsul, dar eu i-am explicat că doamna mi-a ordonat cu străşnicie să nu-i comunic nimic. Apoi domnişoara Henrietta şi domnişorul James au alergat în întâmpinarea dânsului şi i-au spus aceeaşi poveste, că sunteţi suferindă şi ţintuită la pat şi Prue, desigur, a venit şi ea, cu o figură mâhnită, că nu i-aţi îngăduit nicio clipă să aibă grijă de dumneavoastră. Aşa că, după ce s-au jucat cu copiii, au cinat şi-au făcut o plimbare prin grădină, domnul Harry şi lordul Rockingham s-au retras. Domnul Harry se află în odaia albastră, doamnă.

Dona îi surâse şi-i atinse braţul cu mâna.

— Credinciosul meu William, spuse ea. — Şi n-ai dormit toată noaptea, gândindu-te cum o s-o scoţi la capăt dimineaţa. Şi dacă nu m-aş fi întors acasă?

— Fără îndoială că, până la urmă, aş fi ajuns să iau o hotărâre, doamnă, cu toate că problema era puţin cam grea.

— Şi dragul meu lord Rockingham? El ce-a avut de spus la toate astea?

— Înălţimea sa părea cam dezamăgit, doamnă, că n-aţi coborât să-l primiţi, dar de spus, n-a spus aproape nimic. Am avut impresia că a devenit mai atent când Prue i-a povestit domnului Harry, că nimeni în afară de mine nu intră la dumneavoastră. Am observat că înălţimea sa m-a privit atunci cu un oarecare interes, doamnă şi, dacă îmi pot îngădui să mă exprim astfel, cu alţi ochi.

— E-n stare, William. Lordul Rockingham are acest fel de-a gândi. E o persoană de care trebuie să te fereşti,

fiindcă are nasul la fel de lung ca al unui fox terrier.

— Da, doamnă.

— E ciudat, William, ce rol uriaş joacă fatalitatea în tot ce plănuim. Aveam de gând să iau micul dejun cu stăpânul dumitale în golf, pe urmă să pescuim şi să înotăm, şi să ne pregătim cina sub cerul liber ca şi noaptea trecută. Acum, toate astea s-au terminat, s-au spulberat.

— Dar nu pentru multă vreme, doamnă,

— Asta n-o putem ştii. Trebuie, cu orice preţ, să trimitem vorbă pe *La Mouette,* să părăsească golful odată cu refluxul următor.

— Ar fi mai prudent să aşteptăm să se lase noaptea, doamnă.

— Stăpânul dumitale va hotărî asta, fără îndoială, Ah, William...

— ’Da, doamnă.

Dar ea clătină din cap şi-şi ridică umerii, spunându-i cu privirea lucruri pe care nu i le-ar fi putut mărturisi niciodată prin vorbe. Şi deodată, ca şi cum în locul ei ar fi fost Henrictta, el se aplecă şi-o atinse cu gingăşie pe umăr, el, cu gura lui nostimă şi mică, strânsă într-o expresie de suferinţă.

— Înţeleg, doamnă, spuse, dar totul o să se termine cu bine. O să fiţi iar împreună. Pe urmă, fie din pricina contrastului între ceea ce trăise şi întoarcerea acasă, fie pentru că era obosită şi el o bătuse pe umăr în acest fel înduioşător şi naiv, simţi lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, fără să şi le poată opri.

— Iartă-mă, William!

— Doamnă!

— Sunt atât de proastă, atât de neînchipuit de proastă şi de slabă! Fără îndoială, din pricină c-am fost atât de fericită.

— Înţeleg, doamnă.

— Fiindcă, am fost fericiţi, William! Şi era soarele, şi vântul şi marea, şi atâta frumuseţe cum n-a mai existat

niciodată pe pământ.

— Îmi pot închipui, doamnă.

— Nu se întâmplă adeseori, nu-i aşa, William?

— O dată la un milion de ani, doamnă.

— De aceea, nu trebuie să mai plâng, William, ca un copil răsfăţat. Pentru că, orice s-ar întâmpla, noi am avut ce ne-am dorit. Şi nimeni nu ne poate lua asta. Şi am trăit aşa de intens, William, cum n-a mai trăit nimeni, niciodată, înainte de mine. Acum, o să mă duc în camera mea, o să mă dezbrac şi-o să mă vâr în pat. Ceva mai târziu, înainte de prânz, să mă trezeşti cu micul dejun şi, când o să fiu deajuns de pregătită pentru marea încercare, o să-l văd pe domnul Harry şi-o să-l întreb cât timp are de gând să rămână aici.

— Prea bine, doamnă.

— Şi într-un fel sau altul, trebuie să-i dai de ştire stăpânului dumitale în golf.

— Da, doamnă.

Şi astfel, odată cu lumina zilei strecurându-se prin crăpăturile obloanelor, părăsiră camera, şi Dona cu pantofii în mână şi pelerina pe umeri, se furişa în sus, pe scările pe care le coborâse abia cu cinci zile în urmă, dar ei i se părea că, de-atunci, a trecut un an, sau o viaţă întreagă. Ascultă o clipă la uşa odăii lui Harry şi recunoscu sforăiturile zgomotoase ale lui Duke şi Duchess, micii spanieli, şi respiraţia înceată şi greoaie a lui Harry. „Aceste lucruri, îşi spuse Dona, făceau parte din existenţa mea de fiecare zi. Erau lucrurile care mă scoteau din sărite odată, care m-au împins spre poveşti absurde, dar acum nu mai au nicio putere asupră-mi, pentru că de azi nu mai ţin de lumea mea, din care am scăpat.”

Se duse în odaia ei şi închise uşa. Mirosea a răcoare şi-a un parfum suav, fiindcă fereastra spre grădină era deschisă şi William aşezase un buchet de lăcrămioare lângă patul ei. Trase perdelele, se dezbrăcă şi se întinse pe pat cu mâinile peste ochi. „Acum, se gândea ea, acum,

el se trezeşte acolo lângă golf şi întinde mâna spre mine şi vede că am plecat, apoi îşi aminteşte ce i-am spus şi surâde, şi se întinde, şi cască, şi pândeşte soarele să se arate peste copaci. După un timp, o să se scoale, o să tragă aerul proaspăt în piept, aşa cum l-am mai văzut făcând, fluierând domol şi frecându-şi urechea stângă, pe urmă o să coboare la golf şi-o să înoate. O să-i strige pe oamenii de pe *La Mouetie,* care freacă punţile, şi unul din ei o să coboare scara de pisică pentru ca el să se poată urca pe vas, şi un altul o să lase o barcă la apă ca să aducă pe corabie luntrea cea mică, cu farfuriile, paharele şi cuverturile. Pe urmă, el o să coboare în cabină şi-o să se frece cu un prosop, uitându-se în vremea asta pe hublou şi, îndată ce va fi îmbrăcat, Pierre Blanc o să-i aducă micul dejun şi el o să mai aştepte puţin, dar fiindcă-i va fi foame, o să mănânce fără mine. Mai târziu, o să se urce pe punte, supraveghind poteca dintre copaci”. Dona îl putea vedea umplându-şi pipa şi, rezemându-se de parapetul dunetei, uitându-se în jos la apă; poate, lebedele se vor întoarce, şi el o să le arunce bucăţele de pâine, mulţumit şi plin de acea dulce lenevie, pe care o simţi după înotatul în zori, gândindu-se, poate, la pescuitul care-l aşteaptă, la soarele fierbinte şi la mare. Ştia cum s-ar uita la ea în clipa când ar zări-o coborând cărarea spre golf şi cum ar surâde fără să spună nimic, nemişcându-se de lângă parapet şi zvârlind mai departe, pâine lebedelor, ca şi cum n-ar fi văzut-o. „La ce bun, se gândea Dona, să depăn în minte toate astea, când totul s-a sfârşit pentru totdeauna şi n-o să se mai întâmple niciodată, fiindcă vasul trebuie să ridice ancora înainte de-a fi descoperit. Eu sunt aici, întinsă pe patul meu de la Navron, şi el e acolo, jos, în golf, şi nu mai suntem împreună, şi ceea ce simt eu, acum, e infernul care întovărăşeşte iubirea, infernul, blestemul şi agonia de neîndurat, fiindcă după frumuseţe şi linişte vine tristeţea şi suferinţa.” Aşa sta Dona întinsă pe spate, cu braţele încrucişate peste ochi, fără să poată dormi, în timp ce

soarele răsărea, năvălind în odaie.

Era trecut de nouă când William intră cu micul dejun şi aşeză tava pe măsuţa de lângă patul ei.

— V-aţi odihnit, doamnă? întrebă el.

— Da, William, îl minţi Dona, rupând o boabă de strugure din ciorchinele pe care i-l adusese.

— Domniile lor îşi iau acum jos micul dejun, îi spuse el. — Domnul Harry m-a rugat să vă întreb dacă sunteţi deajuns de restabilită ca să-l puteţi primi.

— Da, o să-l primesc.

— Dacă-mi pot îngădui o observaţie, doamnă, ar fi mai prudent să trageţi puţin draperiile, astfel ca faţa dumneavoastră să rămână în umbră. Domnului Harry ar putea să i se pară ciudat că arătaţi aşa de bine.

— Arăt bine, William?

— Suspect de bine, doamnă.

— Şi, totuşi, mă doare înfiorător capul.

— Din alte pricini, doamnă.

— Şi am cearcăne sub ochi, şi mă simt groaznic de obosită.

— Aveţi perfectă dreptate, doamnă.

— William, cred c-ai face mai bine să părăseşti camera, înainte de a-ţi zvârli cu ceva în cap

— Prea bine, doamnă.

William ieşi din dormitor, închizând încetişor uşa în urma lui, şi Dona se sculă, se spălă şi se pieptănă; pe urmă, trase draperiile, aşa cum o învăţase el, şi se vârî înapoi în pat. Peste câteva clipe, auzi lătratul ascuţit al spanielilor care zgâriau uşa ei, urmaţi de nişte paşi greoi, şi Harry îşi făcu apariţia în odaie, în vreme ce câinii, lătrând fericiţi, se năpusteau pe patul ei.

— Hei, Duke, hei Duchess, jos! strigă Harry. Jos cu voi, bestiilor! Nu vedeţi că stăpâna voastră e bolnavă? Veniţi încoace, ştrengarilor! striga, făcând, cum îi era obiceiul, mai multă gălăgie el singur decât amândoi căţeii la un loc. Pe urmă, lăsându-se, la rândul lui, să cadă greoi, pe pat, şterse cu o batistă parfumată urmele lor de picioare,

pufăind şi suflând din greu în tot acest timp.

— Ce căldură afurisită e în dimineaţa asta! exclamă el. Cămaşa mi-e leoarcă de sudoare şi nu-i nici măcar zece. Cum te simţi? Ţi-e mai bine? De unde-ai luat febra asta blestemată? Nu-mi dai o sărutare? Se aplecă deasupra ei, răspândind un puternic miros de parfum, şi peruca lui buclată îi gâdilă bărbia, în timp ce degetele lui neîndemânatice o pipăiau pe obraz.

— Nu prea arăţi bolnavă, frumoasa mea, chiar şi în lumina asta, şi eu care mă aşteptam să te găsesc pe patul morţii, după cele ce mi-a povestit individul ăla! Fiindcă veni vorba, ce fel de servitor este? Dacă nu-ţi place, să ştii că-l dau imediat afară.

— William e o comoară, spuse ea, e cel mai bun valet pe care l-am avut vreodată.

— Aşa? Bine, dacă-ţi place, asta-i tot ce contează. Vasăzică, ai fost bolnavă? Nu trebuia să pleci din Londra. Londra ţi-a priit întotdeauna. Dar, trebuie să recunosc că, fără tine, a fost a dracului de plicticoasă. Nicio piesă care să merite să fie văzută, şi aproape c-am pierdut o avere la pichet într-una din nopţi. Regele are o iubită nouă, după câte mi s-a spus, dar eu n-am văzut-o încă. Artistă sau ceva asemănător. Rockingham e şi el aici, – ştiai? – şi arde de nerăbdare să te vadă. „Pe cinstea mea, mi-a spus el când ne aflam la Londra, ce-ar fi să ne ducem la Navron, să vedem ce face Dona?!” Şi iată-ne aici, iar pe tine suferindă în pat.

— Mă simt mult mai bine, Harry. N-a fost decât un rău trecător.

— Bun, sunt bucuros s-aud asta! Cum ţi-am spus, arăţi deajuns de bine. Te-ai bronzat, ştii? Eşti neagră ca o ţigancă.

— Pe semne, că boala m-a făcut palidă.

— Şi să fiu al naibii, dacă ochii tăi nu sunt mai mari ca niciodată.

— Rezultatul febrei, Harry.

— Ciudat soi de febră! Poate-i ceva în legătură cu clima

de pe-aici. Ţi-ar plăcea să-i ai, o clipă, pe căţei lângă tine în pat?

— Nu, mai bine nu.

— Cum vrei! Hei Duke, dă-i stăpânei tale o sărutare şi, pe urmă, jos! Aici, Duchess, aici, la stăpâna ta! Duehess are o porţiune dureroasă pe spinare, pe care şi-a scărpinat-o până la sânge, ia uită-te la ea! Ce să-i pun? Am uns-o cu pomadă, dar nu ajută la nimic. Fiindcă veni vorba, mi-am cumpărat un cal nou, e jos în grajd. O iapă murgă, cu un temperament al dracului, dar care aleargă foarte repede. „Îţi dau o mie pe ea”, mi-a zis Rockingham, şi eu: „Spune cinci mii şi, poate, o să mă gândesc”, dar el n-a mai vrut să se joace. E-adevărat că ţinutul e împânzit de piraţi, că jafurile, violurile şi violenţa se ţin lanţ, pricinuind un adevărat prăpăd printre locuitori?

— Unde-ai auzit asta?

— Rockingham mi-a venit cu povestea într-o zi la Londra. Îl întâlnise pe-un văr de-al lui George Godolphin. Ce mai face Godolphin?

— Îşi ieşise puţin din fire când l-am văzut ultima oară.

— Aşa bănuiam şi eu. Mi-a trimis o scrisoare acum câtva timp, la care am uitat să răspund. Şi acum, cumnatul lui a pierdut o corabie, pare-mi-se. Îl cunoşti pe Philip Rashleigh?

— Numai din auzite, Harry.

— Bine, o să ţi-l prezint în curând. L-am invitat să vie aici. L-am întâlnit ieri la Helston. Era apucat de toţi dracii şi Eustick, care se afla împreună cu el, de asemenea. Pare-se că francezul ăsta diabolic a scos o corabie din portul Fowey, chiar sub nasul lui Rashleigh şi Godolphin. — Ce neruşinare infernală, nu găseşti? Şi, pe urmă, a şters-o frumuşel pe coasta Franţei, fără să fie urmărit de niciuna din blestematele noastre de nave. Şi numai Dumnezeu ştie cât valora, că abia se întorsese din Indii.

— L-ai invitat pe Philip Rashleigh aici?

— Da, de fapt, a fost ideea lui Rockingham... Hai să-ncingem şi noi un joc, mi-a spus el, că doar tu eşti cineva

în această parte a ţării. Şi, pe deasupra, o să facem şi puţin sport". „Sport? a răcnit Rashleigh. Nu te-ai mai gândi la sport dacă ai fi pierdut ca mine, o avere. „Ah, a exclamat Rockingham, toţi dormeaţi ca morţii pe-aici! O să-l prindem pe ticălos noi în locul vostru şi, după asta, o să aveţi parte de sport destul!" Aşa că, m-am gândit să ţinem un fel de adunare, la care i-am chemat pe Godolphin şi pe încă vreo câţiva, şi să-i întindem o cursă francezului; când o să-l prindem şi-o să-l spânzurăm, o să ai de ce râde.

— Tu, Harry, crezi deci că ai să izbuteşti acolo unde ceilalţi au dat greş?

— Eu? Rockingham o să născocească ceva. El e omul în stare să descurce treaba asta. În ce mă priveşte, ştiu că nu-s de niciun folos că, slavă domnului, nu prea mă duce mintea. Dar, fiindcă veni vorba, Dona, când ai de gând să te scoli?

— Când o să părăseşti camera.

— Mereu distantă, nu, mereu rezervată? Nu prea mă distrez cu nevastă-mea, nu-i aşa, Duke? Hei, du-te şi adu papucul, du-te şi adu-l, băiete! şi azvârlind pantoful Donei în mijlocul odăii, trimise câinii după el şi aceştia, luptându-se, lătrând, schelălăind şi învârtindu-se în jurul cozii, i-l aduseră pe pat.

— În regulă, deci, noi o să ne retragem, nu suntem doriţi, căţeluşilor, prezenţa noastră stinghereşte. O să mă duc să-i spun lui Rockingham că te-ai sculat din pat, o să fie la fel de mulţumit ca o pisică cu două cozi. Vrei să-ţi trimit copiii?

Şi ieşi din odaie păşind apăsat, cântând tare, cu căţeii lătrând pe urmele sale.

„Aşadar, se gândi Dona, Philip Rashleigh a fost ieri la Helston împreună cu Eustick. Şi, pe semne, că şi Goclolphin se află acum aici". Văzu iar faţa lui Rashleigh, aşa cum o zărise ultima oară, roşie de furie şi neputinţă, şi-i auzi strigătul: „Uite-o femeie la bord, uitaţi-vă acolo!" aşa cum o privea, cu ochii holbaţi, din barcă, în portul

Fowey, în timp ce ea, cu eşarfa de pe cap pierdută şi cu buclele zburând în libertate, râdea spre el, fluturându-şi mâna.

„N-o să mă recunoască. E cu neputinţă. Măcar pentru faptul că eram îmbrăcată în cămaşă şi pantaloni, cu obrazul şi părul şiroind de ploaie”. Se sculă şi începu să se îmbrace, cu mintea preocupată de veştile pe care i le dăduse Harry. Gândul că Rockingham se afla la Navron, hotărât să scormonească în miezul lucrurilor, era un prilej permanent de iritare, fiindcă Rockingham nu era un prost. Pe deasupra, aparţinea Londrei, străzilor ei pavate, teatrelor, atmosferei încinse şi excesiv de parfumate care era St-James-ul şi la Navron, la scumpul ei Navron, era un intrus, un spărgător de pace. Seninătatea acestui loc dispăruse pentru totdeauna; putea auzi vocea lui în grădină, sub fereastra ei, ca şi pe cea a lui Harry, râzând amândoi şi zvârlind cu pietricele în câini. Nu, totul se sfârşise pentru totdeauna. Aventura aparţinea zilei de ieri. Şi totuşi, *La Mouette* ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Corabia ar fi putut zăcea liniştită şi în siguranţă pe coasta Franţei, în timp ce echipajul ei ar fi dus-o pe *Merry Fortune* în port. Valurile scăldând plaja albă şi liniştită, marea verde, poleită de soare, apa rece şi limpede pe corpul ei gol, căldura punţii uscate sub spate după înot, şi ea contemplând catargele înalte şi îndrăzneţe ale corăbiei, străpungând cerul.

Dona auzi ciocănituri la uşă şi, peste o clipă, intrară copiii. Henrietta cu o păpuşă nouă, pe care i-o adusese Harry, şi James cu un iepuraş de stofă în guriţă, şi amândoi se năpustiră spre ea, luând-o de gât cu mânuţele lor calde şi acoperind-o cu sărutări. Prue, rămasă la o distanţă respectuoasă, îi făcu o reverenţă şi se interesă îngrijorată de sănătatea ei. „Undeva, se gândea Dona, ţinându-i în braţe, undeva există o femeie căreia nu-i pasă de nimic din toate astea, care stă întinsă pe puntea unei corăbii şi râde împreună cu iubitul ei, simţind pe buze gustul sării şi bucurându-se de căldura

soarelui şi de mare”.

— Păpuşa mea e mai frumoasă decât iepuraşul lui James, spuse Henrietta şi James, ţopăind pe genunchiul Donei, cu obrăjorul grăsuţ lipit de-al ei, urlă:

— Nu, ba al meu, ba al meu! şi, scoţându-şi iepurele din gură, îl azvârli soră-si în faţă. Aşa că au fost lacrimi, şi dojeni, şi împăcări, şi iar sărutări, şi s-a mâncat ciocolată, şi s-a sporovăit şi s-a râs, şi corabia a dispărut. Şi marea a dispărut şi ea, şi a rămas doar lady St. Columb de la Navron, care, cu părul înălţat pe frunte, îmbrăcată într-o rochie albastru deschis, a coborât scările spre grădină, cu câte-un copil de fiecare mână.

— Prin urmare, ai avut febră, Dona, spuse Rockingham, venindu-i în întâmpinare şi sărutându-i mâna întinsă. — În tot cazul, adăugă el, trăgându-se înapoi ca s-o privească mai bine, o febră care ţi-a priit de minune.

— Asta ziceam şi eu, spuse Harry. — I-am mărturisit sus, că a căpătat o culoare de ţigancă şi, aplecându-se, îşi înalţă copiii pe câte un umăr, şi ei ţipară de plăcere, iar căţeii începură să latre.

Dona se aşeză pe-un scaun pe terasă, în timp ce Rockingham, în picioare în faţa ei, se juca cu dantela manşetelor.

— Nu pari prea încântată că mă vezi, observă el.

— De ce-aş fi? răspunse ea.

— Sunt câteva săptămâni de când nu te-am văzut, şi ai plecat într-un chip atât de neaşteptat după escapada noastră de la Hampton Court... Sper că n-am făcut ceva care să te fi jignit.

— Nu, spuse Dona.

Se uită la ea cu coada ochiului şi ridică din umeri.

— Şi ce-ai făcut singură în fundătura asta? o întrebă el. Dona căscă, uitându-se la Harry şi la copiii care se jucau pe pajişte cu câinii.

— Am fost foarte fericită, răspunse ea, singură aici, cu copiii. I-am mărturisit lui Harry, când am părăsit Londra, că doresc să fiu singură. Sunt furioasă c-aţi venit amândoi

aici să-mi tulburaţi liniştea.

— N-am venit numai de plăcere, spuse Rockingham, avem aici şi treburi. Ne-am hotărât să-l prindem pe piratul care, pare-se, vă dă atâta bătaie de cap la toţi.

— Şi ce-aveţi de gând să faceţi ca să-l prindeţi?

— Păi... o să vedem. Harry e foarte aţâţat de această idee. I se urâse să nu facă nimic. Şi Londra e foarte respingătoare în toiul verii, chiar şi pentru mine. Aerul de ţară o să ne fie de folos la amândoi.

— Cât timp aveţi de gând să rămâneţi?

— Până îl vom prinde pe francez.

Dona izbucni în râs şi, culegând din iarbă o margaretă, începu să-i smulgă petalele.

— S-a înapoiat în Franţa, spuse ea.

— Nu cred, făcu Rockingham.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă onorabilul Eustick mi-a spus altceva ieri.

— Ce ţi-a putut spune nesuferitul de Thomas Eustick? îl întrebă Dona.

— Nimic altceva decât că un vas pescăresc de la Muntele St. Michael i-a comunicat c-a văzut o corabie, în zorii zilei de ieri, îndreptându-se spre coasta Angliei.

— Slabă mărturie. O fi fost vreo navă comercială care se întorcea din străinătate.

— Pescarul susţine că nu.

— Coasta Angliei măsoară multe mile, dragul meu Rockingham. De la Land’s End până la Wight e o porţiune bună de supravegheat.

— Da, dar pe francez nu-l interesează Wight-ul. Şi pare-se, că nu-l interesează nimic altceva decât această fâşie îngustă din Cornwall. Rashleigh crede, chiar, că el a urcat adeseori pe râul Helford în sus.

— Atunci, a făcut-o noaptea când eu dormeam.

— Se poate. În orice caz, n-o să îndrăznească s-o mai facă multă vreme de-acum încolo. O să fie grozav de distractiv pentru noi să-i întrerupem acest fel de joc. Bănuiesc că există multe golfuri şi strâmtori, aici, în jurul

coastei.

— Şi tot ţinutul ăsta e foarte puţin populat. Navron este, după câte-am înţeles, singura casă mare din întregul district.

— Da, cred că da.

— Ce loc minunat pentru un răufăcător! Aproape că mi-aş dori eu însumi să fiu pirat. Şi dac-aş şti că, pe deasupra, casa se află fără nicio protecţie masculină şi că stăpâna domeniului e frumoasă ca dumneata, Dona...

— Fără îndoială, Harry ar putea să te lămurească mai bine.

— Dac-ai şti, Rockingham?

— Dac-aş fi pirat, repet, şi-aş şti toate aceste lucruri, aş fi cât se poate de ispitit să mă întorc iar şi iar aici...

Dona căscă din nou şi aruncă din mână margareta rămasă fără petale.

— Dar dumneata nu eşti pirat, Rockingham, nu eşti decât un foarte decadent membru al aristocraţiei, foarte răsfăţat, prea bine îmbrăcat şi cu prea mare înclinaţie pentru femei şi alcool. Aşa că, ce-ar fi să lăsăm subiectul acesta? M-am cam plictisit.

Se sculă de pe scaun şi începu să se plimbe de colo până colo.

— Era un timp, spuse el, cu un aer nepăsător, când nici prezenţa mea, nici conversaţia cu mine nu-ţi displăceau.

— Eşti încrezut.

— Îţi aminteşti de-o seară la Vauxhall?

— Îmi amintesc de multe seri la Vauxhall dar, mai cu seamă de una, când, fiindcă băusem două pahare de vin şi eram înfiorător de adormită, ai avut îndrăzneala să mă săruţi şi mie mi-a fost prea lene ca să mă împotrivesc. De-atunci, nu te pot suferi, după cum nu mă pot suferi nici pe mine.

Se opriră în dreptul ferestrei lungi şi el se uită ţintă la ea, cu faţa îmbujorată.

— Ce cuvinte încântătoare! spuse el. Atmosfera din Cornwall te-a făcut foarte veninoasă. Sau, poate, e

rezultatul febrei?

— Poate.

— Oare, ai fost tot atât de urâcioasă şi cu ciudatul servitor care te-a îngrijit?

— N-ai decât să-l întrebi pe el.

— Cred c-o s-o fac. Dac-aş fi în locul lui Harry, i-aş pune mai multe întrebări, şi toate de-o natură foarte personală.

— Ce se întâmplă, despre ce e vorba? şi Harry în persoană li se alătură, lăsându-se să cadă pe unul din scaunele din salon, după care, ştergându-şi fruntea cu o batistă de dantelă, întrebă:

— Despre ce discutaţi voi doi?

— Discutam despre servitorul nostru, spuse Rockingham, cu un surâs radios. E-aşa de ciudat că Dona nu i-a îngăduit decât lui s-o îngrijească în timpul bolii!

— Da, pe cinstea mea, e-un individ suspect, fără îndoială. În locul tău Dona, eu nu prea m-aş încrede în el. Ce naiba de calităţi îi găseşti?'

— E liniştit, discret, păşeşte fără zgomot, şi nimeni în afară de el, din această casă, nu se poartă în felul acesta. Aşa c-am hotărât să fiu îngrijită de el şi de nimeni altcineva.

— Foarte plăcut pentru servitor, spuse Rockingham lustruindu-şi unghiile.

— Într-adevăr, fir-ar al naibii! răcni Harry. — Rock are perfectă dreptate, să ştii, Dona! Individul ar fi putut să-şi îngăduie nişte libertăţi nemaipomenite. A fost teribil de riscant din partea ta, care zăceai neajutorată şi lipsită de puteri în pat să-l laşi să se învârtească prin jurul tău. Măcar de-ar fi fost vorba de vreun servitor bătrân şi credincios, dar despre ăsta nu ştim aproape nimic.

— Aha, făcu Rockingham, prin urmare nu se află de mult timp în serviciul vostru?

— Nu. După cum ştii, Rock, noi nu venim niciodată la Navron şi eu sunt atât de groaznic de leneş că nu ştiu aproape niciodată cine sunt servitorii mei. Dar pe ăsta, am de gând să-l dau afară.

— N-o să faci nimic asemănător, spuse Dona. William va rămâne în serviciul meu atâta timp cât o să-mi facă plăcere.

— Bine, bine, nu trebuie să te superi pentru asta! spuse Harry, luând-o în braţe pe Duchess şi mângâind-o. — Să ştii, însă, că pare puţin cam ciudat, să-l laşi pe individul ăsta să se învârtească după tine prin dormitor. Da, iată-l că vine cu o scrisoare. Are o mutră de parcă şi el ar fi zăcut de febră.

Dona privi spre uşă şi, acolo, îl văzu pe William, cu un plic în mână, mai palid la faţă decât de-obicei şi cu o expresie de încordare în ochi.

— Despre ce-i vorba? întrebă Harry.

— O scrisoare din partea lordului Godolphin, domnule Harry, răspunse William. — Omul tocmai a adus-o şi aşteaptă răspuns.

Harry rupse plicul ca să deschidă scrisoarea şi, pe urmă, i-o azvârli râzând lui Rockingham. — Copoii se adună, Rock, spuse el, o s-avem cu ce ne distra.

Rockingham citi biletul cu un surâs şi, pe urmă, îl rupse în bucăţele.

— Ce răspuns să-i dăm? întrebă el.

Harry tocmai examina spinarea căţeluşului, dându-i blana la o parte.

— Ei, drăcia dracului, are o altă eczemă aici, spuse el; înseamnă că pomada pe care-am încercat-o nu-i bună de nimic. Ce ziceai? A, da, ce să-i răspundem lui Godolphin? Spune-i omului, te rog, William, că doamna şi cu mine vom fi încântaţi să-l avem pe lord şi pe ceilalţi domni astă seară la cină.

— Prea bine, domnule, spuse William.

— Ce invitaţie e asta? întrebă Dona, răsucindu-şi buclele în oglindă. — Pe cine-o să fiu încântată să primesc?

— Pe George Godolphin, Tommy Eustick, Philip Rashleigh şi pe încă vreo şase, răspunse Harry, alungând câinele de pe genunchi. Şi, până la urmă, îl vom prinde pe

veneticul de francez, nu-i aşa Duchess? Şi vom asista la spânzurarea lui.

Dona nu spuse nimic şi, aruncând o privire în odaie, prin oglindă, văzu că Rockingham o pândeşte.

— O să fie o serată distractivă, nu eşti de părere? o întrebă el.

— Mă îndoiesc, răspunse Dona, cunoscându-l pe Harry în chip de gazdă. — O să fiţi cu toţii sub masă înainte de miezul nopţii.

Dona ieşi din odaie şi, închizând uşa, îl strigă încetişor, pe William, care veni spre ea îndată, cu o privire neliniştită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Te văd tulburat. Lordul Godolphin şi prietenii săi pot face orice, va fi prea târziu căci *La Mouette* îşi va fi ridicat ancora.

— Nu, doamnă, răspunse William, nu-şi va ridica ancora. Am fost jos în golf, să-mi înştiinţez stăpânul. Fluxul de dimineaţă a împotmolit corabia şi o stâncă i-a străpuns carena sub apă. Când m-am dus în golf, tocmai lucrau la ea. Şi n-o să fie în stare să ridice ancora mai devreme de douăzeci şi patru de ore.

Privirile lui lunecară de pe faţa ei, el se întoarse brusc şi Dona, privind îndărăt, văzu că uşa, pe care tocmai o închisese, era deschisă iar, şi că Bockingham stătea în pragul ei, jucându-se cu dantela manşetelor.

Capitolul XVII

ZIUA ERA NESFÂRŞIT DE LUNGĂ. Limbile orologiului din grajd parcă abia se mişcau şi bătaia lui, vestind jumătăţile, avea un ton lugubru. După-amiaza era înăbuşitoare, cu aerul cenuşiu şi acel cer apăsător de plumb, care prevesteşte o furtună ce nu se mai dezlănţuie.

Harry zăcea întins pe pajişte cu o batistă pe faţă, sforăind zgomotos, cu cei doi căţei ai săi dormind lângă el, şi Rockingham sta pe-un scaun cu o carte deschisă în mână; întorcea paginile rar şi, când Dona se uita în răstimpuri la el, îi surprindea privirea pironită pe ea, curioasă şi lacomă.

Fireşte, nu era la curent cu nimic, dar prin nu se ştie ce intuiţie ciudată, de-o subtilitate aproape feminină, observase schimbarea petrecută în ea şi era bănuitor, bănuitor cu privire la săptămânile pe care le trăise aici la Navron, la familiaritatea dintre ea şi valetul William, şi la această răceală, mai accentuată decât de obicei, manifestată faţă de Harry şi faţă de el însuşi şi care, ar fi putut jura, nu se datora plictisului, ci unei pricini cu mult mai vitale, mai periculoase. Era mai tăcută decât înainte, nu mai sta la taclale, nu-l mai tachina şi nici nu-l mai lua pe Harry peste picior, cum obişnuia s-o facă, ci şedea acolo, smulgând firicele de iarbă, cu ochii pe jumătate închişi, pradă unui vis tainic. El observa toate astea şi Dona îşi dădea seama c-o pândeşte, aşa că tensiunea dintre ei creştea tot mai mult, pe măsură ce se scurgeau orele. Donei i se părea că are atenţia încordată a unei pisici ghemuite în spatele unui copac, şi că ea e ca o

pasăre tăcută, aşteptând în iarba înaltă clipa în care va putea zbura.

Nepăsător la toate acestea. Harry dormea liniştit, oftând prin somn.

Dona ştia că oamenii se luptau să repare vasul avariat. Parcă îi vedea desculţi, goi până la brâu, cu sudoarea şiroindu-le pe spate, în apa mică a refluxului şi pe *La Mouette* cu spărtura din coca cenuşie de mâl, larg deschisă, căci lucrările de reparaţie înaintau greu.

Probabil că muncea şi el cot la cot cu ei, cu fruntea încreţită, cu buzele strânse şi cu acea privire concentrată, pe care se deprinsese s-o iubească şi s-o stimeze, fiindcă reparaţia vasului era o chestiune de viaţă şi de moarte, aşa cum fusese şi debarcarea la Fowey, şi acum nu mai era timp de lenevit şi de visat.

Trebuia să ajungă cumva la golf, înainte de căderea nopţii, ca să-l roage pe francez să ridice ancora odată cu fluxul următor, chiar dacă *La Mouette* mai lua încă apă, fiindcă plasa se strângea în jurul lui, şi a amâna plecarea, chiar şi cu o singură noapte, putea fi fatal atât pentru el, cât şi pentru echipaj.

Corabia fusese văzută apropiindu-se de coastă, aşa îi spusese Rockingham, şi de-atunci trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore. În acest timp; multe fuseseră, poate, puse la cale de duşmanii lui, multe fuseseră prevăzute şi plănuite. Poate că, pe promontorii, au şi fost lăsate santinele, că pădurile şi colinele mişună de spioni, iar la noapte, Rashleigh, Godolphin şi Eustick or să vină cu toţii la Navron şi numai Dumnezeu ştie ce uneltesc în minţile lor.

— Ce gânditoare eşti, Dona, spuse Rockingham şi ea, uitându-se la el, văzu că îşi lăsase cartea jos şi-o studia cu capul aplecat într-o parte şi cu ochii lui înguşti fără umbră de zâmbet.

— Pe semne, că febra te-a schimbat aşa de mult, continuă el, fiindcă în oraş nu rămâneai tăcută nici măcar cinci minute în şir.

— Am îmbătrânit, spuse ea, pe-un ton şăgalnic, mestecând un fir de iarbă, peste câteva săptămâni împlinesc treizeci de ani.

— Ciudată febră, făcu el, neluând în seamă cuvintele ei, care îl lasă pe pacient cu ten de ţigancă şi ochi imenşi. Nu te-a văzut niciun doctor, pare-mi-se.

— Am fost propriul meu doctor.

— Urmând poveţele minunatului William. Fiindcă veni vorba, ce accent neobişnuit are, o intonaţie de-a dreptul străină.

— Toţi cei din Cornwall vorbesc astfel.

— Dar am înţeles că nu-i de fel din Cornwall, cel puţin aşa m-a informat rândaşul azi dimineaţă în grajd.

— Atunci, poate-i din Devon, Nu l-am interogat niciodată pe William cu privire la strămoşii lui.

— Şi se pare că, înainte de venirea voastră, casa era cu totul goală. Acest extraordinar William îşi asuma toate răspunderile Navronului fără să aibă niciun alt servitor care să-l ajute.

— Nu ştiam că te pasionează bârfa din grajduri, Rockingham.

— Într-adevăr, Dona? Totuşi, e una din distracţiile mele de predilecţie. Am aflat întotdeauna ultimele scandaluri din Londra de la slujitorii prietenilor mei. Vorbele ce se colportează pe scările de serviciu sunt totdeauna adevărate şi nespus de amuzante.

— Şi ce-ai aflat de pe scara de serviciu a Navronului?

— De-ajuns de multe, dragă Dona, ca să-mi aţâţe curiozitatea.

— Într-adevăr?

— Mi s-a făcut cunoscut, că doamna are pasiunea plimbărilor lungi, când arşiţa e-n toi, că-i face plăcere, pare-se, să se îmbrace în rochiile cele mai vechi şi să se întoarcă, uneori, mânjită de noroi şi udă de apa râului.

— Foarte adevărat.

— Că doamna are o poftă de mâncare capricioasă, după cât se pare. Uneori, doarme până aproape de

amiază şi, când se scoală, îşi cere micul dejun. Sau nu ia nimic în gură de la amiază până la zece seara şi, atunci, când servitorii sunt culcaţi, credinciosul William îi serveşte cina.

— Şi asta e adevărat.

— Şi apoi, după ce-a fost sănătoasă tun, cade în chip inexplicabil la pat, şi-şi închide uşa pentru întreg personalul de serviciu, chiar şi pentru copii, fiindcă, pare-se, are febră, cu toate că nu cheamă niciun doctor şi, din nou, extraordinarul William este singura persoană căreia ea îi dă voie să pătrundă în odaia ei.

— Şi ce altceva ai mai aflat, Rockingham?

— Oh, nimic altceva, dragă Dona. Decât că, pare-se, te-ai restabilit foarte iute de pe urma febrei, şi că nu simţi nici cea mai mică plăcere să-ţi vezi soţul şi pe cel mai bun prieten al lui.

Se auzi un suspin, un căscat şi Harry se întinse din toate mădularele, îşi azvârli batista de pe obraz şi-şi scărpina peruca.

— Pe cinstea mea, această ultimă remarcă e cât se poate de adevărată, spuse el, dar Dona a fost întotdeauna de gheaţă, bătrâne Rock! Nu degeaba sunt căsătorit cu ea de cinci sau şase ani. Cel puţin atâta lucru să fi descoperit! Afurisite muşte! Hei, Duchess, ia prinde-o muscă! Nu le mai lăsa să-ţi sâcâie stăpânul! Şi, ridicându-se în capul oaselor, îşi flutură batista şi câinii se treziră şi săriră s-o prindă, lătrând. Pe urmă, copiii se iviră de după colţul terasei pentru a se juca afară o jumătate de ceas, înainte de-a se duce la culcare.

Bătuse de şase când un ropot de ploaie îi sili pe toţi să intre în casă şi Harry, căscând încă şi bombănind împotriva căldurii, se instală, împreună cu Rockingham, la o partidă de pichet. Mai erau trei ceasuri şi jumătate până la cină şi *La Mouette* nu părăsise încă golful.

Dona stătea în picioare la fereastră, bătând cu degetele în geam şi uitându-se la ploaia violentă de vară. Odaia avea toate ferestrele închise şi mirosul de câine din aer

se amesteca cu parfumul cu care Harry îşi stropea hainele. Din când în când, el izbucnea în râs, luându-l peste picior pe Rockingham pentru cine ştie ce greşeală făcută la joc. Acele pendulei se mişcau mai iute decât ar fi dorit Dona, regretând parcă încetineala lor de melc din timpul zilei, şi ea începu să se plimbe încolo şi încoace prin odaie, fără să fie în stare să-şi stăpânească presimţirile din ce în ce mai rele.

— Dona noastră pare neliniştită, observă Rockingham, uitându-se la ea pe deasupra cărţilor, poate că misterioasa febră nu i-a pierit cu totul.

Ea nu-i răspunse nimic, oprindu-se iar în dreptul ferestrei ce da pe terasă.

— Ai cu ce-mi bate valetul? întrebă Harry râzând şi aruncând o carte pe masă, sau ai pierdut din nou? Lasă-mi nevasta în pace, Rock şi fii atent la joc! mai bine uită-le cum şi moneda asta de aur încape acum în buzunarul meu. Vino încoace şi stai jos, Dona, îmi necăjeşti câinii cu fâţâiala asta infernală a ta.

— Chibiţează-l pe Harry şi vezi dacă nu trişează! spuse Rockingham, era o vreme când ne băteai pe amândoi la pichet.

Dona se uită la ei de sus, în jos. Harry, zgomotos şi bine dispus, începând să fie cam ameţit de băutură, nepăsător la orice în afară de joc şi Rockingham făcându-i pe plac ca de obicei, dar încă la pândă, ca o pisică, cu ochii lui înguşti aţintiţi spre ea cu lăcomie şi curiozitate.

Cunoscându-l pe Harry îndeajuns, Dona se gândi c-o să mai rămână acolo, ţintuit de masă, cel puţin încă un ceas, aşa că, întorcându-se de la fereastră, se îndreptă spre uşă, căscând.

— O să mă culc puţin până la cină, spuse ea. — Mă doare capul. Furtuna pluteşte în aer.

— Dă-i drumul, Rock, bătrâne! făcu Harry rezemându-se de scaun. — Pot să pun rămăşag că n-ai nicio cupă în mână. Vrei să măreşti miza? Uite-un valet pentru tine. Dona, dacă tot eşti în picioare, umple-mi, te rog, paharul.

Sunt însetat ca un burete.

— Nu uita, spuse Rockingham surâzând, că avem de lucru înainte de miezul nopţii,

— Nu, pe Dumnezeul meu, că n-am uitat. O să-l prindem în sfârşit pe broscarul de franţuz, aşa-i? De ce mă priveşti cu ochii ăştia, frumoasa mea?

Se uită la nevastă-sa, cu peruca pusă puţin pieziş şi cu ochii lui albaştri, lucind tulbure pe chipul frumos şi îmbujorat.

— Mă gândeam, Harry, că peste vreo zece ani, o să arăţi exact ca Godolphin.

— Nu, zău? Şi? E un bărbat robust, este George Godolphin, unul din cei mai vechi prieteni ai mei. Nu cumva, ascunzi acolo în mână vreun as? Să te ia naiba de trişor afurisit, care jefuieşte oameni nevinovaţi!

Dona se furişă afară din cameră şi ajungând sus la ea în dormitor, închise uşa şi trase apoi de cordonul greu al soneriei, care spânzura lângă cămin. Peste câleva minute, cineva bătu la uşă şi o slujnică tinerică intră în odaie.

— Vrei să fii drăguţă să mi-l trimiţi pe William, spuse Dona.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse fata făcând o reverenţă, dar William nu se află aici. A plecat îndată după cinci, şi de atunci, nu s-a mai întors.

— Unde s-a dus?

— N-am idee, doamnă.

— Bine. N-are importanţă. Mulţumesc.

Fata părăsi odaia şi Dona se azvârli pe pat, cu mâinile sub cap. Pe semne, că William avusese acelaşi gând cu ea: se dusese să vadă cum înainta treaba cu reparatul corăbiei şi să-şi înştiinţeze stăpânul că duşmanii săi aveau să cineze la Navron în noaptea asta. Dar de ce întârzia atât? Plecase de acasă la cinci şi, acum, era aproape şapte.

Închise ochii, simţind în liniştea odăii că inima îi bătca la fel de tare ca atunci când, pe coverta corăbiei *La Mouette,* aştepta să debarce în golful Lantie. Îşi aminti de

fiorul de frig care-o cutremurase şi cum, după ce coborâse în cabină, mâncase şi băuse puţin, teama şi neliniştea o părăsiseră şi nu mai simţise altceva decât văpaia aventurii. Dar între atunci şi noaptea asta era o deosebire. În noaptea asta, era singură şi mâna lui n-o strângea pe-a ei, şi ochii lui nu-i vorbeau. Era singură, şi trebuia să joace rolul de gazdă faţă de duşmanii lui.

Zăcea mai departe întinsă pe pat şi, afară, ploaia cădea tot mai mărunt, până ce încetă cu desăvârşire, şi păsările începură să cânte, dar William tot nu venea. Dona se sculă, se duse la uşă şi trase cu urechea. Putea desluşi murmurul surd al vocilor bărbăteşti din salon şi la un moment dat, îi auzi pe Harry şi pe Rockingham râzând, dar pe urmă, pe semne că-şi continuaseră partida de pichet, pentru că nu mai distinse decât un murmur şi pe Harry ocărind un câine care se scărpina. Dona nu mai avu răbdare să aştepte. Se înfăşură într-o pelerină, coborî tiptil scările spre holul mare şi ieşi în grădină pe-o uşă laterală.

Iarba era udă după ploaie şi strălucea ca argintul, iar acrul mirosea a căldură jilavă, amintind ceaţa de toamnă.

Din copacii pădurii picurau stropi şi îngusta cărare nesigură care ducea spre golf, era clisoasă şi alunecoasă, în pădure era întuneric, pentru că soarele nu mai apăruse după ploaie, şi frunzişul, bogat şi verde ca în mijlocul verii, atârna ca un linţoliu peste capul ei. Sosind în locul unde cărarea se întrerupea brusc şi începea panta, când tocmai se pregătea s-o ia la stânga, ca de obicei, pentru a coborî la golf, un zgomot o făcu să se oprească deodată; şovăind, aşteptă câteva clipe cu mâna rezemată de creanga unui copoc. Era un zgomot de ramuri troznind sub pasul unui om, al cuiva mişcându-se printre ferigi; rămase acolo în picioare, încremenită şi, îndată ce se restabili liniştea, se uită peste creanga care-o ascunsese şi văzu, la vreo douăzeci de iarzi depărtare, un bărbat cu spinarea lipită de-un arbore şi cu muscheta în mâini.

Putea să-i distingă profilul sub pălăria în formă de

tricorn, dar ea nu-i recunoscu faţa, fiindcă nu-l ştia, şi el sta acolo, aşteptând şi străpungând golful cu privirea.

Un strop greu de ploaie căzu din copacul sub care stătea şi omul, scoţându-şi pălăria, îşi şterse obrazul cu batista, cu spatele întors către ea; în acest timp, Dona se îndepărtă de locul unde se ascunsese şi începu să alerge spre casă, urcând cărarea pe care venise. Mâinile îi îngheţaseră şi ea îşi strânse şi mai mult pelerina în jurul umerilor. „Iată deci, îşi spuse ea, iată deci motivul pentru care, nu s-a întors William: ori a fost prins şi luat prizonier, ori se ascunde în pădure, aşa cum m-am ascuns şi eu adineaori. Căci, unde e un pândar, pot să mai fie şi alţii, şi cel pe care l-am văzut eu nu-i din Helford, ci face parte din oamenii lui Godolphin, Rashleigh sau Eustick. Aşa că, n-am nimic altceva de făcut, nimic, decât să mă întorc acasă, să mă urc în camera mea, şi să mă îmbrac, să-mi pun cerceii cu rubine, pandantivul şi brăţările, şi să cobor în sufragerie cu surâsul pe buze, aşezându-mă în capul mesei, cu Godolphin la dreapta şi cu Rashleigh în stânga mea, în timp ce oamenii lor stau de strajă aici în pădure”.

Dona alerga pe cărare spre casă, stropii de ploaie cădeau pe de frunzişul copacilor, mierlele amuţiseră şi seara era ciudat de liniştită.

Când ajunse în luminişul dintre copacii aflaţi în faţa pajiştilor verzi şi se uită spre casă, văzu că uşa salonului, care dădea spre terasă, era deschisă şi Rockingham sta acolo, uitându-se la cer, în vreme ce câinii, Duke şi Duchess, se agitau în jurul lui. Dona se trase îndărăt sub ascunzişul copacilor, dar unul din căţei, adulmecând pajiştea, ajunse la urmele lăsate de paşii ei prin iarba umedă şi porni după ele, dând din coadă. Dona îl văzu pe Rockingham urmărind câinele şi, apoi, uitându-se în sus spre fereastra de deasupra capului său; peste câteva clipe, el înaintă, cu grijă, păşind spre marginea pajiştei şi privind în jos la urmele trădătoare, care călcau iarba şi dispăreau printre copaci.

Dona se furişă din nou în pădure şi îl auzi pe Rockingham strigând încetişor: „Duchesse... Duchess!”. Şi pe căţel care, puţin mai la stânga ei, adulmeca ferigile. Făcu acum un înconjur printre copaci, luând-o pe drumul care-o ducea drept în curtea din faţa casei, în timp ce, pe semne, Duchess îi urmărea paşii printre copaci spre golf, fiindcă n-o mai auzi şi ajunse în curte fără să fie descoperită.

Se strecură în casă prin uşa mare şi, din fericire, imensa sufragerie, în care lumânările nu fuseseră încă aprinse, se afla în umbră; doar, undeva, în fund, o slujnică aducea nişte farfurii, pe care le aşeza pe-un bufet, ajutată de valetul adus de Harry de la Londra. Şi nici urmă de William.

Dona aşteptă în întuneric şi, peste o clipă, când servitorii ieşiră pe uşa din faţa ei să se ducă la bucătăria de la subsol, urcă în grabă scările şi traversă coridorul dinspre odaia ei.

— Cine-i acolo? întrebă Harry din camera lui. Ea nu răspunse nimic, dar se furişă în dormitor, închizând uşa. Peste puţin timp, auzi paşi la uşă şi deabia avu timp să zvârle pelerina şi să se vâre în pat, trăgându-şi cuvertura peste genunchi, că el şi năvăli în odaie, fără să bată, ca de obicei, îmbrăcat doar în cămaşă şi pantaloni.

— Unde dracu s-o fi dus ticălosul ăla de William? întrebă el. A ascuns undeva cheia de la pivniţă şi Thomas mi s-a plâns că nu ştie cum să scoată vinul. Îmi spune că William nu-i de găsit nicăieri.

Dona sta întinsă pe spate cu ochii închişi, apoi se întoarse pe-o parte şi se uită la Harry căscând, ca şi cum ar fi trezit-o din somn.

— Cum pot să ştiu eu unde-i William? spuse ea. Poate că stă de palavre cu rândaşii în grajd. De ce nu dai poruncă să-l caute?

— L-au căutat, tună Harry. — Ticălosul a dispărut pur şi simplu, şi George Godolphin şi ceilalţi or să vină la cină şi nu există un strop de vin. Să ştii, Dona, că nu pot să

înghit una ca asta. O să-l concediez pe loc.

— O să vină negreşit, spuse Dona cu oboseală în glas. — E timp berechet.

— Ce neobrăzare! strigă Harry. — Iată ce se întâmplă cu un servitor când nu există un bărbat în casă! L-ai lăsat să facă tot ce-i trăsnea prin cap.

— Dimpotrivă, făcea numai ce-mi trăsnea mie prin cap.

— Bine, dar să ştii că nu-mi place asta. Rock are perfectă dreptate. Individul se poartă cu o familiaritate neruşinată. Şi Rock nu greşeşte niciodată în chestii de-astea.

Stătea în mijlocul odăii, uitându-se prost dispus la Dona, cu faţa congestionată şi ochii albaştri, mânioşi, şi ea îşi dădu seama, îndată, că se află în starea lui obişnuită după ce-a băut mai mult, şi că, peste câteva clipe, o să devină agresiv.

— Ai câştigat la pichet? întrebă Dona, încercând să-i abată atenţia, la care el ridică din umeri şi, îndreptându-se spre oglindă, se privi netezindu-şi cu degetele pungile de sub ochi.

— Am câştigat eu vreodată zece minute în şir într-o partidă cu Rock? bombăni el. — Nu, sfârşeşte totdeauna prin a-mi stoarce douăzeci sau treizeci de lire pe care nu prea îmi îngădui-să le pierd. Dar ia spune-mi, Dona, ai sau n-ai de gând să-mi dai voie să vin, la noapte, la tine?

— Credeam că, la noapte, o să fii ocupat cu prinderea piraţilor.

— Oh, treaba o să fie terminată pe la miezul nopţii, sau ceva mai târziu. Dacă ticălosul se ascunde undeva pe râu, şi Godolphin cu Eustick cam asta cred, n-are nicio gansă să scape. Pretutindeni, de aici, până la promontoriu, sunt postaţi oameni, ca şi de ambele părţi ale râului. De data asta, n-are cum să se mai strecoare din plasă.

— Şi ce rol ai de gând să joci tu în treaba asta?

— Oh, eu voi rămâne un simplu spectator şi n-o să apar decât la sfârşit. Şi-atunci, ştiu c-o să bem câte-un păhărel şi-o să ne distrăm copios. Dar, Dona, nu mi-ai răspuns la

întrebare.

— Ce-ar fi s-o lăsăm baltă, deocamdată? Ştiind prea bine cam în ce stare eşti, de-obicei, după miezul nopţii, cred c-o să-ţi fie totuna dac-o să te culci în dormitorul meu, sau sub masa din sufragerie.

— Asta-i numai fiindcă eşti întotdeauna atât de groaznic de rece cu mine, Dona. Îţi mărturisesc c-a fost prea de tot să fugi aşa din senin la Navron şi să mă laşi în plata domnului la Londra, iar când vin şi eu la tine, să te îmbolnăveşti de-o febră caraghioasă.

— Închide uşa, Harry. Mi-e somn!

— Ţi-e somn, ţi-e somn! Tot timpul nu vrei decât să dormi. Ăsta-i răspunsul pe care mi-l dai, acum, în toate împrejurările, de numai dumnezeu ştie câtă vreme.

Şi Harry ieşi din cameră, călcând apăsat şi trântind uşa, şi Dona îl auzi oprindu-se o clipă în capul scărilor şi întrebându-l, cu vocea ridicată, pe servitorul de jos dacă nemernicul de William s-a întors.

Dona sări din pat şi, ducându-se la fereastră, îl văzu pe Rockingham străbătând pajiştea, cu micuţa Duchess ţopăind pe urmele lui.

Începu să se îmbrace, tacticos şi cu mare grijă, învârtindu-şi pe deget buclele negre şi aşezându-şi-le după urechi; îşi puse cerceii cu rubine şi, la gât, pandantivul, fiindcă nu trebuia să mai existe nicio asemănare între Dona St. Columb, îmbrăcată în rochia de satin de culoarea smântânii, pieptănată cu îngrijire şi împodobită cu bijuterii, şi acel jegos mus de pe *La Mouette,* care, cu ploaia şiroindu-i prin cămaşa subţire, stătuse sub fereastra lui Philip Rashleigh, doar cu cinci zile în urmă. Se uită în oglindă şi, pe urmă, la portretul agăţat pe perete, şi văzu cât de mult se schimbase, chiar şi în scurtul timp de când se afla la Navron; faţa i se rotunjise, de pe buze îi pierise expresia aceea posacă şi ochii aveau ceva deosebit cum, pe bună dreptate, observase Rockingham. În ce priveşte tenul de ţigancă, mâinile şi gâtul arse de soare, pe astea n-avea cum să şi

le ascundă. „Cine de pe lume o să creadă, îşi spuse Dona, că ele se datoresc febrei, şi-o să ia bronzul soarelui drept gălbinare? Poate doar Harry, care are aşa de puţină imaginaţie, dar Rockingham – niciodată!”.

Peste o clipă, auzi dangătul clopotului de afară, şi echipajul primului din invitaţi oprindu-se la scară. Pe urmă, după doar câteva minute, tropot de copite şi, încă o dată, dangătul clopotului; acum, putea desluşi murmurul vocilor venind de jos, din sufragerie, glasul lui Harry acoperindu-le pe toate celelalte şi lătratul lui Duke şi Duchess. Se făcuse aproape întuneric, grădina, cât se vedea de la geam, se afla în umbră şi copacii erau liniştiţi. „Undeva, în inima pădurii, îşi spuse ea, santinela aceea iscodeşte cu privirile împrejurimile până la golf şi, poate, că acum au mai venit şi alţi pândari, care aşteaptă cu toţii acolo, în tăcere, cu spinările lipite de copaci, să terminăm de cinat aici, în această casă, şi Eustick să-i facă un semn cu ochiul lui Godolphin, Godolphin lui Harry, Harry lui Rockingham şi, pe urmă, dându-şi la o parte scaunele, surâzându-şi şi pipăindu-şi săbiile, să se ducă cu toţii în pădure”. „Dacă asta s-ar fi întâmplat acum o sută de ani”, îşi spuse Dona, „aş fi avut gata pregătită vreo băutură care să-i adoarmă, pe care le-aş fi turnat-o în vin, sau, vânzându-mă pe mine însămi diavolului, i-aş fi vrăjit, dar nu ne aflăm cu o sută de ani în urmă, ci în prezent, şi asemenea lucruri nu se mai pot întâmpla, şi tot ceea ce sunt în stare să fac este să mă aşez la masă, să le zâmbesc fermecător şi să le dau ghes la băutură”.

Deschise uşa dormitorului şi zgomotul glasurilor lor se ridică până la ea. Se auzeau intonaţiile solemne ale lui Godolphin, tusea antipatică şi spartă a lui Philip Rashleigh şi o întrebare pusă de Rockingham pe-un ton mieros şi insinuant. Înainte de-a coborî, se îndreptă spre camera copiilor, aflată în fundul coridorului, ca să-i sărute, deşi dormeau; trase perdelele să lase să pătrundă prin ferestre răcoarea nopţii şi, apoi, în timp ce se îndrepta iar spre capul scărilor, auzi un zgomot vag în spatele ei, ca

un târşâit de picioare, ca şi cum cineva, bâjbâind prin întuneric, s-ar fi împleticit pe coridor.

— Cine-i acolo? murmură ea, dar nu primi niciun răspuns. Aşteptă o clipă, scuturată de-un fior de teamă. În timp ce în urechi îi ajungeau vocile zgomotoase ale invitaţilor de jos; apoi, auzi încă o dată târşâitul acela şovăitor din coridorul cufundat în beznă, o şoaptă timidă şi-un suspin.

Aduse o lumânare din odaia copiilor şi, ţinând-o sus deasupra capului, se uită în direcţia de unde venise zgomotul de pe lungul coridor şi, deodată, îl văzu pe William care zăcea, jumătate ghemuit, jumătate întins lângă perete, cu faţa cenuşie, şi cu braţul stâng atârnând neputincios. Îngenunchie lângă el, dar William o respinse şi gura lui ca un nasture de mică, se schimonosi de suferinţă.

— Nu mă atingeţi, doamnă, murmură el, o să vă mânjiţi rochia, am sânge pe mânecă.

— William, dragul meu William, eşti rănit rău? îl întrebă ea, şi el scutură din cap, ţinându-se strâns de umăr cu mâna sănătoasă.

— Un fleac, doamnă, răspunse el, numai că am avut puţin ghinion... tocmai în noaptea asta... Şi, răpus de durere, închise ochii şi Dona îşi dădu seama că minte.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

— Când mă întorceam acasă prin pădure, doamnă, răspunse el, am văzut pe unul din oamenii lordului Godolphin, care m-a somat. Am izbutit să scap, dar m-am ales cu zgârietura asta.

— Trebuie să vii în odaia mea. O să-ţi spăl rana şi-o să te bandajez, şopti ea, şi William, pe punctul de-a leşina, nu se mai opuse, nici măcar când ea îl ajută să străbată coridorul care ducea în dormitorul ei. Odată ajunşi aici, Dona închise uşa, o zăvorî şi-l întinse pe pat. Pe urmă, aduse apă şi-un prosop, îi curăţi cum se pricepu rana de la umăr şi i-o legă; întorcându-şi privirile spre ea, spuse:

— Doamnă, nu trebuia să faceţi asta pentru mine.

— Stai liniştit, şopti ea, stai liniştit şi odihneşte-te!

Obrazul lui avea o paloare mortală şi Dona, neştiind prea bine cât îi era de adâncă rana, sau ce trebuia făcut ca să-i aline durerea, se simţi deodată neajutorată şi copleşită de disperare şi, pesemne, el observă asta, fiindcă spuse:

— Nu vă faceţi grijă, doamnă, o să mă fac sănătos. Bine, cel puţin, că misiunea mea a fost îndeplinită cu succes; am fost pe *La Mouette* şi mi-am văzut stăpânul.

— I-ai spus? îl întrebă ea. I-ai spus că Godolphin şi Eustick şi ceilalţi vor cina aici în noaptea asta?

— Da, doamnă, şi dânsul a surâs în felul acela deosebit, doamnă, şi mi-a spus: „înştiinţeaz-o pe stăpâna ta că nu sunt nicidecum tulburat şi că *La Mouette* are nevoie de-un mus”.

În timp ce William vorbea, afară se auziră paşi şi cineva ciocăni la uşă.

— Cine-i acolo? strigă Dona şi vocea tinerei slujnice răspunse:

— Domnul Harry o înştiinţează pe doamna că dânsul şi domniile lor o aşteaptă ca să se aşeze la masă.

— Spune-i domnului Harry să înceapă masa fără mine, o să vin peste câteva clipe, răspunse Dona şi, aplecându-se iar spre William, îl întrebă în şoaptă:

— Dar corabia, corabia e reparată şi-o să ridice ancora la noapte? Ochii lui William rătăceau însă pe chipul ei fără s-o recunoască, pe urmă îi închise şi ea văzu că-şi pierduse cunoştinţa.

Îl acoperi cu cuverturile ei, de-abia dându-şi seama ce face, îşi spălă sângele de pe mâini şi, pe urmă, uitându-se în oglindă şi văzând că şi faţa ei era albă ca varul, îşi întinse cu degetele tremurânde puţin roşu pe umerii obrajilor. Apoi, părăsi camera, lăsându-l pe William leşinat pe pat şi, coborând scările spre sufragerie, auzi scârţâitul scaunelor pe dale, căci oaspeţii se ridicaseră şi-o aşteptau. Dona îşi ţinea capul sus, pe buze îi flutura un surâs, dar nu vedea nimic: nici strălucirea lumânărilor,

nici masa lungă, încărcată de mâncăruri, nici pe Godolphin în redingota lui de culoarea prunei, nici pe Rockingham cu peruca lui cenuşie, nici pe Eustick pipăindu-şi sabia, nici privirile tuturor acestor bărbaţi care se uitau cu ochii holbaţi la ea, înclinându-se adânc când ea se îndreptă spre locul ei din capul mesei, ci pe-un singur bărbat, care, în picioare, pe coverta corăbiei sale din golful liniştit, îi spunea „adio” în gând, aşteptând refluxul.

Capitolul XVIII

AŞADAR, PENTRU PRIMA OARĂ după mulţi ani, se dădea un banchet în marea sală de onoare de la Navron. Strălucirea candelabrelor se reflecta pe feţele invitaţilor, aşezaţi câte şase pe fiecare latură a mesei lungi, şi masa însăşi era o splendoare, cu toată argintăria pusă la vedere, cu serviciul bordat cu trandafiriu şi cu vasele de cristal pline până-n vârf cu fructe. La un capăt al mesei, amfitrionul, cu ochii albaştri, cu faţa îmbujorată şi cu peruca blondă aşezată puţin strâmb, râdea cu gura până la urechi la fiecare vorbă de duh rostită de oaspeţi. La celălalt capăt, stăpâna casei se juca cu tacâmul din faţa ei, rece şi senină, aruncând din când în când oaspeţilor aşezaţi la dreapta şi la stânga ei priviri pline de subînţelesuri, ca şi cum ei ar fi fost singurii oameni care ar fi însemnat ceva pentru ea pe lume şi ca şi cum şi ea ar fi fost în seara asta a lor, şi nu numai în seara asta dacă ei ar fi dorit-o. „Niciodată, se gândea Harry St. Columb, lovind cu piciorul într-unul din câini pe sub masă, niciodată n-a flirtat Dona atât de sfruntat şi n-a azvârlit ochiade aşa de revoltătoare. Dacă ăsta e rezultatul blestematei ăleia de febre, atunci Dumnezeu să-i aibă în pază pe toţi bărbaţii de-aici”. „Niciodată, se gândea Rockingham studiind-o de-a curmezişul mesei, niciodată n-a avut Dona un aer aşa de provocator. Oare, ce se petrece în capul ei în momentul de faţă, şi de ce s-o fi dus prin pădure, la râu, la şapte seara, când noi o credeam adormită în pat?”

„Asta e, se gândea fiecare invitat de la masă, asta e, deci, faimoasa lady St. Columb, despre care am auzit

atâtea zvonuri şi care-a provocat atâtea scandaluri; care cinează în tavernele Londrei, alături de femeile uşoare, care călăreşte pe deşelate, pe străzi, la miezul nopţii, îmbrăcată cu pantalonii bărbatului ei şi care-a dat, fără îndoială, câte puţin din ea tuturor donjuanilor din St. James, fără să mai punem la socoteală pe însuşi Majestatea Sa”.

Aşa că, la început, oaspeţii au fost bănuitori, taciturni, rezervaţi, dar când ea începu să le vorbească şi să se uite în ochii lor, adresându-le cu fiecare cuvânt câte-un surâs, când începu să se intereseze despre căminele lor, despre pasiunile şi năzuinţele lor, să-i întrebe dacă sunt sau nu căsătoriţi şi să le dea să înţeleagă, fiecăruia pe rând, că orice vorbă rostită de ei prezintă importanţă şi farmec pentru ea şi că, dacă s-ar ivi prilejul, i-ar înţelege cum nimeni nu i-a mai înţeles vreodată înainte, – de-abia atunci începură să se înmoaie şi să se lase vrăjiţi. „La dracu, se gândea tânărul Penrose, cu toată lumea care-a ponegrit-o; toate nu sunt altceva decât scornelile femeilor urâte şi geloase pe ea, desigur”. „Dumnezeule, se gândea Eustick, iată o soţie de preţuit, dar de păstrat sub şapte lacăte, fără s-o pierzi nicio clipă din vedere”.

Se mai aflau acolo Tremayne de dincolo de Probus şi un bărbat cu perucă roşie, Carnethick, care stăpânea tot ţinutul de pe coasta de vest; primul nu era însurat, n-avea nicio iubită şi se uita la Dona în tăcere, cu o adoraţie sumbră, iar cel de-al doilea era căsătorit cu o femeie cu zece ani mai bătrână ca el şi se întreba, când Dona îi arunca peste masă câte-o privire înflăcărată, dacă n-ar fi cumva cu putinţă s-o vadă între patru ochi, mai târziu, după cină. Chiar şi Godolphin cel solemn, Godolphin cu ochii lui bulbucaţi şi nasul borcănat, recunoştea în sinea lui, cam fără voie, că soţia lui Harry avea farmec, deşi, fireşte, el n-o aproba şi n-ar putea s-o aprobe niciodată, şi oricum nu i-ar plăcea s-o vadă pe Lucy prietenă cu ea, fiindcă are o anumită îndrăzneală în priviri care-l face să se simtă stânjenit. Philip Rashleigh, întotdeauna taciturn

cu femeile, întotdeauna morocănos şi rezervat, începu să-i povestească deodată despre copilăria lui, mărturisindu-i cât de mult a iubit-o pe maică-sa care-a murit când ei avea zece ani.

„E aproape unsprezece, se gândea Dona, şi ne aflăm încă la masă, bând şi discutând, şi dacă o să-i mai pot ţine aşa, măcar încă un timp, o să-i dau puţin răgaz lui, acolo jos în golf, pentru că, în curând, o să înceapă refluxul; nu face nimic dacă *La Mouette* mai are încă spărtura aceea, reparaţiile făcute până acum sunt deajuns şi corabia trebuie să plece”.

Făcu semn din ochi servitorilor, care aşteptau, să mai umple încă odată paharele şi, în timp ce zumzetul glasurilor îi bâzâia în urechi şi ea îi surâdea fermecător vecinului din stânga ei, se întrebă dacă William s-a trezit din leşin, sau dacă mai zace încă pe patul ei, alb ca varul, cu ochii închişi şi cu rana aceea însângerată la umăr.

— Ne-ar trebui muzică, spuse Harry, cu ochii pe jumătate închişi, ar trebui să avem şi noi muzică, aşa cum avea bunicul meu acolo sus în galerie, ştiţi, când bătrâna Regină mai trăia încă. La naiba! De ce nimeni nu mai are menestreli în zilele noastre? Presupun că afurisiţii de puritani i-au ucis pe toţi.

„E aproape criţă, se gândea Dona, observându-l şi cunoscând simptomele, n-o să mă stingherească în noaptea asta”.

— Eu consider că e bine că s-a sfârşit cu soiul ăsta de bufonerie, spuse Eustick, încruntat, atins de aluzia batjocoritoare la adresa puritanilor, fiindcă tatăl său se luptase pentru Parlament.

— Sunt multe baluri la curte? o întrebă tânărul Tremayne, roşind până la rădăcina părului şi privind-o cu ochi plini de dor.

— Da, da, răspunse ea, trebuie să vii negreşit la noi la Londra, când Harry şi cu mine ne vom întoarce, şi-o să-ţi găsesc o soţie potrivită. Dar el scutură din cap, bâlbâind un refuz, cu o rugăminte umilă în priviri.

„James o să fie de vârsta lui peste douăzeci de ani, îşi spuse Dona. O să se furişeze în odaia mea, pe la trei dimineaţa, să-mi povestească ultima lui ispravă, şi toate astea vor fi uitate şi puse la o parte. Poate, însă, c-o să mi le amintesc, într-o clipă, văzându-i ochii şi faţa înflăcărată, şi-o să-i povestesc cum am ţinut doisprezece bărbaţi la o cină prelungită până aproape de miezul nopţii pentru ca singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată să poată fugi în Franţa şi din viaţa mea pentru totdeauna”.

„Oare, ce-i şuşoteşte Rockingham la ureche lui Harry?”

— Într-adevăr, fir-ar ai naibii! strigă Harry peste masă. — Ştii că nemernicul tău de servitor nu s-a întors nici până acum, Dona? Şi bătu cu pumnul în masă aşa de tare, că paharele se clătinară şi Godolphin îl privi dezaprobator, fiindcă-i vărsase vinul peste jaboul de dantelă.

— Ştiu, spuse Dona, surâzând, dar n-are nicio importanţă, doar ne-am descurcat foarte bine şi fără el.

— Ce-ai face, George, urlă Harry, hotărât să-şi spună păsurile, ce-ai face cu un servitor care-şi petrece nopţile aiurea când stăpânul lui are oaspeţi la cină?

— L-aş da afară negreşit, dragul meu Harry, răspunse Godolphin.

— În afară de asta, i-aş mai şi trage câteva, adăugă Eustick.

— Da, toate ar fi cât se poate de bune, spuse Harry sughiţând, dacă blestematul ăsta n-ar fi favoritul Donei. Când a fost bolnavă, el putea să intre şi să iasă din camera ei, la orice oră din zi şi din noapte. Ai putea îndura aşa ceva, George? Ca nevastă-ta să aibă un valet, care să se învârtească tot timpul prin dormitorul ei?

— Sigur că nu, răspunse Godolphin. — Doamna Godolphin se află în momentul de faţă într-o situaţie foarte delicată în ce priveşte sănătatea şi nu poate suferi pe nimeni lângă ea, în afară de bătrâna ei doică şi fireşte, de mine.

— Încântător! exclamă Rockingham. Cât de rustic şi de

emoţionant! Lady St. Columb, dimpotrivă, pare a nu avea nicio servitoare şi, surâzându-i Donei peste masă, îi spuse, ridicându-şi paharul:

— Ţi-a făcut bine plimbarea, Dona? Nu ţi s-a părut cam umed, acolo, în pădure?

Dona nu-i răspunse nimic. Godolphin se uită la ea bănuitor, fiindcă, dacă, într-adevăr, Harry îi îngăduia soţiei sale să cocheteze cu servitorii, o să ajungă, în curând, de râsul ţinutului. Şi în timp ce se gândea la asta, îşi aminti de mutra impertinentă a valetului care condusese trăsura, în ziua când soţia lui Harry luase ceaiul la ei.

— Cum suportă soţia dumneavoastră căldurile astea? se interesă Dona. — Mă gândesc atât de des la dânsa! Dar ea nu-i auzi răspunsul, fiindcă Philip Rashleigh tocmai îi vorbea la urechea stângă:

— Aş putea jura v-am mai văzut undeva, scumpă doamnă, dar nu-mi pot aminti, în ruptul capului, când şi unde anume.

Şi rămase cu privirile pironite în farfurie, încruntându-şi sprâncenele ca şi cum, concentrându-se, ar fi putut reconstitui scena.

— Încă puţin vin pentru domnul Rashleigh! porunci Dona; apoi, surâzând graţios, îi puse paharul în faţă. — Da, şi eu am impresia că ne-am mai întâlnit, dar asta s-a întâmplat, cred, acum vreo şase ani, când am venit aici ca mireasă.

— Nu, aş putea jura că nu atunci, spuse Rashleigh, dând din cap. Cred că există o intonaţie în vocea dumneavoastră, pe care-am auzit-o nu de mult.

— Dona produce această impresie asupra tuturor bărbaţilor, spuse Rockingham. — Toţi cred, după ce-au văzut-o, c-au cunoscut-o mai înainte. O să vezi, dragul meu Rashleigh, că gândul ăsta o să te ţină treaz toată noaptea.

— Pe semne că vorbeşti din experienţă? spuse Carnethick, şi ei schimbară priviri cu tâlc, în timp ce

Rockingham, surâzând, îşi potrivea dantela manşetelor.

„Cât îl urăsc! îşi spuse Dona. Ochii ăştia, înguşti de pisică şi zâmbetul ăsta plin de subînţelesuri... I-ar plăcea ca fiecare bărbat de la masa asta să creadă că-i amantul meu”.

— Aţi fost vreodată la Fowey? o întrebă Philip Rashleigh.

— Niciodată, după câte ştiu, răspunse ea, şi el îşi bău vinul, tot clătinând din cap în chip de îndoială.

— Aţi auzit cum am fost jefuit? întrebă el.

— Da, fireşte, răspunse ea, ce nenorocire pentru dumneavoastră! Aţi mai avut de-atunci vreo veste în legătură cu corabia?

— Niciuna, răspunse el cu amărăciune. — O fi zăcând acum la adăpost, în vreun port francez, şi nu dispunem de nicio cale legală ca s-o scoatem de acolo. Aşa se întâmplă când avem o Curte mişunând de străini şi un Rege care, după cum spun toţi, vorbeşte mai bine franţuzeşte decât englezeşte. În orice caz, în noaptea asta, sper să-mi închei socotelile cu individul acela odată pentru totdeauna.

Dona aruncă o privire spre pendula de deasupra scării. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii.

— Şi dumneavoastră, scumpul meu lord, spuse ea, întorcându-se cu un surâs spre Godolphin. Şi dumneavoastră aţi avut de suferit când domnul Rashleigh şi-a pierdut corabia?

— Da, doamnă, răspunse el scurt.

— Nădăjduiesc, însă, că n-aţi fost rănit!

— Din fericire, nu. Nemernicii erau prea grăbiţi s-o ia la sănătoasa. Ca toţi francezii, au preferat s-o şteargă decât să facă faţă unei lupte cinstite.

— Şi şeful lor e într-adevăr un individ atât de periculos cum m-aţi făcut să cred?

— De douăzeci de ori mai rău, doamnă. Cel mai neruşinat, mai sângeros şi mai respingător ticălos pe care mi-a fost dat vreodată să-l văd. Am auzit, între timp, că

duce pe corabia lui, la fiecare călătorie, câte o încărcătură întreagă de femei, majoritatea acestor nefericite răpite din satele noastre. Bineînţeles, nu i-am povestit nimic despre toate astea soţiei mele.

— Oh, nu, fireşte, murmură Dona, s-ar fi putut precipita evenimentele.

— Era o femeie la bordul lui *Merry Fortune,* spuse Philip Rashleigh. — Am putut-o vedea acolo pe punte, deasupra mea, la fel de bine cum vă văd pe dumneavoastră, acum. O puştancă neobrăzată, cum nu cred să mai existe, cu o rană la bărbie şi cu părul căzut pe ochi. Vreo târfă culeasă de prin porturile Franţei, fără îndoială.

— Şi era şi un băiat, adăugă Godolphin, o stârpitură de băiat nenorocit, care-a venit să bată la uşa lui Philip. Aş pune mâna în foc că nu-i străin de toată tărăşenia. Avea un fel plângăcios de-a vorbi şi un aspect femeiesc, care era tot ce poate fi mai respingător.

— Francezii ăştia sunt aşa de degeneraţi! observă Dona.

— Nu ne-ar fi putut scăpa niciodată dacă n-ar fi fost vântul, spuse Rashleigh, respirând zgomotos. — O pală de vânt suflând dinspre Ready-Money şi, gata, le-a şi umflat pânzele. Mai să crezi că era însăşi mâna diavolului. George, aici de faţă, l-a avut pe nemernic în bătaia muschetei, dar l-a scăpat.

— Cum s-a putut întâmpla una ca asta? îl întrebă Dona.

— Mă aflam în clipa aceea într-o situaţie nefavorabilă, doamnă, începu Godolphin, îmbujorându-se la faţă, iar Harry, care-l privea de la celălalt capăt al mesei, se plesni cu palma peste genunchi şi răcni:

— Am auzit cu toţii povestea, George, fii fără grijă! Ţi-ai pierdut peruca, aşa-i? Nemernicul de franţuz ţi-a şterpelit-o de pe cap. În clipa următoare, toate capetele se întoarseră spre Godolphin, care deveni ţeapăn ca o ţeavă de puşcă, şi-şi pironi privirile în paharul din faţa lui.

— Nu-l luaţi în seamă, dragul meu lord Godolphin, spuse Dona surâzând, mai bine beţi încă puţin vin.

Fiindcă... ce înseamnă, la urma urmelor, pierderea unei peruci? Gândiţi-vă că putea fi ceva cu mult mai preţios şi, atunci, ce-ar fi făcut oare doamna Godolphin? La care, Carnethick, vecinul lui Rashleigh, aflat în stânga ei, se înnecă deodată cu vinul.

Douăsprezece fără un sfert, fără zece, fără cinci! Tânărul Tremayne discuta cu Penrose şi Tregonny despre luptele de cocoşi, un bărbat din Bodmin, al cărui nume nu-l auzise, îl înghiontea pe Rockingham, şuşotindu-i cu mâna pusă la gură o povestioară cu măscări, Carnethick îi azvârlea priviri pofticioase peste masă, Philip Rashleigh ciugulea din struguri cu mâna lui zbârcită şi păroasă, în timp ce Harry, pe jumătate tolănit pe scaun, fredona un cântec fără melodie, cu o mână mângâindu-şi paharul şi cu cealaltă – laba căţelului. Deodată, Eustick, uitându-se la ceas, sări în picioare şi strigă cu o voce tunătoare:

— Domnilor, ne-am irosit destul timpul! Aţi uitat, oare, cu toţii că ne-am întâlnit în noaptea asta pentru o chestiune de viaţă şi de moarte?

Imediat se făcu tăcere. Tremayne îşi coborî privirile în farfurie, roşind, şi Carnetick se şterse la gură cu o batistă de dantelă, uitându-se ţintă înainte. Cineva tuşi cu stângăcie, altcineva îşi târşâi picioarele sub masă şi numai Harry surâdea mai departe, fredonându-şi cântecul anost de beţiv. În timpul ăsta, afară în curte, orologiul din grajd bătea miezul nopţii. Eustick se uită cu înţeles la stăpâna casei. Dona se ridică imediat în picioare şi întrebă:

— Doriţi să mă retrag?

— Prostii! tună Harry, deschizându-şi un ochi. — Lăsaţi-mi nevasta să stea la propria ei masă, ce Dumnezeu! Petrecerea fără ea n-o să mai aibă niciun haz, aşa se întâmplă întotdeauna. În sănătatea ta, frumoasa mea, chiar dacă le dai voie valeţilor să intre şi să iasă când vor din dormitorul tău!

— Harry, nu mai e timp de glumit, spuse Godolphin şi, întorcându-se spre Dona:

— Am putea discuta mult mai liber dacă nu v-aţi afla printre noi. Aşa cum a observat, pe bună dreptate, Eustick, am cam uitat cu toţii scopul pentru care ne-am adunat aici.

— Desigur, înţeleg, zise Dona, n-aş vrea nicidecum să vă stânjenesc. Dar chiar în clipa când ei se sculaseră cu toţii în picioare s-o lase să treacă, se auzi dangătul marelui clopot de la intrare.

— Cine dracu o fi? întrebă Harry, căscând. — Să fi venit cineva la cină cu o întârziere de două ore şi jumătate? Hai să mai deschidem o sticlă de vin.

— Suntem cu toţii aici, spuse Eustick, şi nu mai aşteptăm pe nimeni. Nu-i aşa, Godolphin?

— Nu, n-am mai înştiinţat pe nimeni altcineva, spuse Godolphin, încruntându-şi sprâncenele. — Şi, în orice caz, întâlnirea era strict secretă.

Clopotul sună din nou.

— Duceţi-vă careva şi deschideţi uşa! răcni Harry. — Unde dracu au dispărut toţi servitorii?

Căţelul sări de pe genunchii lui şi fugi, lătrând, la uşă.

— Hei, Thomas, sau careva din voi, ce naiba faceţi? strigă Harry întorcându-se, la care Rockingham se ridică, se duse la uşa din spatele holului, care dădea spre bucătărie, şi-o deschise larg.

— Heeei, voi de-acolo! strigă el. — Aţi adormit cu toţii? Nu primi însă niciun răspuns, iar coridorul era întunecat şi încremenit în tăcere.

— Cineva a stins lumânările, spuse el, e-o beznă în coridor să-ţi scoţi ochii. Heei, Thomas, unde eşti?

— Ce porunci le-ai dat servitorilor, Harry? întrebă Godolphin, împingându-şi îndărăt scaunul. — Nu cumva le-ai spus să se ducă la culcare?

— Da’ de unde, răspunse Harry, ridicându-se, nesigur, în picioare. — Ticăloşii trebuie să aştepte pe undeva prin bucătărie. Mai strigă-i o dată, Rock, dacă vrei!

— Ţi-am spus că nu răspunde nimeni, replică Rockingham, şi că nu-i nicio lumină pe nicăieri. Chiar şi în

bucătărie e întuneric beznă...

Clopotul se auzi pentru a treia oară şi Eustick, înjurând, se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi începu să tragă zăvorul.

— Pe semne, că vreunul din oamenii noştri a venit să ne raporteze ceva, spuse Rashleight; vreunul din cei pe care i-am postat în pădure. Cineva ne-o fi trădat şi-a început lupta.

Uşa se deschise şi Eustick întrebă din prag în întuneric:

— Cine-i acolo?

— Jean-Benoit Aubery, sluga dumneavoastră, domnilor, se auzi răspunsul, şi francezul îşi făcu apariţia în hol, cu sabia în mână şi cu surâsul pe buze.

— Nu te mişca, Eustick spuse el, şi voi toţi ceilalţi rămâneţi unde sunteţi! Pe toţi vă am la ochi. Primul care face o mişcare, va primi un glonte în creieri.

Şi Dona, uitându-se în sus, spre capul scării, îl văzu în galerie pe Pierre Blanc, cu pistolul în mână, şi pe Edmond Vacquier lângă el, iar la uşa dinspre bucătărie stătea William, cu obrazul alb şi de nepătruns, cu o mână atârnându-i neputincioasă, dar ţinând în cealaltă un pumnal îndreptat spre gâtul lui Rockingham.

— Vă rog să luaţi loc, domnilor, spuse francezul. — N-o să vă răpesc mult timp. Cât despre doamna, poate să facă ce vrea, dar mai întâi trebuie să-mi dea cerceii cu rubine pe care-i poartă în urechi, pentru că am făcut un rămăşag în privinţa lor cu un mic matroz de pe corabia mea.

Şi, venind în faţa ei, se înclină jucându-se cu sabia, în timp ce douăsprezece bărbaţi îşi aţinteau asupra lui privirile încărcate de ură şi teamă.

Capitolul XIX

PĂREAU CU TOŢII NIŞTE OAMENI morţi, aşa cum stăteau înţepeniţi în scaunele din jurul mesei. Nimeni nu scotea o vorbă, dar fiecare îl pândea pe francez, care stătea în picioare surâzând, cu mâna întinsă după bijuterii.

Cinci împotriva a doisprezece, dar cei cinci erau înarmaţi, iar cei doisprezece mâncaseră nesăbuit de mult şi băuseră cu nemiluita şi săbiile le atârnau la şold, băgate în teacă. Eustick îşi ţinea încă mâna pe uşă, dar Luc Dumont de pe *La Mouette* stătea lângă el, vârându-i pistolul în coaste, aşa că Eustick închise uşa încet şi trase înapoi zăvorul. Pierre Blanc şi camaradul lui coborâră din galerie pe scară şi se postară fiecare la câte-un capăt al holului lung, aşa că, dacă vreunul din bărbaţi şi-ar fi întins mâna după sabie, ar fi fost doborât pe loc, după cum îi ameninţase stăpânul lor. Rockingham se rezemase de perete, urmărind vârful pumnalului lui William şi, umezindu-şi buzele cu limba, nu scotea niciun cuvânt. Numai stăpânul casei, care se prăbuşise iar pe scaun, observa scena cu o nedumerire buimacă, ducându-şi spre buze un pahar de vin, pe jumătate plin.

Dona îşi scoase cerceii din urechi şi-i depuse în palma întinsă din faţa ei.

— Asta-i totul? întrebă ea.

El îi arătă cu vârful săbiei pandantivul pe care-l purta la gât.

— Nu vreţi să mi-l dăruiţi şi pe acesta? întrebă el cu o sprânceană ridicată; altminteri, micul meu matroz o să

mă blesteme. Şi brăţara de pe mână trebuie să v-o cer de-asemenea.

Dona îşi scoase brăţara şi pandantivul şi i le înmână, fără să rostească o vorbă şi fără să surâdă.

— Vă mulţumesc, spuse el. — Nădăjduiesc că v-aţi restabilit după febră.

— Aşa credeam, răspunse ea, dar prezenţa dumneavoastră aici o să-mi-o întoarcă, fără îndoială.

— Ar fi păcat, spuse el grav. — Conştiinţa nu-mi va da pace. Micul meu matroz are şi el accese de febră din când în când, dar aerul de mare face minuni pentru el. Ar trebui să-l încercaţi. Şi, înclinându-se, îşi puse giuvaerurile în buzunar şi-o părăsi.

— Lordul Godolphin, mi se pare, spuse el oprindu-se în faţa lui. Ultima oară când ne-am întâlnit v-am uşurat de perucă. Şi asta, tot datorită unui rămăşag. De data asta, însă, îmi iau îngăduinţa să vă despart de ceva puţin mai important. Şi, întinzând mâna spre decoraţia de pe pieptul lui Godolphin, tăie cu sabia panglica de care atârna o stea. Arma dumneavoastră, de asemenea: îmi pare rău că v-o cer, dar e ceva de care nu mă pot lipsi; sabia lui Godolphin vârâtă în teacă, căzu cu zgomot pe dalele sufrageriei. Francezul se înclină şi în faţa lui, trecând la Philip Rashleigh.

— Bună seara domnule, spuse el, parcă nu mai sunteţi aşa de înfierbântat ca ultima oară când v-am văzut. Trebuie să vă mulţumesc că mi-aţi dăruit-o pe *Merry Fortune.* E-o corabie minunată! Acum nici n-aţi mai putea-o recunoaşte, vă jur. Când a ajuns de partea cealaltă a Canalului, i s-au pus pânze noi şi, pe deasupra, a fost şi revopsită. Sabia dumneavoastră, domnule, vă rog! Şi, de asemenea, goliţi-vă buzunarele.

Venele se umflară pe fruntea lui Rashleigh, care respira iute şi greu.

— O să plăteşti pentru asta, nemernicule! spuse el.

— Se poate, răspunse francezul, dar până una alta, dumneavoastră sunteţi cel care plăteşte, şi deşertă

monedele de aur ale lui Rashleigh într-o pungă ce-i atârna la centură.

Fără grabă, făcu înconjurul mesei, şi toţi invitaţii îşi pierdură pe rând sabia de la şold, banii din buzunare, inelele de pe degete şi acele de cravată. Şi, în timp ce se rotea în jurul mesei, fluierând încet o melodie, se apleca din când în când spre fructieră şi ciugulea câte-o boabă de strugure, iar, la un moment dat, aşteptând ca dolofanul oaspete din Brodmin să-şi scoată numeroasele inele de pe degetele umflate de gută, chiar se şi aşeză pe marginea mesei, printre farfurii şi argintărie, şi-şi turnă un pahar de vin din carafă.

— Aveţi o pivniţă bună, sir Harry, spuse el. — Mi-aş îngădui să vă povăţuiesc să mai ţineţi vinul ăsta un an sau doi; n-ar avea decât de câştigat. Am avut vreo şase sticle din acelaşi soi în casa mea din Bretania şi, ca un prost, le-am băut pe toate prea devreme.

— Pe toţi dracii! izbucni Harry. Nu cumva afurisitul ăsta...

— Nu vă faceţi griji, surâse francezul. Dac-aş fi avut chef, i-aş fi putut cere cheile de la pivniţă lui William, dar n-am vrut să vă lipsesc de plăcerea de a gusta acest vin peste patru sau cinci ani. Se scărpină pe ureche şi se uită în jos la inelul de pe degetul lui Harry.

— E un smaragd foarte frumos, spuse el.

Drept răspuns, Harry şi-l smulse de pe deget şi i-l azvârli francezului în faţă, dar acesta îl prinse în mână şi-l ridică în bătaia luminii.

— Nici-o fisură, observă el, ceea ce-i rar pentru un smaragd. Oricum, n-o să vi-l iau. Dacă mă gândesc bine sir, v-am jefuit destul. Şi, înclinându-se, îi dădu înapoi inelul soţului Donei.

— Şi acum, domnilor, spuse el, am o ultimă cerere să vă fac. E, poate, puţin cam crudă, dar, având în vedere împrejurările, foarte necesară. Vedeţi, eu vreau să mă întorc pe corabie şi a vă şti umblând prin pădure, cu oamenii dumneavoastră după mine, e o perspectivă care,

mă tem, nu-i în favoarea planurilor mele. Pe scurt, mă văd nevoit să vă cer să vă scoateţi pantalonii şi să-i înmânaţi cu toţii oamenilor; mei aici de faţă. De asemenea, ciorapii şi ghetele.

Toţi se uitară la el, sufocaţi de furie şi Eustick răcni

— Pentru Dumnezeu, nu! Oare nu ţi-ai bătut destul joc de noi până acum?

— Îmi pare rău, spuse francezul, dar sunt realmente nevoit să vă cer asta. Noaptea e caldă, ştiţi bine, şi ieri a fost chiar solstiţiul de vară. Doamnă St. Columb, poate c-ar fi mai bine să vă retrageţi în salon. Acestor domni n-o să le placă să se dezbrace în faţa dumneavoastră în public, deşi poate ar dori foarte mult s-o facă în particular.

Şi, deschizându-i uşa ca s-o lase să treacă, se uită înapoi la invitaţi, strigând:

— Vă dau cel mult cinci minute! Pierre Blanc, Jules, Luc, William, păziţi-i cu străşnicie pe aceşti domni şi, în timp ce dânşii se dezbracă, doamna şi cu mine vom discuta ultimele chestiuni la ordinea zilei.

Intră după ea în salon şi închise uşa.

— Şi ţie, întrebă el, aşezată în capul mesei, cu surâsul tău mândru, să-ţi fac oare la fel, scumpul meu mus? Şi, izbucnind în râs, îşi azvârli sabia pe un scaun şi îşi întinse braţele. Dona se duse la el şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— De ce eşti, oare, aşa de imprudent, de cinic, şi de rău? îl întrebă ea. — Nu ştii că pădurea şi colinele mişună de oameni?

— Ba da, răspunse el.

— Atunci, de ce-ai venit încoace?

— Pentru că, în tot ce-am pus la cale până acum, acţiunea cea mai periculoasă a fost, de obicei, şi cea mai izbutită. În afară de asta, nu te sărutasem de aproape douăzeci şi patru de ore. Şi, aplecându-şi capul, îi cuprinse obrazul cu mâinile.

— Ce ţi-ai închipuit, îl întrebă ea, când ai văzut că nu

m-am întors la micul dejun?

— N-aveam timp să mă gândesc la prea multe, răspunse el. Fiindcă Pierre Blanc m-a trezit îndată după răsăritul soarelui, ca să-mi spună că *La Mouette* a eşuat pe stânci şi ia apă. Îţi poţi închipui c-am avut ceva de furcă cu ea. Şi pe urmă, când eram cu toţii goi până la brâu şi munceam de zor la ea, a sosit şi William cu veştile tale.

— Dar atunci nu ştiai, încă, ce se pregăteşte pentru noaptea asta?

— Nu. Dar curând am fost cuprins de bănuieli. Unul din oamenii mei a văzut o siluetă pe plajă, în susul râului, şi un altul – pe colinele din faţă. Şi ne-am dat seama, atunci, că timpul e împotriva noastră. Dar chiar şi-aşa, n-au descoperit-o pe *La Mouette.* Păzeau râul şi pădurile, dar n-au coborât până la golf.

— Şi, pe urmă, a venit William a doua oară?

— Da, între cinci şi şase seara. Mi-a adus la cunoştinţă întâlnirea de aici, de la Navron, şi-atunci am hotărât, ce trebuie să fac. I-am spus şi lui, fireşte, dar rana pe care a căpătat-o de la omul ăla din pădure, când se întorcea încoace, nu ne-a ajutat prea mult.

— În timpul mesei, mă gândeam tot timpul la el, cum zace rănit şi fără cunoştinţă pe patul meu.

— Da, dar cu toate astea, s-a târât singur până la fereastră, ca să putem intra, aşa cum avusesem de gând. Fiindcă veni vorba, servitorii tăi sunt închişi cu toţii în cămara unde păstraţi vânatul, legaţi spate în spate, la fel ca băieţii pe care i-am găsit pe *Merry Fortune.* Vrei să-ţi dau îndărăt giuvaierurile? Îşi vârî mâna în buzunar ca să le scoată, dar ea scutură din cap.

— Mai bine păstrează-le, spuse ea, ca să-ţi aminteşti de mine!

El nu răspunse nimic, mângâindu-i buclele, cu privirea pierdută.

— Dacă totul merge strună, *La Mouette* ridică ancora peste două ore, spuse el. — Spărtura din bord e de-ajuns

de serioasă, dar trebuie să ţină piept până ajungem pe coasta franceză.

— Cum e vremea? întrebă ea.

— Vântul e prielnic şi de-ajuns de constant. Am putea ajunge în Bretania în cel mult optsprezece ore.

Dona nu spuse nimic, şi el îi mângâie mai departe părul.

— Nu mai am mus, spuse el. — Nu ştii pe vreun băiat care-ar vrea să plece cu mine? Dona se uită la el, dar surâsul lui dispăruse cu totul şi, îndepărtându-se de ea, îşi ridică sabia.

— Mă tem c-o să trebuiască, să ţi-l iau pe William, spuse el. — Jocul lui de la Navron s-a încheiat, şi personalul de-aici n-o să întârzie să-l recunoască. Te-a slujit bine, nu-i aşa?

— Foarte bine, răspunse ea.

— Dacă n-ar fi fost rănit în noaptea asta de omul lui Eustick, ţi l-aş fi lăsat, spuse el, dar, aşa, ar fi repede şi uşor recunoscut şi Eustick l-ar spânzura fără niciun fel de scrupule. În afară de asta, mă îndoiesc c-ar consimţi să-l slujească pe soţul tău.

Se uită prin jurul odăii, privirile sale oprindu-se o clipă pe portretul lui Harry, pe urmă se îndreptă spre fereastra cea lungă şi o deschise larg, trăgând perdelele.

— Îţi aminteşti de prima noapte când am cinat împreună? întrebă el. După masă, te uitai ţintă la flăcări şi eu ţi-am făcut portretul. Erai furioasă pe mine, aşa-i?

— Nu, spuse ea, nu furioasă. Mă simţeam doar puţin ruşinată, fiindcă ghiceşti prea multe.

— O să-ţi mărturisesc ceva, spuse el. N-o să fii niciodată un bun pescar. Eşti prea nerăbdătoare şi-o să încurci întotdeauna sfoara undiţei.

Cineva bătu la uşă.

— Da, strigă el în franceză, au făcut domnii ce le-am poruncit?

— Da, *monsieur,* răspunse William, prin uşă.

— Atunci e foarte bine. Spune-i lui Pierre Blanc sa le

lege mâinile la spate şi să-i conducă în dormitoarele de sus. Închide uşa după ei şi întoarce cheia. În felul ăsta, n-or să ne tulbure timp de două ceasuri, tocmai cât ne trebuie nouă.

— Prea bine, *monsieur.*

— William!

— Monsieur!

— Ce-ţi face braţul?

— Mă mai doare puţin, *monsieur.* Dar nu foarte tare.

— Asta-i bine. Fiindcă vreau s-o duci pe doamna cu trăsura, la grindul acela de nisip, aflat la trei mile de partea asta a Coverack-ului.

— Da, domnule.

— Şi acolo să aştepţi poruncile mele.

— Am înţeles, domnule.

Dona îl privi nedumerită şi el veni spre ea, oprindu-se în faţa ei, cu sabia în mână.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse imediat şi nici de data asta nu zâmbi, iar ochii îi erau întunecaţi.

— Ţii minte ce-am vorbit împreună azi-noapte, lângă golf?

— Da, spuse ea.

— Şi am rămas amândoi la părerea că, pentru o femeie, e cu neputinţă să evadeze mai mult de-un ceas sau de-o zi.

— Da.

— Azi dimineaţă, spuse el, când munceam la corabie şi William mi-a adus vestea că nu mai eşti singură, mi-am dat seama că visul nostru s-a sfârşit şi că golful nu va mai fi sanctuarul nostru. De-acum încolo, *La Mouette* va trebui să cutreiere prin alte ape şi să-şi găsească alte locuri de refugiu. Ea o să fie liberă, şi echipajul de la bordul ei, de asemenea, dar căpitanul ei va rămâne prizonier.

— Ce vrei să spui? întrebă Dona.

— Vreau să spun că sunt legat de tine, aşa cum şi tu eşti legată de mine. De la început, am ştiut că se va

întâmpla aşa. Astă iarnă, când am venit aici şi stăteam întins în odaia ta cu mâinile sub cap, contemplându-ţi chipul ursuz din portretul de pe perete, surâdeam în sinea mea şi-mi ziceam: „Ea şi nimeni altcineva!” Şi-am aşteptat fără să fac nimic, fiindcă ştiam că va sosi şi clipa noastră.

— Şi ce altceva mai ştiai? îl întrebă ea.

— Că şi tu, spuse el, nepăsătoarea şi fluşturateca mea Dona, atât de neînduplecată şi atât de dezamăgită totodată, care te travesteai în băiat la Londra, cu bărbatul şi prietenii bărbatului tău, ghiciseşi că, undeva, în cine ştie ce ţară, sau sub ce înfăţişare, există cineva, parte din trupul şi din creierul tău şi că, fără el, eşti pierdută ca un fir de pai suflat de vânt.

Dona se apropie de el şi-i puse palmele pe ochi.

— Toate astea, tot ceea ce simţi tu, simt şi eu. Fiecare gând, fiecare dorinţă, fiecare stare sufletească. Dar e prea târziu, nu mai putem face nimic. Tu însuţi mi-ai mărturisit-o.

— Ţi-am spus asta, azi noapte, răspunse el, când n-aveam griji şi ne aflam împreună, şi dimineaţă era încă departe. În asemenea momente, un bărbat îşi poate îngădui să nu se sinchisească de viitor, fiindcă se bucură de prezent şi însuşi gândul, atât de crud al despărţirii, sporeşte într-un fel disperat voluptatea clipei. Şi când un bărbat face dragoste, Dona mea, el se scutură în aceeaşi măsură şi de durerile acelei iubiri şi de el însuşi.

— Da, spuse ea, ştiu. Am ştiut-o întotdeauna. Dar nu orice femeie.

— Nu, spuse el, nu orice femeie. Scoase din buzunar brăţara şi i-o prinse pe încheietura mâinii. — Şi astfel, urmă el, când s-a făcut ziuă şi am văzut ceaţa din golf şi că tu plecaseşi de lângă mine, odată cu deziluzia; m-am trezit la realitate. Mi-am dat seama că nici pentru mine nu mai e cu putinţă evadarea. Că m-am preschimbat într-un prizonier, prins în lanţuri şi că temniţa eadâncă.

Dona îi luă mâna şi şi-o lipi de obraz.

— Şi toată ziua asta ai muncit la corabie, spuse ea, şi-ai asudat, şi-ai tras ca un rob, în tăcere, cu fruntea încreţită în expresia aceea de concentrare pe care m-am deprins s-o înţeleg, dar pe urmă, când ai terminat, ce răspuns ţi-ai dat?

Privirile lui rătăceau pe fereastra deschisă.

— Răspunsul meu, spuse el încet, era acelaşi. Că eşti Dona St. Columb, soţia unui baronet englez şi mama a doi copii, iar eu un francez aflat în afara legii, un jefuitor al ţării tale şi-un duşman al prietenilor tăi. Dacă-i vreun răspuns de dat, Dona, atunci trebuie să-l dai tu şi nu eu.

Şi, apropiindu-se de fereastră, se uită la ea peste umăr.

— De aceea i-am cerut lui William să te ducă la locul acela de lângă Coverack, spuse el, ca să poţi decide ce vrei să faci. Dacă eu, Pierre Blanc şi ceilalţi, ne întoarcem teferi pe corabie, izbutind să străbatem coridorul din pădure, şi înălţăm pânzele fără întârziere, pornind odată cu refluxul, ne vom afla în dreptul Coverack-ului la răsăritul soarelui. O să trimit o barcă după răspunsul tău, Dona. Dacă *La Mouette* nu va da niciun semn de viaţă în zori, să ştii că s-a întâmplat ceva care mi-a răsturnat planurile. Şi, poate, că Godolphin o să aibă în cele din urmă satisfacţia de a-l spânzura pe blestematul de francez de cel mai înalt copac din parcul lui.

Surâse şi ieşi pe terasă.

— Te-am iubit, Dona, mărturisi el, în aproape toate împrejurările. Dar cred, că cel mai mult, când te-ai asvârlit jos, pe puntea lui *Merry Fortune,* îmbrăcată în pantalonii lui Pierre Blanc, cu sângele şiroindu-ţi pe faţă, cu cămaşa sfâşiată şi leoarcă de apă, şi eu m-am uitat la tine şi-am râs, în timp ce-un glonte îţi şuiera pe deasupra capului.

Cu aceste vorbe, se întoarse şi dispăru în întuneric.

Dona mai rămase un timp aşa, în picioare, fără să se mişte, cu degetele împreunate, în timp ce minutele se scurgeau. În cele din urmă, îşi dădu seama, ca trezită dintr-un vis, ca era singură în odaia cufundată în tăcere şi

că ţinea în mână cerceii cu rubine şi pandantivul. Un curent de aer intra prin geamul deschis, stingând lumânările din aplice: abia dându-şi seama ce face, se duse la fereastră, o închise şi trase obloanele; apoi, îndreptându-se spre uşa care da în sufragerie, o deschise larg.

Pe masă, zăceau laolaltă farfurii, vase pline până-n vârf cu fructe, pocale de argint şi pahare. Scaunele erau date în lături, ca şi cum oaspeţii s-ar fi ridicat de la cină brusc şi-ar fi plecat, şi masa avea un aer părăsit, ca o natură moartă pictată de penelul unui amator, în care mâncarea, fructele şi vinul vărsat sufereau de lipsă de viaţă şi de realitate. Cei doi căţei dormeau încolăciţi pe podea şi Duchess, ridicându-şi botul dintre labe, se uită în sus la Dona şi scoase un scâncet slab. Unul din oamenii de pe *La Mouette* s-o fi apucat, pe semne, să taie mucul lumânărilor, după care a plecat în grabă, înainte de a le fi stins pe toate, fiindcă trei mai ardeau încă înăbuşit, cu ceara picurând pe podea şi răspândeau o lumină sinistră şi stranie

Una din lumânări se stinse şi numai două mai pâlpâiau acum, aruncându-şi umbrele mişcătoare pe perete. Oamenii de pe *La Mouette* îşi terminaseră treaba şi plecaseră. Se furişau prin pădure spre corabia din golf şi stăpânul lor era în frunte, cu sabia în mână. Orologiul din curtea grajdului bătu ora unu; un sunet înalt şi subţire, ca ecoul unui clopot. Sus, pe podeaua vreuneia din odăi, invitaţii de la Navron zăceau, pe semne, dezbrăcaţi şi cu mâinile legate, neputincioşi şi turbaţi de furie. Toţi, în afară de Harry, care trebuie să fi adormit pe spate, sforăind, cu peruca strâmbă şi gura larg deschisă, fiindcă nicio constrângere din lume nu l-ar fi putut ţine pe-un St. Columb treaz, atunci când a mâncat şi-a băut zdravăn. William, pe semne, îşi îngrijeşte rana în camera lui şi pe Dona o mustră conştiinţa că uitase de el. Gândindu-se la asta, se întoarse şi se apropie de scara mare, punând mâna pe balustradă, când un zgomot venit de sus o făcu

să-şi ridice privirile spre galerie. Şi acolo, îl văzu în picioare pe Rockingham care se uita fix la ea, cu ochii lui de pisică, cruzi, cu o tăietură crestându-i faţa şi cu un cuţit în mână.

Capitolul XX

O VEŞNICIE I SE PĂRU DONEI timpul cât stătu acolo, uitându-se în jos la ea, dar el începu să coboare treptele încet fără să-şi deslipească privirile de pe obrazul ei, şi ea se dădu îndărăt străduindu-se să dibuiască masa, şi apoi se aşeză pe scaunul pe care-l ocupase mai înainte, pândindu-l cu întreaga ei fiinţă. Era îmbrăcat numai în cămaşă şi pantaloni şi ea văzu că are sânge pe cămaşă, cum pătat de sânge era şi cuţitul, pe care-l ţinea în mână. Atunci îşi dădu seama ce se întâmplase. Undeva, în vreunul din întunecoasele coridoare de sus, zace un bărbat rănit de moarte, sau chiar mort şi acela e ori unul din oamenii de pe *La Mouette,* ori însuşi William. Lupta avusese loc în tăcere şi beznă, în timp ce ea stătea singură în salon, visând cu giuvaierurile în mână. Acum, el ajunsese la capătul de jos al scărilor şi continua să tacă, fără să-şi slăbească pânda ochilor lui înguşti de pisică; apoi se aşeză în scaunul lui Harry, de la capătul celălalt al mesei, şi-şi puse cuţitul pe farfuria din faţă.

Când, în sfârşit, îi adresă cuvântul, timbrul cunoscut al glasului său suna straniu în contrast cu trăsăturile lui schimbate, fiindcă bărbatul din faţa ei nu semăna deloc cu acel Rockingham, cu care se ţinuse împreună de farse la Londra, cu care călărise, la Hampton Court şi pe care-l dispreţuise, socotindu-l un degenerat şi un stricat.

— Acest bărbat era de-o răceală de gheaţă, avea ceva periculos şi, de-aici încolo, era duşmanul ei, un duşman care îi dorea chinul şi pierzania.

— Văd, observă el, că ţi-ai recăpătat bijuteriile.

Ea ridică din umeri fără să-i răspundă, fiindcă ceea ce ghicise el n-avea mare însemnătate. Singurul lucru care conta era să ştie ce urzea în creierul lui şi ce avea de gând să facă.

— Şi ce i-ai dat, continuă el, în schimbul lor?

Dona se apucă să-şi înşurubeze cerceii în urechi, pândindu-l în acest timp peste braţ. Şi pe urmă, simţind că începe să urască privirea asta nouă a lui, ba chiar să-i fie frică de ea, îi spuse:

— Văd c-am devenit, aşa deodată, foarte gravi, Rockingham! Aş fi crezut mai degrabă că farsa din noaptea asta o să te amuze copios.

— Ai dreptate, răspunse el, m-a amuzat destul de mult. Faptul că doisprezece bărbaţi au putut fi dezarmaţi şi dezbrăcaţi de pantaloni, într-un timp atât de scurt, de câţiva bufoni, are o ciudată asemănare cu farsele pe care obişnuiam să le facem noi la Hampton Court. Dar, că Dona St. Columb a fost în stare să se uite la şeful bufonilor în felul în care-a făcut-o, şi care nu poate însemna decât un singur lucru, nu, asta nu m-a amuzat câtuşi de puţin.

Dona se rezemă cu coatele de masă şi-şi cuprinse bărbia în palme.

— Şi? îl întrebă ea.

— Şi, într-o străfulgerare de secundă, am înţeles multe din cele ce mă intrigaseră, de când am sosit aici, noaptea trecută. Acel valet al tău, desigur, o iscoadă a francezului. Prietenia dintre voi, – urmare a faptului că ştiai că e un spion. Şi acele plimbări ale tale, acele peregrinări prin pădure, acea privire ferită din ochii tăi, pe care n-o mai văzusem niciodată înainte, şi care, da, desigur, ocolea ochii mei, pe-ai lui Harry, pe-ai tuturor bărbaţilor, în afară de ai unuia singur... Iar în noaptea asta l-am văzut. Vocea lui avea o intonaţie joasă, aproape de şoaptă, şi în tot acest timp ochii lui o priveau cu ură.

— Ei bine, urmă el, ai curajul să negi?

— Nu neg nimic, răspunse ea.

Apucă cuţitul de pe farfurie şi începu să zgârie cu el linii pe masă, parcă în neştire.

— Ştii, urmă el, că ai putea fi întemniţată pentru asta şi, poate, chiar spânzurată, dacă s-ar afla adevărul?

Dona ridică şi acum din umeri, fără să răspundă nimic.

— N-ar fi un sfârşit prea plăcut pentru Dona St. Columb, spuse el. — Ai intrat, oare, vreodată în vreo închisoare? Ai simţit mirosul de încins şi de lături, ai gustat vreodată pâinea neagră şi uscată, sau ai sorbit vreo picătură din apa stătută, acoperită de zoaie? Dar senzaţia unei frânghii strângându-se în jurul, gâtului tău şi sugrumându-te, ai încercat-o vreodată? Cum crezi că ţi-ar plăcea toate astea, Dona?

— Bietul meu Rockingham, spuse ea încet, pot să-mi închipui toate astea cu mult mai bine decât mi le-ai zugrăvit tu. Ce urmăreşti? Vrei să bagi spaima-n mine? Să ştii, însă, că n-ai să izbuteşti.

— Am crezut doar că-i înţelept din partea mea, spuse el, să-ţi amintesc ce s-ar putea întâmpla.

— Şi toate astea, urmă ea, fiindcă scumpului meu lord Rockingham i s-a năzărit că i-am surâs piratului când mi-a cerut bijuteriile. Du-te şi spune-i povestea asta lui Godolphin, lui Rashleigh sau lui Eustick, chiar lui Harry, şi toţi or să te creadă nebun.

— Se poate, spuse el, dacă francezul s-ar afla în larg şi tu cuibărită în siguranţă la Navron. Presupunând, însă, că francezul nu s-ar afla în larg, pe corabia sa, ci c-ar fi prins şi legat şi adus în faţa ta, iar noi ne-am juca niţeluş cu el aşa cum se proceda cu prizonierii acum vreo sută de ani, chiar sub ochii tăi, Dona, mă îndoiesc că nu te-ai trăda.

Din nou, Dona îl văzu, cum i se mai întâmplase o dată în cursul după amiezei, ca pe-o pisică perfidă, prelingându-se prin iarba grasă, felină şi insinuantă, cu o pasăre între ghiare, şi îşi dădu seama, întorcându-se cu gândul în trecut, că, întotdeauna, intuise în el o anumită înclinaţie spre cruzime sadică şi premeditată, care, datorită uşurinţei nesăbuite a secolului în care trăiau, era

cât se poate de bine ascunsă.

— Îţi place să dramatizezi, spuse ea, dar epoca instrumentelor de tortură şi-a roţii medievale s-a sfârşit de mult, nu ne mai ardem ereticii pe rug.

— Ereticii, se poate, răspunse el, dar, la noi, piraţii sunt spânzuraţi, schingiuiţi şi sfârtecaţi, iar complicii lor suferă aceeaşi soartă.

— Foarte bine, spuse ea, de vreme ce mă consideri un complice, fă ce pofteşti! Du-te sus şi eliberează-i pe invitaţii de astă seară! Trezeşte-l pe Harry din somnul lui de beţiv! Cheamă servitorii! Fă-ţi rost de cai, de soldaţi şi de arme! Şi pe urmă, după ce-ţi vei fi prins piratul, n-ai decât să ne spânzuri de aceeaşi creangă şi de acelaşi pom!

El nu răspunse nimic. Se uita fix la ea, peste masă, cumpănindu-şi cuţitul în mână.

— Da, spuse într-un târziu, poate că ai îndura toate astea şi ai fi mândră şi fericită. N-ar însemna nimic pentru tine dac-ai muri acum, pentru c-ai obţinut, în cele din urmă, lucrul pe care ţi l-ai dorit toată viaţa. E-adevărat, sau nu?

Dona se uită la ei şi, pe urmă, izbucni în râs.

— Da, spuse ea. E-adevărat!

El se făcu alb ca varul la faţă şi tăietura de pe obraz păru, prin contrast, şi mai roşie, schimbându-i expresia gurii într-o strâmbătură ciudată.

— Şi când te gândeşti că puteam fi eu, spuse el. C-aş fi putut fi eu...

— Nu, spuse ea, niciodată, ţi-o jur! Nici în ruptul capului!

— Dacă n-ai fi părăsit Londra, dacă n-ai fi venit încoace, la Navron, aş fi fost eu! Da, chiar dacă s-ar fi întâmplat din plictiseală, din lene sau din nepăsare, ba chiar din dezgust, dar aş fi fost eu.

— Nu, Rockingham... niciodată.

El se ridică încetişor de pe scaun, cumpănindu-şi mai departe cuţitul în mâini, îi dădu o lovitură căţelului, care i

se împleticea în picioare, şi-şi suflecă mânecile cămăşii mai sus de coate.

Dona se sculă la rândul ei, cu mâinile încleştate pe braţele scaunului; flacăra fumegândă a celor două lumânări de pe perete arunca umbre sinistre pe chipul lui.

— Ce este, Rockingham? întrebă ea.

Atunci, el zâmbi pentru întâia oară şi, dându-şi scaunul la o parte, se sprijini cu o mână de colţul mesei.

— Cred, şuieră el printre dinţi, cred că te voi ucide.

Iute ca fulgerul, Dona îi azvârli drept în faţă paharul de vin care-i stătea la îndemână, orbindu-l pentru o frântură de secundă, în timp ce paharul se spărgea în ţăndări de podea. Peste o clipă, el se năpusti spre ea peste masă, dar ea îi pară lovitura şi, înhăţând unul din scaunele grele de lângă ea, îl ridică, prăvălindu-i peste argintăria şi fructele de pe masă. Lovit de unul din picioarele scaunului la umăr şi gâfâind din pricina durerii, el azvârli scaunul jos de pe masă şi, şovăind o clipă, cu cuţitul în mână la înălţimea capului, îl aruncă drept în beregata Donei. Izbindu-se de pandantivul cu rubine din jurul gâtului ei, îl crăpă în două, şi Dona simţi oţelul rece alunecând în jos, zdrelindu-i pielea şi dispărând, pe urmă, în cutele rochiei sale. Bâjbâi după el, pradă groazei şi suferinţei, dar înainte de a-l putea apuca, Rockingham se şi năpustise asupra ei, răsucindu-i cu o mână braţul la spate şi astupându-i gura cu cealaltă. Pierzându-şi echilibrul, ea se prăbuşi cu spinarea pe masă, peste paharele şi farfuriile care se rostogoliră pe jos, spărgându-se cu zgomot, şi Dona simţi, undeva pe sub ea, cuţitul pe care dorea el să-l găsească. Câinii care lătrau acum, aţâţaţi la culme, crezând că tot ce se întâmpla era un joc nou, scornit pentru distracţia lor, săriră pe Rochingam, zgâriindu-l cu labele, astfel încât, silit să se întoarcă o clipă pentru a-i alunga cu piciorul, el îşi slăbi apăsarea mâinii pe gura ei.

Dona îl muşcă adânc de mână şi-i înfipse pumnul stâng în ochi; atunci, lăsându-i braţul pe care i-l ţinea răsucit la

spate, el o apucă cu amândouă mâinile de gât, astfel încât ea îi putea simţi apăsarea degetelor mari pe beregată, sufocând-o. Mâna ei dreaptă se mişca în căutarea cuţitului şi, deodată, degetele ei îl întâlniră şi se încleştară pe mânerul rece; Dona îl ridică şi i-l împlântă subţioară: simţi înfiorătoarea uşurinţă cu care oţelul pătrunse în carnea moale, uluitor de caldă şi de neajutorată, apoi sângele gâlgâind şi curgându-i pe mână. Rockingham scoase un geamăt prelung şi straniu, şi mâna i se desprinse de pe gâtul ei. Căzu pe-o rână, pe masa plină de pahare, şi ea îl împinse, sculându-se din nou în picioare, cu genunchii tremurând şi cu câinii lătrând nebuneşte în jurul gleznelor ei. În clipa următoare, sprijinindu-se, se ridică şi el de pe masă cu privirile pironite asupra ei, apăsându-şi cu o mână rana de sub braţ şi înşfăcând cu cealaltă o carafă de argint masiv, care se mai afla încă pe masă; dar tocmai în clipa în care se îndrepta spre Dona ca s-o izbească cu ea peste faţă şi s-o trântească jos, ultima lumânare îşi aruncă pâlpâitul pe perete, stingându-se, şi ei se pomeniră în beznă.

Dona pipăi marginea mesei cu mâinile şi o înconjură, îndepărtându-se de el; îl auzi orbecăind după ea, în holul întunecat, şi împiedicându-se de un scaun care-i stătea în cale. Ajunsă la piciorul scării, putu zări o palidă licărire de lumină strecurându-se printr-o fereastră a galeriei şi, desluşind treptele şi balustrada, începu să urce scara, cu cei doi căţei lătrând pe urmele ei. De undeva, de sus, răsunau strigăte, urlete şi lovituri de pumni în uşă, dar toate astea erau învălmăşite, ca un vis care nu avea nicio legătură cu bătălia pe care-o ducea ea şi numai ea. Plângând cu suspine, se uită îndărăt şi-l văzu pe Rockingham în josul scării, dar nu în picioare cum stătuse mai înainte, ci târându-se spre ea în patru labe, asemeni căţeilor din spatele lui. Ajunsă în capul scării, putea auzi mai bine strigătele şi loviturile din uşă. Desluşi dintre toate glasul lui Godolphin, pe urmă, pe cel al lui Harry, în timp ce lătratul câinilor sporea gălăgia infernală; dinspre

camera copiilor răsună un ţipăt ascuţit şi speriat, ţipătul unui copil trezit din somn. În clipa aceea, Dona se simţi, în sfârşit, cuprinsă de furie, şi teama o părăsi, lăsând-o rece, calmă şi hotărâtă.

Palida lumină cenuşie, care se strecura pe fereastră când luna ieşea din nori, cădea pe-un scut atârnat de perete, vreun trofeu al unui St. Columb dispărut; Dona îl smulse de la locul lui, aşa greu cum era şi acoperit de pulberea anilor, şi-i simţi greutatea pe genunchi. Rockingham se căţăra mai departe pe scări. Îl putea zări rezemându-şi spinarea de balustradă, când se oprea să-şi tragă răsuflarea, îi auzea mâinile agăţându-se de trepte şi respiraţia şuierătoare. Când ajunse la o cotitură a scării şi se ridică o clipă în picioare, căutând-o cu privirea prin întuneric, Dona zvârli scutul spre el, ţintindu-l drept în faţă: el se clătină o clipă apoi căzu, rostogolindu-se, şi se prăbuşi cu scutul deasupra lui, pe dalele sufrageriei. Câinii se repeziră după el, lătrând ca turbaţi, alergând în joacă de colo până colo şi adulmecându-i trupul întins fără suflare pe podea. Dona rămase ca o stană de piatră, secătuită de orice senzaţie şi simţind o imensă durere îndărătul ochilor, iar ţipătul lui James îi răsuna încă în urechi; undeva, se auzi un zgomot de paşi, un strigăt vibrând de nelinişte şi teamă, şi-un scrâşnet strident de lemn spart. Era, poate, Harry sau Eustick sau Godolphin, care încercau să doboare uşa zăvorâtă a dormitorului, unde erau prizonieri, dar Donei i se părea că aceste lucruri n-aveau mare importanţă, fiindcă era prea obosită, acum, ca să-i pese de ele. Nu dorea decât să se întindă pe jos, acolo, în întuneric, şi să doarmă cu faţa în mâini; atunci, îşi aminti că undeva, la capătul coridorului era odaia ei şi propriul ei pat, în care se putea adăposti, uitată de toţi. Undeva, pe-un râu, era o corabie cu numele de *La Mouelte,* şi bărbatul pe care-l iubea stătea acum la cârmă, conducând vasul spre mare. Îi făgăduise că-i va da răspunsul la ivirea zorilor şi că-l va aştepta pe-o mică limbă de nisip, care pătrunde în mare. William trebuia s-o

conducă acolo, credinciosul William, şi ar fi ştiut ei să-şi găsească drumul prin meleagurile acelea, chiar şi pe întuneric, iar când ar fi ajuns la locul cu pricina, o barcă ar fi fost coborâtă de pe corabie în întâmpinarea lor, întocmai cum spusese el. Îşi aminti de coasta bretonă, aşa cum o văzuse odată mai înainte, poleită de răsăritul soarelui, cu stâncile ei zimţate şi purpurii, asemenea celor din Devon. Talazurile înspumate se rostogoleau pe nisip, stropii lor zvârleau o ceaţă subţire pe stânci, şi mirosul acesta se contopea cu mireasma pământului încins şi-a ierbii.

Undeva, era o casă pe care n-o văzuse niciodată, dar el o va duce, poate, acolo, şi ea îi va putea pipăi cu mâinile zidurile cenuşii. Acum, voia să doarmă, să viseze aceste lucruri şi să nu-şi mai amintească lumânările topindu-se în sufrageria de jos, paharele sparte şi scaunele răsturnate, şi faţa lui Rockingham, când cuţitul i-a pătruns în carne. Voia să doarmă şi i se păru, deodată, că nu mai sta în picioare, că se prăvălea şi ea ca Rockingham, şi bezna se năpusti asupra ei şi-o copleşi, în vreme, ce urechile îi vuiau ca bântuite de vânt...

S-a scurs desigur multă vreme până ce-au venit acei oameni care se aplecară asupra ei, o ridicară şi-o duseră de-acolo. Cineva îi spălă obrazul şi gâtul şi-i puse perne sub cap. În depărtare, se desluşeau nişte voci, voci de bărbat, un du-te vino de paşi greoi şi, negreşit, zgomote de cai în curtea de lângă casă, fiindcă le auzea copitele tropăind pe caldarâm. La un moment dat, auzi orologiul din grajd bătând ora trei.

Ceva nedesluşit în străfundul minţii ei îi murmura: „O să mă aştepte pe limba aceea de nisip, şi eu zac aici, fără să mă pot mişca şi fără să fiu în stare să mă duc la el”, şi încercă să se scoale din pat, dar nu avu putere. Era încă întuneric când auzi pe fereastră ploaia domoală de-afară. Pe urmă, pe semne că adormise, căzând în somnul greoi şi adânc al celor istoviţi, fiindcă era ziuă când îşi deschise ochii şi perdelele fuseseră date la o parte; lângă ea, era

îngenuncheat Harry, care-i mângâia părul cu mâinile lui mari şi neîndemânatice. Sorbind-o din ochii lui albaştri, acum tulburi, plângea în hohote ca un copil.

— Eşti teafără, Dona? o întrebă el, te simţi mai bine, nu te doare nimic?

Se uită o clipă la el, fără să înţeleagă, simţind încă durerea aceea surdă dindărătul ochilor şi, gândindu-se, ce ridicol era că îngenunchease acolo într-un chip aşa de copilăresc; pe urmă, o năpădi un soi de ruşine fiindcă el se purta astfel.

— Rock a murit, spuse Harry. — L-am găsit mort acolo, jos, cu bietul lui gât frânt. Rock, cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată! Şi lacrimile îi şiroiau pe obraji, şi ea se uita mai departe ţintă la el. Ştii că ţi-a salvat viaţa? o întreba Harry. Pe semne, că s-a luptat cu diavolul acela singur şi cu o singură mână, acolo în întuneric, în timp ce tu fugeai în sus pe scări, ca să ne dai de ştire. Frumoasa mea dulce şi nefericită!

— Dar Dona nu-l mai asculta; ridicându-se în capul oaselor, se uită afară la lumina care inunda odaia.

— Cât e ceasul? întrebă ea. — De mult a răsărit soarele?

— Soarele? repetă el absent. — Cred că-i aproape de amiază. Dar de ce? O să rămâi în pat să te odihneşti, nu-i aşa? Trebuie să te odihneşti după tot ce-ai îndurat azi noapte.

Dona îşi acoperi ochii cu mâinile şi încercă să se gândească. Prin urmare, era amiază şi corabia plecase, desigur, fiindcă n-o mai putuse aştepta după răsăritul soarelui. Ea zăcuse aici, dormind în patul ei, în timp ce luntrea ajunsă pe limba de nisip nu găsise pe nimeni.

— Încearcă să te odihneşti, comoara mea, spuse Harry, încearcă să uiţi această noapte încâlcită şi blestemată. N-o să mai beau niciodată, ţi-o jur. E vina mea, ar fi trebuit să împiedic toate astea. Dar o să fii răzbunată, îţi făgăduiesc. E-n miinile noastre, să ştii, l-am prins pe ticălosul acela afurisit.

— Ce vrei să spui? întrebă ea încet. — Despre cine vorbeşti?

— Cum? Despre francez, desigur, spuse el. Despre diavolul care l-a ucis pe Rock şi era cât pe-aci să te ucidă şi pe tine. Corabia a scăpat împreună cu restul echipajului ei înfrânt, dar am pus mâna pe el, pe şeful lor, pe blestematul de pirat.

Se uită mai departe la el fără să înţeleagă, buimăcită ca şi cum ar fi lovit-o, iar el, văzându-i ochii, se fâstici şi începu iar să-i mângâie părul şi să-i sărute degetele, murmurând:

— Biata mea fetiţă, ce tărăboi groaznic, ce noapte, ce infern! Şi pe urmă, oprindu-se o clipă, se uită la ea şi se înroşi, puţin cam încurcat, dar nu-i lăsă degetele din mână; şi fiindcă, disperarea adâncă pe care-o vedea în ochii ei era ceva nou, un lucru pe care el nu-l putea înţelege, o întrebă cu stângăcie, ca un băiat sfios şi neîndemânatec:

— Spune-mi, Dona, francezul, piratul acela, nu cumva te-a jignii în vreun fel?

Capitolul XXI

DOUĂ ZILE SE SCURSERĂ, ZILE fără ore şi minute. În care Dona se îmbrăca, mânca, se plimba prin grădină, stăpânită tot timpul de-o ciudată senzaţie de ireal; ca şi cum nu ea s-ar fi mişcat, ci o altă femeie, pe care n-o înţelegea nici măcar ce vorbeşte. Niciun gând nu-i străbătea mintea, ca şi cum o parte din fiinţa ei mai dormea încă, şi această amorţeală a creierului se întinsese şi asupra trupului ei, fiindcă nu simţi nimic când soarele, strecurându-se prin doi nori, străluci o clipă, şi, nu-i fu frig atunci când un vânt uşor începu să sufle.

La un moment dat, copiii se repeziră afară la ea, s-o îmbrăţişeze, şi James i se căţără pe genunchi, iar Henrietta începu să danseze în faţa ei, strigând: „Piratul cel rău a fost prins şi Prue zice c-o să fie spânzurat”. Observă faţa dădacei palidă şi copleşită de tristeţe şi, făcând o sforţare, îşi aminti că moartea bântuise Navronul şi că, în momentele acelea, Rockingham trebuie să se fi aflat într-o biserică sumbră, aşteptând să fie înmormântat. Un cenuşiu confuz învăluia aceste zile, asemeni duminicilor pe care şi le amintea din copilărie, când puritanii interziseseră să se danseze pe pajişte. La un moment dat, apăru preotul bisericii din Helston, rostind cuvintele cu gravitate şi prezentându-i condoleanţe pentru pierderea unui atât de credincios prieten. Apoi preotul încălecă şi plecă, iar Harry se aflã din nou lângă ea, smiorcăind şi vorbind cu o voce domoală, care nu-i semăna deloc. Stătea tot timpul în preajma ei, umil şi dornic să-i fie pe plac, întrebând-o într-

una dacă n-are nevoie de ceva, – de-o pelerină sau de-un pled să-şi acopere genunchii, şi când ea clătina din cap, dorind doar ca el s-o lase în pace, ca să poată sta cu privirile aţintite în gol, el începea să-i mărturisească, din nou cât de mult o iubeşte şi că n-o să mai bea niciodată; că totul s-a întâmplat fiindcă a băut prea mult în noaptea aceea fatală, când s-au lăsat prinşi în capcană într-un chip aşa de stupid şi că, din pricina nepăsării şi-a leneviei lui, bietul Rockingham era acum mort.

— O să mă las şi de jocurile de noroc, făgădui el. N-o să mai pun mâna în viaţa mea pe vreo carte, şi-o să vând casa de la Londra, şi-o să plecăm să locuim în Hampshire, Dona, aproape de casa ta părintească, unde ne-am întâlnit prima oară. O să duc, în sfârşit, existenţa unui gentilom de ţară, împreună cu tine şi copiii, şi-o să-l învăţ pe micul James să călărească şi să vâneze cu şoimul. O să-ţi placă, spune-mi?

Dar ea tot nu-i răspunse nimic, uitându-se mai departe în gol.

— Întotdeauna a plutit un fel de piază-rea asupra Navronului, continuă el. Îmi amintesc că aveam această senzaţie de când eram copil. Niciodată nu m-am simţit, bine aici: aerul e prea moleşitor şi nu-mi prieşte, aşa cum nu-ţi prieşte nici ţie. O să plecăm de-aici, îndată ce treaba asta se va fi terminat. Dac-am putea pune mâna şi pe afurisitul ăla de servitor spion, ca să-l spânzurăm odată cu stăpânul lui! Doamne, când mă gândesc la primejdia prin care-ai trecut, încrezându-te în canalia aia! Şi iar începu să-şi sufle nasul, scuturând din cap. Unul din căţei se apropie de ea gudurându-se şi lingându-i mâinile. Şi, deodată, Dona îşi aminti lătratul furios din timpul nopţii, schelălăitul şi aţâţarea câinilor şi, într-o frântură de secundă, mintea ei se trezi din apatie, înfiorător de conştientă. Inima începu să-i bată, din senin, foarte tare şi casa, pomii şi silueta lui Harry şezând alături de ea prinseră contururi şi formă. Harry tocmai vorbea, şi ea îşi dădu seama pe loc, că fiecare cuvânt pe care-l rostea

putea avea importanţă, şi că nu trebuie să-i scape nimic, pentru că avea de făcut planuri, iar timpul era acum extrem de preţios.

— Bietul Rock, pe semne că s-a descotorosit mai întâi de valet, spuse mai departe Harry. Am văzut urme de luptă în odaia lui, Dona, să ştii, şi-o dâră de sânge de-a lungul coridorului, dar aici ea se termina brusc şi n-am mai găsit nici urmă de ticălos. O fi izbutit într-un fel s-o şteargă şi, poate, c-a ajuns la ceilalţi nemernici de pe corabie, deşi eu mă îndoiesc. Cred c-au folosit adeseori un braţ al râului drept ascunziş. Fir-ar a naibii, Dona, dac-am fi ştiut-o măcar!

Izbi cu pumnul în palma celeilalte mâini şi, pe urmă, aducându-şi aminte că Navron fusese o casă a morţii şi, că a vorbi tare sau a înjura înseamnă a da dovadă de lipsă de respect faţă de cel dispărut, îşi domoli tonul glasului şi, oftând, spuse:

— Săracul Rock! Nici nu ştiu ce-o să ne facem acum fără el.

În sfârşit, Dona vorbi cu o voce care răsuna straniu în propriile ei urechi, deoarece îşi alegea cuvintele cu grijă, ca o lecţie învăţată pe dinafară.

— Cum a fost prins? întrebă ea, şi căţelul tocmai îi lingea din nou mâna, dar Dona nu-l simţi.

— Nemernicul de francez, vrei să spui? o întrebă la rândul lui Harry. — Păi bine, noi nădăjduiam c-o să ne povesteşti mai degrabă tu câte ceva despre asta, adică despre prima parte, fiindcă ai rămas împreună cu el, acolo în salon, nu-i aşa? Dar nu ştiu ce să cred, Dona, păreai atât de năucă şi ciudată, când te-am întrebat, încât i-am spus lui Eustick şi celorlalţi: „Nu pot, pe legea mea! A trecut prin prea multe!” Şi dacă nici acum nu vrei să-mi povesteşti nimic despre asta, să ştii că n-o să insist.

Dona îşi încrucişă mâinile în poală şi spuse:

— Mi-a dat înapoi cerceii şi apoi a plecat.

— Bine, spuse Harry, dacă asta a fost totul. Dar, pe urmă, trebuie să se fi înapoiat, să ştii, încercând să se

ducă după tine sus. Poate nici nu-ţi mai aminteşti c-ai leşinat acolo, pe coridorul dinspre odaia ta. În orice caz, Rock trebuie să se fi aflat atunci prin preajmă şi, ghicind ce-avea de gând nemernicul, s-a aruncat asupra lui şi, în lupta care-a urmat pentru salvarea ta, Dona, nu trebuie, să uiţi niciodată asta! – şi-a pierdut viaţa, scumpul şi credinciosul nostru prieten...

Dona tăcu câteva clipe, urmărind mâna lui Harry dezmierdând câinele.

— Şi pe urmă? spuse ea, fără să se uite la el, ci la pajiştea din depărtare.

— Oh, şi restul tot lui Rock i-l datorăm. A fost planul lui de la început. I l-a propus lui Eustick şi George Godolphin în ziua când ne-am întâlnit cu ei la Heston. „Postaţi-vă oameni pe plajă, le-a spus el, aveţi pregătite ambarcaţiuni şi, dacă există cumva vreo corabie ascunsă în sus pe râu, o să puneţi mâna pe ea când se va furişa în jos, odată cu refluxul de noapte”. Dar, în loc să capturăm corabia, l-am prins în schimb pe căpitanul ei.

Şi el izbucni în râs, trăgând căţelul de urechi şi gâdilându-l pe spinare.

— Da, Duchess, l-am prins pe şef şi el o să fie spânzurat pentru piraterie şi omucidere, nu-i aşa? Şi oamenii vor putea dormi iar liniştiţi în paturile lor.

Dona se surprinse articulând cu o voce clară şi rece:

— A fost cumva rănit? Cum l-aţi prins? Nu înţeleg.

— Rănit? Doamne fereşte! O să fie spânzurat fără o singură zgârietură pe el, ca să-şi dea seama mai bine ce înseamnă să simţi funia în jurul gâtului. Nelegiuirile săvârşite aici i-au răpit mai mult timp decât se aştepta, lui şi celorlalţi trei bandiţi, aşa că s-au îndreptat spre un punct mai jos de Helford să iasă în întâmpinarea corăbiei în mijlocul râului. Trebuie să fi poruncit celorlalţi din echipaj să pregătească vasul de plecare când el, se afla încă aici. Dumnezeu ştie cum au izbutit, dar au izbutit. Când Eustiek şi ceilalţi au ajuns la locul stabilit, corabia se afla în mijlocul curentului şi ticăloşii înotau spre ea, toţi în

afară de şeful lor, care stătea pe plajă, rece ca o lamă de oţel, luptându-se cu doi din oamenii noştri, în timp ce piraţii se îndepărtau. Când ei înotau spre corabie, le-a strigat ceva în dialectul lui afurisit, şi deşi bărcile porniseră de pe plajă în urmărirea lor, aşa cum convenisem, era prea târziu pentru a pune mâna pe bandiţi sau pe corabia lor. Vasul a părăsit Helfordul cu mareea clocotitoare, spumegând sub el. Ajutat de-un vânt prielnic de la pupa şi, în timpul ăsta, francezul îl urmărea cu privirile şi, după cum spunea Eustick, râdea, lua-l-ar toţi dracii!

În timp ce Harry povestea, Donei i se părea că vede estuarul în locul unde se lărgeşte şi se întâlneşte cu marea, şi că aude vântul şuierând în greement, aşa cum îl mai auzise odată, şi că această plecare nu era decât o repetare a tuturor plecărilor de mai înainte ale vasului dar, de data asta, marinarii, fugeau fără căpitanul corăbiei, pentru prima oară singuri. Pierre Blanc, Edmond Vacquier şi ceilalţi îl lăsaseră acolo, pe plajă, fiindcă el le poruncise aşa, şi Dona îşi închipuia cam ce cuvinte rostise el când stătea pe ţărm luptându-se cu duşmanii lui, în vreme ce ei înotau spre corabie. Îşi salvase oamenii şi îşi salvase corabia şi acum, în orice închisoare s-ar fi aflat, mintea lui calmă şi liberă era pe semne în fierbere, urzind un nou proiect de evadare; şi Dona îşi dădu seama, în aceeaşi clipă, că nu mai era ameţită şi înfricoşată, fiindcă felul în care fusese prins el ucisese în ea orice teamă.

— Unde l-au dus pe urmă? întrebă ea, ridicându-se în picioare şi aruncând jos şalul pe care Harry i-l pusese pe umeri.

— George Godolphin, îi povesti ei, îl ţine în turn; sub o pază severă, şi or să-l ducă, pe urmă, la Exeter sau Bristol, când, peste douăzeci şi patru de ore, vor trimite o escortă după el.

— Şi pe urmă?

— Ei, pe urmă, o să-l spânzure, Dona, numai dacă George, Eustick şi noi ceilalţi n-o să-i scutim pe slujitorii

Majestăţii Sale de treaba asta neplăcută, spânzurându-l chiar noi, sâmbătă la prânz, spre desfătarea populaţiei.

Intrară în casă şi, acum, Dona stătea chiar în locul unde el îşi luase rămas bun de la ea.

— Ar fi, oare, legal să procedaţi aşa? întrebă ea.

— Nu, poate că nu, răspunse Harry, dar mă îndoiesc că Majestatea Sa se va supăra pe noi pentru atâta lucru.

„E foarte puţin timp de pierdut, îşi zise Dona, şi sunt multe de făcut”. Îşi aminti cuvintele lui, că tentativa cea mai periculoasă e adesea cea care izbuteşte cel mai bine. Acesta era un îndemn pe care trebuia să şi-l repete necontenit în ceasurile următoare, fiindcă dacă vreo situaţie părea într-adevăr lipsită de orice speranţă şi putinţă de salvare, asta era situaţia lui din momentul de faţă.

— Te simţi bine acum, nu-i aşa? o întrebă Harry, îngrijorat, cuprinzând-o cu braţul. Cred, că lovitura primită cu prilejul morţii bietului Rock te-a făcut să fii atât de ciudată în aceste zile. Asta a fost, nu?

— Poate, răspunse ea. — Nu ştiu. N-are importanţă. Acum, însă, mă simt mai bine. N-ai niciun motiv să-ţi faci griji.

— Vreau să te văd sănătoasă, repetă el. — La naiba, Dona, ăsta-i singurul lucru de care-mi pasă, să te văd sănătoasă şi fericită. Şi, uitându-se la ea, cu ochii lui albaştri, plini de-o adoraţie umilă, îi luă mâna cu stângăcie.

— Şi-o să plecăm la Hampshire, da? întrebă el.

— Da, răspunse ea, da, Harry; o să ne ducem la Hampshire. Şi Dona se aşeză pe-un taburel în faţa căminului, în care nu ardea focul, fiindcă erau în toiul verii, contemplând vatra în care ar fi trebuit să danseze flăcările; deodată, Harry, uitând că Navron fusese o casă a morţii, strigă:

— Hei, Duke... Hei, Duchess! Stăpâna voastră a spus c-o să vină cu noi în Hampshire. Hei, *apporte, apporte!*

Era neapărat necesar, fireşte, să-l vadă pe Godolphin şi

să discute cu el, convingându-l să-i îngăduie o întrevedere între patru ochi cu prizonierul. Acest lucru n-o să fie prea greu, fiindcă Godolphin e un prost: o să-l măgulească. În cursul întrevederii, o să-i strecoare francezului o armă oarecare, vreun pumnal ori vreun pistol, dacă i-ar putea face rost de vreunul, şi, deocamdată atât, fiindcă evadarea ca atare nu stă în puterile ei s-o hotărască. Cinară în tihnă, ea şi cu Harry, în salon, în faţa ferestrei deschise, şi nu mult după aceea, Dona se urcă în odaia ei, spunând că-i obosită, şi el avu bunul simţ să nu protesteze şi s-o lase să plece singură.

Curând după ce se dezbrăcă şi se întinse pe pat, cu mintea preocupată de viitoarea ei vizită la Godolphin şi de felul în care va trebui să se poarte, auzi o bătaie sfioasă în uşă. „Cu siguranţă, îşi spuse ea, cu inima sărindu-i din piept, că nu-i Harry. Cu felul lui ăsta nou de-a se purta, pocăit şi melancolic, nu vine azi”.

Totuşi, nu răspunse nimic, nădăjduind că el o va crede adormită. Bătaia, însă, se repetă. Pe urmă, clanţa se ridică şi Dona o văzu pe Prue, în cămaşă de noapte şi cu o lumânare în mână, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— Ce este? spuse Dona, ridicându-se în capul oaselor, într-o clipită. — S-a întâmplat ceva cu James?

— Nu, doamnă, murmură Prue, copiii dorm. Numai că... eu am să vă fac o mărturisire, doamnă. Şi iar izbucni în plâns, ştergându-şi ochii cu mâna.

— Vino înăuntru şi închide uşa, spuse Dona. — Ce s-a întâmplat, spune, de ce plângi? Ai spart, cumva, ceva? Să ştii că n-o să te dojenesc.

Fata plângea mai departe şi, uitându-se în jur, ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva Harry să se afle acolo şi s-o audă, şopti printre lacrimi:

— E vorba de Wiffiam, doamnă, am făcut ceva foarte rău.

„Dumnezeule, îşi spuse Dona, a fost sedusă de William în timp ce eu mă aflam pe *La Mouette* şi acum, fiindcă a plecat, e înfricoşată şi ruşinată şi se gândeşte c-o să aibă

un copil şi că eu o s-o dau afară”. Spuse cu blândeţe:

— Nu-ţi fie teamă, Prue, n-o să mă supăr. Ce s-a întâmplat cu Wiliam? Să ştii că poţi să-mi povesteşti totul... O să înţeleg.

— A fost întotdeauna foarte bun cu mine, începu Prue, şi a avut atâta grijă de mine şi de copii cât timp aţi fost dumneavoastră bolnavă, doamnă. Nici nu putea să facă mai mult pentru noi. Şi după ce copiii se culcau, obişnuia să vină şi să stea cu mine când eu coseam şi îmi povestea despre ţările pe unde-a colindat şi eu găseam că-i foarte plăcut.

— Sigur că da, spuse Dona, şi mie mi-ar fi plăcui dac-aş fi fost în locul tău.

— Nu m-am gândit niciodată, spuse fata, începând din nou să plângă cu suspine, că are ceva de-a face cu străinii sau cu piraţii aceia îngrozitori, de care auzisem. N-a fost, niciodată, câtuşi de puţin grosolan cu mine.

— Da, spuse Dona, m-aş fi mirat să se fi purtat altfel.

— Şi ştiu c-a fost foarte rău din partea mea, doamnă, că nu i-am povestit domnului Harry şi celorlalţi domni, în noaptea aceea, când a fost tot tărăboiul acela groaznic şi ei au spart uşa ca să iasă din cameră şi sărmanul lord Rockingham a fost omorât, dar n-am avut inima să-l trădez, doamnă. Era atât de slăbit din pricină că pierduse aşa de mult sânge, şi alb ca o stafie, că n-am putut s-o fac. Dac-o să se afle, o să fiu bătută şi trimisă la închisoare, dar el mi-a spus că trebuie să vă povestesc, orice s-ar întâmplă.

Şi Prue stătea acolo, frângându-şi mâinile, cu lacrimile curgându-i şiroaie, pe obraji.

— Prue, spuse Dona repede, ce tot încerci să-mi povesteşti?

— Nimic, decât că l-am ascuns pe William în camera copiilor în noaptea aceea, doamnă, când l-am găsit întins pe coridor c-o rană la braţ şi alta în moalele capului. Şi el mi-a spus că domnul Harry şi ceilalţi domni or să-l omoare dacă-l găsesc, că piratul francez e stăpânul lui şi că, în

noaptea aceea, la Navron s-au dat lupte. Aşa că, în loc să-l pârăsc, doamnă, i-am spălat şi i-am legat rănile şi i-am aşternut patul pe podea, lângă copii, şi după micul dejun, când toţi domnii au plecat să-l caute pe el şi pe ceilalţi piraţi, i-am dat drumul să plece, doamnă, pe o uşă laterală, şi nimeni nu ştie nimic despre asta, în afară de dumneavoastră şi de mine.

Îşi suflă nasul cu zgomot în batistă, gata să plângă iar. Dona, însă, îi surâse şi aplecându-se, o bătu uşurel pe umăr, spunând:

— Fii fără grijă, Prue! Eşti o fată bună şi cinstită că mi-ai povestit asta, şi cele ce mi-ai spus le voi păstra pentru mine. Şi eu ţin la William, şi aş fi fost foarte mâhnită dacă ar fi păţit ceva. Vreau, însă, să-mi mărturiseşti un lucru: unde e William acum?

— A bolborosit ceva despre Coverack când s-a trezit, doamnă, şi a întrebat de dumneavoastră, şi eu i-am spus că sunteţi în pat, istovită şi zguduită că lordul Rockingham a fost omorât în timpul nopţii. Când i-am povestit asta, mi s-a părut c-a căzut puţin pe gânduri şi, pe urmă, în timp ce-i spălam şi-i legam din nou rănile, mi-a spus că are prieteni la Gweek care or să-l adăpostească şi n-or să-l dea în vileag, şi c-o să se afle acolo, dacă veţi dori să-i trimiteţi vreo vorbă, doamnă.

— La Gweek? făcu Dona. — Foarte bine, Prue! Vreau să te duci îndărăt în pat şi să nu te mai gândeşti la asta şi să nu mai povesteşti nimic despre aceste întâmplări nimănui, niciodată, nici măcar mie. Poartă-te aşa cum te-ai purtat întotdeauna, Prue, ai grijă de copii şi iubeşte-i din toată inima.

— Da, doamnă, spuse Prue, şi făcu o reverenţă cu lacrimile încă în ochi; pe urmă, ieşi din dormitor şi se întoarse în odaia copiilor. Dona surâse în întuneric, fiindcă credinciosul William era încă în preajmă, William, aliatul şi prietenul ei, iar evadarea din închisoare a stăpânului lui devenise un lucru posibil.

Adormi deci mai liniştită decât fusese înainte şi, când

se trezi, văzu că cerul plumburiu era iarăşi albastru, fără urmă de nori, şi că în atmosfera acelui miez de vară, care nu avea să se mai întoarcă niciodată, plutea ceva din căldura şi strălucirea pe care-o avusese în zilele când, nepăsătoare şi fericită, se ducea să pescuiască în golf.

În timp ce se îmbrăca, se gândi ce trebuie să facă şi, după ce-şi luă micul dejun, îi trimise vorbă lui Harry să vină la ea. Acesta îşi revenise oarecum la vechea lui stare de spirit şi, când intră în odaie, îşi strigă căţeii cu vocea lui obişnuită, din toată inima şi mulţumit de sine însuşi şi, cum ea şedea în faţa oglinzii, o sărută pe ceafă.

— Harry, spuse ea, aş vrea să faci ceva pentru mine.

— Orice pe lumea asta, făgădui el cu înfocare, despre ce-i vorba?

— Aş vrea să pleci de la Navron astăzi, spuse ea. Şi s-o iei pe Prue şi pe copii cu tine.

Faţa lui se întunecă şi se uită la ea consternat.

— Dar tu? întrebă el. — Tu de ce să nu vii cu noi?

— O să vin şi eu după voi, spuse ea, dar mâine.

El începu să măsoare odaia-n lung şi-n lat.

— Mi-am închipuit c-o să călătorim cu toţii împreună, când afacerea asta se va fi terminat, îi spuse el. — După toate aparenţele, ticălosul o să fie spânzurat mâine. Aveam de gând să mă duc azi să vorbesc cu Godolphin şi Eustick, în privinţa asta. Ţi-ar plăcea să-l vezi spânzurat, ori ba? Am putea stabili execuţia pentru ora nouă dimineaţa, pentru ca s-avem timp să plecăm după amiaza.

— Ai văzut vreodată un om spânzurat? întrebă ea.

— Păi da, şi trebuie să recunosc că nu-i cine ştie ce plăcere. Dar de data asta, se cam schimba treaba. La dracu’ Dona, ticălosul ăsta l-a ucis pe sărmanul Rock şi te-ar fi ucis şi pe tine. Vrei să afirmi că nu-ţi pasă câtuşi de puţin de răzbunare?

Ea nu-i răspunse nimic şi el nu-i putu vedea faţa, fiindcă stătea cu spatele la el.

— George Godolphin va considera o totală lipsă de

prietenie din partea mea s-o şterg aşa, fără un cuvânt de lămurire.

— O să-l lămuresc eu, spuse ea. Am de gând să mă duc la el azi după masă, după ce veţi fi plecat voi.

— Prin urmare, vrei să plec de bunăvoie la drum fără tine, luând copiii şi pe dădaca lor, şi să te las aici, singură, singurică, c-o mână de servitori pe jumătate tâmpiţi?

— Întocmai asta vreau, Harry.

— Şi dacă eu iau trăsura pentru copii, însoţindu-i călare, cum o să călătoreşti mâine?

— O să închiriez un poştalion la Helston.

— Şi-o să te întâlneşti cu noi la Okehampton, în cursul serii?

— Da, o să mă întâlnesc cu voi seara la Okehampton.

Harry stătea la fereastră, uitându-se posac în grădină.

— Dumnezeule mare, Dona, oare o să te înţeleg eu vreodată?

— Nu, Harry, răspunse ea, dar asta nu înseamnă aproape nimic.

— Ba dimpotrivă, replică el, fiindcă în felul ăsta, viaţa noastră, a amândorura, este un adevărat iad.

Dona îl privi cu coada ochiului, cum stătea acolo, cu mâinile la spate.

— Crezi într-adevăr? întrebă ea.

El ridică din umeri şi răspunse:

— Să fiu afurisit, dacă mai ştiu ce să cred. Ştiu numai c-aş da orice pe lume ca să te fac fericită, dar marea nenorocire e că nu mă pricep iar tu, tu ţii mai mult la o unghiuţă a unui degeţel de-al lui James, decât la mine. Ce poate face altceva un bărbat, pe care nu-l iubeşte nevasta, decât să bea şi să joace cărţi? Vrei să-mi spui?

Dona rămase o clipă lângă el şi-i puse mâna pe umăr.

— O să împlinesc treizeci de ani peste trei săptămâni, spuse ea. — Poate că, îmbătrânind, o să devin mai înţeleaptă.

— Eu nu te vreau mai înţeleaptă, spuse el ursuz. — Te vreau aşa cum eşti tu acum.

Ea nu răspunse şi el vorbi mai departe, jucându-se cu mâneca ei:

— Îţi aminteşti că, înainte de-a pleca la Navron, mi-ai spus ceva încâlcit de tot, cum că te simţi ca o pasăre din colivia tatălui tău. Povestea ta n-avea nici cap nici coadă şi eu n-am priceput nimic şi nici acum nu pricep. Suna ca un fel de păsărească, să ştii. Aş vrea să mă lămureşti şi pe mine, măcar acum.

— Nu te mai gândi la asta, spuse ea, bătându-l uşurel cu palma peste obraz, fiindcă inariţa şi-a găsit drumul spre cer. Şi acum, Harry, spune-mi, ai de gând să faci ce te-am rugat eu?

— Da, spuse el, cred că da, dar te înştiinţez că nu-mi place deloc şi c-o să mă opresc la Okehampton ca să te aştept. N-o să-ţi amâni plecarea sub niciun motiv, îmi făgăduieşti?

— Nu, spuse ea, n-o să mi-o amân.

Harry se duse jos să facă pregătirile pentru plecare, iar Dona o chemă pe Prue să-i comunice neaşteptata schimbare de hotărâri. Peste o clipă, în toată casa domnea forfota şi harababura generală, iscate de facerea baloturilor cu aşternuturile de pat, de închisul cuferelor, de împachetatul mâncării şi al hainelor de călătorie. În vremea asta, copiii alergau peste tot ca nişte căţeluşi, încântaţi de toată această hărmălaie, în care vedeau perspectiva unei schimbări.

„Puţin le pasă că părăsesc Navronul, se gândea Dona, peste o lună or să zburde pe câmpiile din Hampshire, şi Cornwallul va fi dat uitării. Copiii uită cu atâta uşurinţă locurile. Iar pe oameni, îi uită şi mai repede”.

La ora unu, luară un dejun compus din mâncare rece şi, spre marea bucurie a copiilor, li se dădu voie să prânzească cu ea şi cu Harry. Henrietta dansa în jurul mesei ca o micuţă zână, în culmea fericirii, fiindcă tatăl ei avea să călărească pe lângă trăsura lor. James şedea în poala Donei, căznindu-se să-şi urce picioruşul pe masă şi când Dona îi dădu voie, se uită în jurul lui c-un aer de

triumf, şi ea îi sărută obrăjorul dolofan şi-l strânse în braţe. Harry, molipsindu-se întrucâtva de entuziasmul copiilor, începu să le povestească despre Hampshire, unde se vor duce, aproape sigur, să-şi petreacă restul verii.

— O să capeţi un poney, Henrietta, spuse el, şi James, de asemenea când o să fie mai mare. Pe urmă, începu să le arunce căţeilor bucăţele de carne, iar copiii băteau din palme şi ţipau,

Echipajul trase la scară şi ei se îngrămădiră în caleaşcă, claie peste grămadă, cu baloturi, pleduri, perne şi coşurile celor doi căţei, în timp ce calul lui Harry îşi muşca zăbala şi izbea eu copitele în pământ.

— Trebuie să mă împaci cu George Godolphin, spuse Harry. Aplecându-se spre Dona şi biciuindu-şi cizmele cu cravaşa. Mă tem că n-o să înţeleagă această fugă neaşteptată a mea.

— Lasă pe mine! răspunse Dona. — O să ştiu eu ce să-i spun.

— Nici acum nu înţeleg de ce nu vrei să vii cu noi, spuse el, privind-o ţintă; în tot cazul, o să te aşteptăm mâine seară la Okehampton. Azi, când o să trecem prin Halston, o să-ţi comand poştalionul pentru mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, Harry.

El se lovea mai departe cu cravaşa peste vârful cizmei.

— Stai liniştit, brută nărăvaşă! se răsti el la cal. Pe urmă, îi spuse Donei: — Cred că te mai încearcă încă febra aia afurisită şi nu vrei să recunoşti.

— Nu, spuse ea, n-am niciun pic de febră.

— Privirea ta e ciudată, spuse el mai departe. — Ochii tăi aveau ceva deosebit în felul în care se uitau la mine chiar din prima clipă în care te-am văzut, întinsă pe pat, sus în dormitorul tău. Expresia lor s-a schimbat. Să fiu blestemat, dacă pricep ceva.

— Ţi-am spus azi dimineaţă, spuse ea, îmbătrânesc. Voi împlini treizeci de ani peste trei săptămâni. Pe semne că

ceea ce vezi în ochii mei e vârsta.

— La naiba, spuse el, e altceva. Pe legea mea, cred că sunt un neghiob şi-un caraghios şi c-o să-mi petrec tot restul zilelor întrebându-mă ce dracu s-a întâmplat cu tine.

— Cred c-o s-o faci, Harry, răspunse ea.

Pe urmă, fluturându-şi cravaşa, el îşi întoarse calul şi-o porni în galop mărunt pe alee, iar trăsura îl urma cuminte, cu cei doi copii, râzând la fereastră şi trimiţându-i sărutări; peste câteva clipe, dispăru după o cotitură.

Dona străbătu sufrageria goală şi intră în grădină. I se părea că locuinţa a şi căpătat o înfăţişare stranie şi pustie, că şi cum bătrânii ei pereţi ar fi presimţit că, în curând, husele vor acoperi scaunele, obloanele vor fi închise şi uşile zăvorâte, şi nimic nu va mai exista acolo în afară de propriul ei întuneric misterios: nicio rază de soare, niciun glas, niciun hohot de râs, numai amintirea liniştită a lucrurilor trecute.

Aici, sub aceşti copaci, stătuse întinsă pe spate în bataia soarelui, urmărind jocul fluturilor, când Godolphin venise pentru prima oară în vizită la ea, surprinzând-o cu buclele în dezordine şi cu flori după ureche. În pădure, înfloriseră, clopoţeii, care s-au vestejit de mult, şi ferigile erau atunci tinere, în timp ce, acum, înalte până la brâu, răspândeau un verde întunecat. Atâta frumuseţe ivită şi pierită aşa de iute! Dona simţea în inima ei că era ultima oară când se uita la toate astea şi că n-avea să mai vină niciodată la Navron. O parte din ea avea să rămână, însă, aici pentru totdeauna: ecoul paşilor ei alergând pe furiş spre golf, mâna dezmierdând trunchiul unui copac, forma trupului ei în iarba înaltă. Şi, poate că, într-o zi, peste mulţi ani, cineva va hoinări pe aceste meleaguri, ascultând liniştea aşa cum a făcut şi ea, desluşind murmurul viselor nutrite aici, cândva, de o femeie într-un miez de vară, sub soarele fierbinte şi cerul palid.

Dona se întoarse cu spatele spre grădină şi, chemându-l pe grăjdar în curte, îl rugă să prindă căluţul care zburda

pe pajişte şi să-l înşeueze, fiindcă, avea de gând să plece călare.

Capitolul XXII

CÂND AJUNSE LA GWEEK, DONA SE duse de-a dreptul spre o căsuţa pe care abia o puteai distinge, aflată în pădure, la vreo sută de iarzi depărtare de drum, şi de care-şi dăduse seama, instinctiv, că e locul pe care-l căuta. Trecând odată pe aici mai înainte, îl văzuse pe William salutând cu biciuşca de pe capra trăsurii o femeie tânără şi drăguţă care stătea în pragul uşii.

„S-au auzit lucruri regretabile, spusese Godolphin, despre tinere femei nenorocite...”, şi Dona surâse în sinea ei, gândindu-se la felul cum roşise fata pe care şi-o amintea, la expresia şi înclinarea galantă a lui William, care nu bănuia că stăpâna lui îl observase.

Căsuţa părea pustie. Dona descălecă şi bătu la uşă, întrebându-se un moment, dacă nu cumva greşise. Auzi apoi o mişcare în grădiniţa din spate şi zări o fustă dispărând pe o uşă care se închise brusc. Se auzi un zgomot de zăvor tras. Ciocăni încă odată încet şi, neprimind niciun răspuns, spuse:

— Nu-ţi fie teamă! Sunt doamna St. Columb de la Navron.

Peste vreo două minute, zăvorul fu ridicat din nou şi uşa se deschise. În pragul ei apăru William în persoană, iar de după umărul său, se ivi faţa îmbujorată a tinerei femei.

— Doamnă! exclamă el, uitându-se fix la ea, cu gura lui boţită, crispată de emoţie. O clipă, Dona se temu să nu izbucnească în plâns, dar el îşi reveni şi-i deschise uşa larg ca să intre.

— Du-te sus, Grace, îi spuse el fetei, înălţimea sa vrea să-mi vorbească între patru ochi.

Fata îl ascultă şi Dona intră, urmată de William, într-o bucătărioară, şi se aşeză lângă vatra scundă, uitându-se la el.

Deşi mai purta încă braţul drept într-o eşarfă şi avea capul bandajat, era acelaşi William; în picioare, în faţa ei, parcă îi aştepta instrucţiunile cu privire la cină.

— Prue mi-a transmis mesajul dumitale, William, spuse ea şi, fiindcă el se ţinea atât de ţeapăn şi cu faţa încremenită, Dona îi surâse, plină de înţelegere. El rosti umil, cu privirile lăsate în jos:,

— Doamnă, ce pot să vă spun? Mi-aş fi dat viaţa pentru dumneavoastră în noaptea aceea şi, în loc de asta, m-am purtat ca un trădător zăcând aidoma unui prunc bolnav pe podeaua din dormitorul copiilor.

— N-aveai ce face altceva, spuse Dona. Erai lipsit de forţă şi neputincios din pricina pierderii de sânge, şi prizonierul dumitale s-a dovedit prea iute şi prea şiret pentru dumneata. Dar n-am venit să discutăm despre asta, William.

O clipă, ochii lui îi adresară o rugă fierbinte, dar Dona, scutură din cap.

— Nicio întrebare, spuse ea, fiindcă ştiu ce-ai vrea să mă întrebi. Sunt bine, şi teafără, şi puternică, şi ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea nu te priveşte deloc. Totul s-a sfârşit, totul a fost uitat. Înţelegi?

— Da, doamnă, dacă stăruiţi.

— Domnul Harry, cu Prue şi copiii au părăsit Navronul azi, imediat după micul dejun. Singurul lucru care are însemnătate acum este să-l ajutăm pe stăpânul dumitale. Eşti la curent cu cele întâmplate?

— Da, doamnă, ştiu că vasul a avut norocul să scape împreună cu echipajul lui, şi că stăpânul meu se află prizonier, în paza lordului Godolphin.

— Clipele sunt numărate, William, pentru că lordul şi ceilalţi mânuiesc legea cum le trăsneşte prin cap, şi sunt

în stare să-l spânzure, aşa cum aveau de gând, înainte de-a veni escorta de la Bristol. Ne rămân doar câteva ceasuri şi, de aceea, trebuie să acţionăm la noapte.

Îl obligă să se aşeze pe scaunul de lângă vatră şi-i arătă pistolul, pe care-l ascunsese sub veşminte, şi un cuţit.

— Pistolul e încărcat, spuse ea, şi când o să te părăsesc, o să mă duc la lordul Godolphin, şi-o să caut să obţin cumva permisiunea de a intra la stăpânul dumitale. Nu cred c-o să întâmpin greutăţi, fiindcă lordul e un prost.

— Şi pe urmă, doamnă? întrebă el.

— Pe urmă, încredinţată fiind că stăpânul dumitate şi-a construit un plan de evadare, vom acţiona potrivit lui. Dându-şi seama de scurtimea disperată a timpului, poate că va dori să avem caii pregătiţi, la o anumită oră.

— Asta nu-i cu neputinţă, doamnă. Există multe căi şi mijloace de-a face rost de cai.

— Sunt convinsă de asta, William.

— Tânăra femeie care mă găzduieşte...

— E o tânără încântătoare, William.

— Sunteţi prea amabilă, doamnă. Tânăna femeie care mă găzduieşte poate să ne fie de ajutor în obţinerea cailor. Puteţi lăsa, fără grijă, această treabă pe seama mea.

— Şi pe tânăra femeie, de asemenea, cum am făcut şi cu Prue, când am plecat cu stăpânul dumitale.

— Doamnă, vă declar în chipul cel mai solemn, că nu m-am atins niciodată de-un fir de păr din capul lui Prue.

— Poate că aşa este, William, n-o să discutăm despre asta. În orice caz, e foarte bine. Prin urmare, primele mişcări ale jocului le-am pus la punct. O să mă întorc aici, după vizita mea la lordul Godolphin şi-o să-ţi comunic ce-am hotărât.

— Prea bine, doamnă.

Îi deschise uşa şi ea stătu o clipă în picioare şi se uită la el, surâzând, înainte de-a ajunge în grădiniţa năpădită de flori.

— O să izbutim, William, spuse ea. Peste trei zile, sau

poate, chiar mai puţin, o să vezi stâncile Bretaniei. O să-ţi facă plăcere, nu-i aşa, să simţi iar în nări mireasma Franţei?

William tocmai vroia să-i mai pună o întrebare, dar Dona o porni cu paşi repezi pe cărare, spre calul care-o aştepta, priponit de creanga unui pom. Acum, când era nevoie de ea şi trebuia să acţioneze, se simţea hotărâtă şi putermică, şi ciudata melancolie care-o cuprinsese, când stătuse singură în grădina de la Navron, dispăruse odată cu clipa care-i dăduse naştere. Toate astea aparţineau trecutului. Călărea repede, căluţul voinic galopa sprinten pe cărarea noroioasă şi ajunse curând la intrarea în parcul domeniului lui Godolphin, de unde zări în depărtare contururile cenuşii ale casei, turnul nu prea înalt şi zidurile groase ale donjonului, care făceau corp comun cu locuinţa. În turn, la jumătatea distanţei dintre creneluri şi sol se afla o deschizătură îngustă şi când Dona trecu prin dreptul ei, inima îi bătu mai tare, cu o tulburare neaşteptată: aici trebuie să fie închisoarea şi, poate, că el, auzind tropotul calului, se căţărase până la ferestruică şi se uita în jos spre ea.

Un slujitor se apropie în goană să-i ia calul, privind-o surprins. „Pe semne că se întreabă, îşi spuse Dona, ce poate s-o aducă aici pe doamna St. Columb de la Navron, pe arşiţa după amiezei, călare pe-un căluţ de ţară prăpădit, singură, fără soţul ei, sau măcar cu un rândaş care s-o însoţească?”

Intră în holul lung, interesându-se dacă înălţimea sa poate s-o primească şi, în timp ce aştepta, se uită afară pe fereastră, spre parc. Şi văzu în mijlocul peluzei un copac masiv şi izolat, cu mult mai înalt decât ceilalţi copaci; pe una din ramurile lui stufoase, un băiat trebăluia cu un ferăstrău strigându-le ceva oamenilor aflaţi dedesubt.

Se întoarse cu spatele, simţind deodată un fior pe şira spinării şi o încercă o uşoară senzaţie de leşin; apoi auzi un zgomot de paşi străbătând holul, şi lordul Godolphin se

apropie de ea, ieşit parcă din calmul lui obişnuit.

— Plecatele mele scuze, doamnă! spuse el, sărutându-i mâna. Mă tem că v-am făcut să aşteptaţi, dar adevărul e că vizita dumneavoastră mă ia cam prin surprindere, fiindcă suntem cu toţii îngrijoraţi. Ştiţi... pe soţia mea au apucat-o durerile şi aşteptăm doctorul...

— Scumpul meu lord Godolphin, vă rog să mă iertaţi, spuse Dona, dac-aş fi ştiut, în ruptul capului n-aş fi venit să vă stingheresc. Dar vă aduc un cuvânt din partea lui Harry şi scuzele sale. O chestiune intervenită la Londra a făcut necesară înapoierea lui imediată acolo, aşa că a plecat astăzi, la amiază, cu copiii şi...

— Harry a plecat la Londra? întreba el uimit. Dar hotărâsem să vină încoace mâine. Jumătate din ţinut se va aduna aici cu prilejul evenimentului. Oamenii tocmai pregătesc copacul, cum puteţi vedea pe fereastră. Harry a stăruit cel mai mult să-l spânzurăm pe francez aici.

— M-a rugat să vă transmit scuzele lui cele mai umile, spuse ea, dar chestiunea pentru care a plecat era într-adevăr urgentă. Cred că-i ceva în legătură cu însăşi Maiestatea Sa.

— Oh, în cazul acesta, doamnă, mă închin, fireşte. Dar e păcat, mare păcat! Evenimentul e atât de extraordinar, un adevărat triumf. Şi dacă lucrurile merg bine, s-ar putea să sărbătorim şi altceva în acelaşi timp.

Tuşi cu îngâmfare, plin de sine şi trufie şi, pe urmă, când zgomotul unor roţi de trăsură le ajunse la urechi, îşi aţinti privirile spre uşă.

— Trebuie să fie doctorul, spuse el grăbit, vă rog să mă iertaţi o clipă.

— Fireşte, scumpe lord, spuse Dona surâzând şi se retrase în salonaş, unde rămase în picioare, cu un roi de gânduri învălmăşindu-i-se în minte, în timp ce din hol răzbăteau glasuri, murmure şi zgomot de paşi grei. „E aşa de agitat, se gândea Dona, încât dacă i-am lua încă odată peruca, nici n-ar observa”.

Paşii şi glasurile se pierdură undeva pe scara largă şi

Dona, uitându-se pe fereastră, văzu că nu mai erau paznici nici în faţa turnului, nici pe alei. Pe semne, că intraseră în incinta închisorii. Godolphin se întoarse după cinci minute, arătând, dacă era posibil aşa ceva, mai îmbujorat şi mult mai aferat decât înainte.

— Doctorul se află acum la soţia mea, spuse el, dar se pare că nu crede că se va întâmpla ceva deosebit până diseară. E mai degrabă curios, ştiţi, nu-mi închipuiam, într-adevăr, credeam că fiecare minut...

— Aşteptaţi, spuse Dona, până ce veţi deveni tată a douăsprezecea oară şi atunci, poate, o să pricepeţi că pruncii sunt nişte creaturi tacticoase, cărora le place să întârzie cu venirea pe lume! Dragul meu lord Godolphin, aş vrea să vă abat puţin atenţia de la această problemă, fiindcă sunt absolut sigură că soţia dumneavoastră e-n afară de orice pericol; în turnul acela e întemniţat francezul?

— Da, doatmnă, şi îşi petrece timpul, după cum mi-au povestit temnicerii lui, desenând păsări pe bucăţele de hârtie. Fără îndoială, că individul nu-i în toate minţile.

— Absolut sigur.

— Plouă cu felicitări din tot ţinutul. Mărturisesc că mă pot lăuda că le merit. Ştiţi, eu sunt cel care l-am dezarmat pe ticălos.

— Ce act de curaj din partea dumneavoastră!

— E drept că el singur mi-a înmânat sabia, dar nu-i mai puţin adevărat că mie mi-a dat-o.

— O să povestesc asta cu lux de amănunte la Curte, scumpul meu lord, când mă voi întoarce la St. James. Majeslalea Sa va fi foarte impresionat de felul în care aţi condus întreaga afacere. Dumneavoastră aţi fost geniul ei.

— Oh, mă măguliţi, doamnă!

— Nu, câtuşi de puţin. Harry ar fi, desigur, de aceeaşi părere. Aş vrea să am o amintire de la francez, s-o pot arăta Majestăţii Sale. Credeţi că, de vreme ce-i place să deseneze, mi-ar dărui vreunul din desenele sale?

— Cel mai uşor lucru de pe lume. Celula lui e împânzită cu ele.

— Am uitat atât de multe, cerul fie lăudat, din noaptea aceea îngrozitoare, suspină Dona, că nu mai sunt în stare să-mi amintesc cum arată, decât că era nemaipomenit de mătăhălos, de negru şi de fioros, şi cumplit de urât.

— Cred că greşiţi întrucâtva, doamnă, eu nu l-aş descrie astfel. Nu este chiar aşa de înalt, cum sunt eu, bunăoară, şi ca orice francez, are o faţă mai degrabă şireată decât pocită.

— Ce păcat că nu-l pot vedea ca să fiu în stare să i-l descriu cu cât mai multe amănunte Majestăţii Sale.

— N-o să veniţi mâine?

— Vai, nu! Trebuie să-i ajung din urmă pe Harry şi pe copii.

— Cred, spuse lordul Godolphin, că vă pot îngădui să-i aruncaţi o privire ticălosului, la el în celulă. Dar înţelesesem de la Harry, că după tragedia din noaptea aceea, abia puteaţi suporta să-i auziţi numele, că v-a îngrozit în aşa măsură, încât...

— Ziua de azi, scumpe lord, se deosebeşte aşa de mult de noaptea aceea! Vă am pe dumneavoastră să mă apăraţi şi francezul e dezarmai. Mi-ar plăcea să-i pot zugrăvi Maiestăţii Sale portretul faimosului corsar, prins şi trimis la moarte de cel mai credincios dintre supuşii săi din Cornwall.

— Bine doamnă, de ce nu? Când mă gândesc ce-aţi fi avut de îndurat în mâinile lui, aş fi dispus să-l trec prin ştreang de trei ori. Cred că... din pricina tulburării şi agitaţiei acestor zile, s-a precipitat şi... sorocul doamnei mele.

— Tot ce-i posibil, confirmă Dona cu gravitate şi, simţind că el se va apuca iar să vorbească despre ce-l frământa, stăruind chiar asupra unor amănunte mai speciale, pe care ea le cunoştea mult mai temeinic decât el, adăugă: — Atunci, hai să mergem, câtă vreme doctorul se mai află încă la soţia dumneavoastră. Şi,

înainte ca el să poată riposta, ea păşi din salon în hol şi ajunse la scara din faţa casei, astfel încât el se văzu nevoit s-o urmeze, uitându-se în acest timp spre ferestrele casei.

— Biata, mea Lucy, spuse el, dac-aş fi putut-o scuti măcar de acest chin!

— Trebuia să vă gândiţi la aceasta acum nouă luni, scumpul meu lord, răspunse ea, şi el o privi, şocat şi profund încurcat, murmurând ceva în sensul că, în toţi anii ăştia, nădăjduise să capete un fiu şi-un moştenitor.

— Pe care sunt sigură că-l veţi căpăta, surâse Dona. Chiar dacă, pentru început, sunteţi tatăl a zece fete.

Între timp, ajunseseră la turn şi pătrunseră în mica încăpere de piatră, unde stăteau doi bărbaţi în picioare, înarmaţi cu muschete, şi un al treilea pe-o laviţă în faţa mesei.

— I-am făgăduit doamnei St. Columb să i-l arăt o clipă pe prizonier, spuse Godolphin, şi bărbatul de la masă se uită spre ei rânjind.

— N-o să mai fie bun de văzut pentru nicio doamnă, mâine, pe vremea asta, înălţimea voastră, spuse el. Şi Godolphin izbucni într-un râs zgomotos.

— Tocmai de aceea, doamna a venit azi.

Paznicul îi conduse pe îngusta scară de piatră, scoţându-şi o cheie de pe lanţ şi Dona înregistră mental: „o singură uşă şi-o singură scară; iar oamenii de jos, de gardă tot timpul”. Cheia se răsuci în broască şi inimă începu iar să-i bată caraghios de nebuneşte, aşa cum se întâmpla întotdeauna înainte de a-l vedea. Temnicerul deschise uşa şi ea intră în celulă, urmată de Godolphin, după care temnicerul se retrase, încuind uşa. Francezul stătea la masă, aşa cum îl văzuse pentru prima oară în viaţa ei; faţa lui avea aceeaşi expresie de atunci, preocupată şi total absorbită de ceea ce făcea, nesinchisindu-se de nimic altceva, încât Godolphin, scos din fire de nepăsarea prizonierului, izbi cu palma în masă şi se răsti la el:

— N-ai de gând să te ridici în picioare, când găsesc de cuviinţă să te vizitez?

Nepăsarea lui nu era prefăcută şi Dona ştia asta, fiindcă francezul era atât de absorbit de desenul lui, încât nu făcuse nicio deosebire între paşii lui Godolphin şi cei ai temnicerului. Împinse desenul la o parte – un ploier zburând peste estuar spre largul mării, observă Dona şi de-abia atunci o văzu şi, nearătând c-ar fi recunoscut-o, se ridică în picioare şi se înclină, fără o vorbă.

— Dânsa e doamna St. Columb, spuse Godolphin demn, care, dezamăgită de faptul că nu te poate vedea spânzurat mâine, doreşte să ia unul din desenele dumitale cu dânsa la Londra, pentru ca Majestatea Sa să aibă o amintire de la unul din cei mai mari ticăloşi care i-au tulburat vreodată pe credincioşii săi supuşi.

— Doamna St. Columb e binevenită, spuse prizonierul. Neavând aproape nimic altceva de făcut în aceste zile, pot să-i ofer o colecţie bogată. Care e pasărea dumneavoastră preferată, doamnă?

— Iată o întrebare, răspunse Dona, la care n-am fost în stare niciodată să-mi dau un răspuns. Uneori, cred că-i rândunica de noapte.

— Îmi pare foarte râu că nu vă pot oferi o rândunică de noapte, spuse el, scotocind printre hârtiile de pe masă. Ştiţi, când am auzit-o ultima oară, eram atât de absorbit de altceva, încât n-am putut să-i acord atenţia cuvenită.

— Vrei să spui, spuse Godolphin cu asprime, că erai atât de absorbit de îndeletnicirea de a-l prăda pe unul din prietenii mei de bunurile sale, pentru satisfacţia dumitale personala, încât nu erai în stare să te mai gândeşti la nimic altceva.

— Scumpe lord, spuse, înclinându-se, căpitanul corăbiei *La Mouette,* n-am auzit încă niciodată îndeletnicirea cu pricina, descrisă cu atâta delicateţe.

Dona cerceta desenele de pe masă.

— Ăsta-i un pescăruş, din cei care mănâncă scrumbii, spuse ea, dar am impresia că penele nu sunt prea

izbutite.

— Desenul nu e terminat, doamnă, îi explică el, acest pescăruş de mare, de-un soi aparte, şi-a pierdut o pană în zbor! Dacă vă pricepeţi cumva la specia aceasta de păsări, trebuie să ştiţi că ele zboară foarte rar departe de ţărm. Acest pescăruş deosebit, bunăoară, cred că se află acum la numai zece mile depărtare de coastă.

— Fără îndoială, spuse Dona, dar atunci, la noapte se va întoarce pe ţărm să-şi caute pana pierdută.

— Doamna nu e foarte specialistă în ornitologie, spuse Godolphin. În ce mă priveşte, n-am auzit niciodată de vreun pescăruş sau de vreo altă pasăre întorcându-se să-şi culeagă penele.

— Când eram mică, spuse Dona, vorbind repede şi surâzându-i lui Godolphin, aveam o saltea umplută cu fulgi, şi-mi amintesc că, după un timp, fulgii începuseră să cadă din ea; într-o zi, un fulg a zburat pe fereastra dormitorului meu şi a căzut în grădină. Fireşte, fereastra era spaţioasă şi nu se compara cu deschizătura prin care intră lumina în celula asta.

— Da, răspunse lordul cam perplex, şi se uită la ea cu îndoială, întrebându-se dacă nu e cumva şi acum pradă unui acces de febră, fiindcă, hotărât, nu părea zdravănă la minte.

— Au zburat vreodată pe sub uşă? se interesă prizonierul.

— Oh, asta nu ţin minte, spuse Dona, dar cred că şi pentru un fulg ar fi cam greu să se strecoare pe sub uşă… afară doar, desigur, dacă n-ar primi un ajutor, un curent puternic de aer, bunăoară, ca cel produs de descărcatul unui pistol. Dar nu mi-am ales încă desenul. Iată un pescăruş care, poate, iar plăcea Majestăţii Sale. Scumpe lord, parc-aud un huruit de roţi pe alee… Pe semne, că pleacă medicul.

Lordul Godolphin plescăi din limbă plictisit, şi aruncă o privire spre uşă.

— E cu neputinţă să plece înainte de-a se consulta mai

întâi cu mine, spuse el; sunteţi sigură c-aţi auzit zgomot de roţi? Eu sunt puţin cam surd.

— De nimic nu sunt mai sigură pe lume, răspunse Dona.

Lordul se duse la uşă şi bătu cu pumnul în ea.

— Hei, răcni el, deschideţi imediat uşa!

Temnicerul strigă c-a auzit şi i se auziră paşii tropăind pe scara strâmtă. Iute ca fulgerul, Dona scoase pistolul şi cuţitul din costumul ei de călărie şi le puse pe masă. În aceeaşi clipă, prizonierul le apucă şi le ascunse sub un maldăr de desene. Temnicerul descuie uşa şi Godolphin se întoarse şi se uită la Dona.

— Ei bine, doamnă, spuse el, v-aţi ales desenul?

Cu sprâncenele încruntate, Dona frunzărea distrată desenele.

— E, într-adevăr, îngrozitor de greu! spuse ea. Nu mă pot hotărî între pescăruş şi prundăraş. Nu trebuie să vă pierdeţi timpul cu mine, scumpe lord, fiindcă sunt încredinţată că ştiţi foarte bine că o femeie nu se poate hotărî niciodată cu una cu două. În câteva minute, vin şi eu după dumneavoastră.

— Pentru mine e într-adevăr de cea mai mare importanţă să vorbesc cu doctorul, spuse Godolphin, astfel că mă văd nevoit să vă rog să mă scuzaţi, doamnă. Şi, poruncindu-i temnicerului: „Dumneata rămâi aici cu domnia sa!” , părăsi celula.

Acesta încuie iar uşa şi, de data asta, se rezemă de ea, cu braţele încrucişate, surâzându-i Donei cu înţeles.

— O să avem două evenimente de sărbătorit mâine, doamnă, spuse el.

— Da, confirmă ea. Sper, din simpatie pentru dumneata, că va fi un băiat. Astfel, va curge mai multă bere pentru toată lumea.

— Nu sunt eu singura cauză a tulburării generale? întrebă prizonierul.

Paznicul râse şi făcu o mişcare bruscă cu capul spre ferestruica din celulă.

— O să fii uitat la amiază, spuse el. O să te bălăbăneşti de creangă, în vreme ce noi vom bea în sănătatea viitorului lord Godolphin.

— E păcat că nici prizonierul, şi nici eu n-o să fim aici ca să bem în sănătatea fiului moştenitor, spuse Dona surâzând şi, scoţându-şi punga din buzunar, i-o azvârli temnicerului. Pun rămăşag, spuse ea mai departe, că ţi-ar plăcea mai mult să faci asta acum, decât să stai de strajă jos, ore întregi. Prin urmare, ce-ar fi să bem ceva acum, toţi trei, câtă vreme lordul se află cu doctorul?

Temnicerul rânji şi-i făcu cu ochiul prizonierului său..

— Dacă-i aşa, asta nu-i prima dată când o să beau înainte de-o execuţie, spuse el. Dar trebuie să vă mărturisesc că n-am văzut în viaţa mea un francez spânzurat. Mi s-a spus că ei mor mai repede decât noi, fiindcă oasele de la gâtul lor sunt mai sfărâmicioase. Şi, făcând din nou cu ochiul, descuie uşa şi-i strigă în jos ajutorului său:

— Adu trei pahare şi-o cană cu bere.

În timp ce stătea întors cu spatele, Dona îl întrebă ceva pe francez cu privirea, şi buzele acestuia se mişcară într-un răspuns mut:

— La noapte, la unsprezece.

Ea dădu din cap că a înţeles, şoptind:

— William şi cu mine.

Temnicerul aruncă o privire înapoi.

— Dacă ne prinde înălţimea sa, o să fie vai şi amar de capul meu, spuse el.

— O să-ţi obţin eu iertarea, spuse Dona, fiindcă Majestăţii Sale o să-i placă isprava asta a noastră, pe care i-o voi istorisi la curte. Care-i numele dumitale?

— Zachariah Smith, doamnă.

— Foarte bine, Zachariah, dacă o să ai cumva neplăceri din pricina asta, să ştii că-ţi voi apăra cauza în faţa Regelui însuşi.

Temnicerul izbucni în râs şi, în aceeaşi clipă, intră şi ajutorul său cu berea. Îi luă tava din mână, o puse pe

masă şi închise uşa.

— Atunci să trăiţi şi la mulţi ani, doamnă! spuse el. Pentru mine, punga plină şi poftă bună, iar pentru dumneata, domnule, o moarte rapidă!

Turnă berea în pahare şi Dona, ciocnind cu temnicerul, spuse:

— Trăiască viitorul lord Godolphin!

Temnicerul plescăi din buze şi dădu din cap.

Prizonierul îşi ridică paharul şi-i surâse Donei.

— Oare, n-ar trebui să bem şi pentru lady Godolphin, care bănuiesc că trece în momentul de faţă printr-o încercare destul de grea?

— Şi pentru doctor, de asemenea, îl susţinu Dona, care trebuie să fie destul de înfierbântat.

În timp ce sorbea din bere, o idee îi trecu deodată prin minte şi, aruncându-i o privire francezului, îşi dădu seama, instinctiv, că acelaşi gând îi venise şi lui, pentru că se uita la ea cu înţeles.

— Zachariah Smith, eşti căsătorit? întrebă ea.

— A doua oară, doamnă, răspunse temnicerul râzând; şi tată a paisprezece copii.

— Atunci ştii prin ce trece lordul în clipa aceasta, spuse ea surâzând, dar cu un medic atât de priceput ca doctorul Williams, n-are motive să-şi facă griji. Cred că-l cunoşti bine pe doctor?

— Nu, doamnă. Eu sunt de loc de pe coasta de nord. Nu m-am născut la Helston.

— Doctorul Williams, spuse Dona căzută pe gânduri, e un omuleţ caraghios, cu o faţă rotundă şi solemnă şi cu o gură mică şi boţită, de parcă ar fi cusută. Am auzit spunându-se despre el că e cel mai de seamă băutor de bere din câţi s-a văzut.

— Atunci e mare păcat, spuse prizonierul, lăsându-şi jos paharul, că nu bea şi dânsul cu noi. Poate c-o să facă asta mai târziu, când ziua lui de lucru se va încheia şi-l va face tată pe lordul Godolphin.

— Ceea ce nu se va întâmpla cu mult înainte de miezul

nopţii. Ce părere ai în privinţa asta, Zachariah Smith, tată a paisprezece copii? întrebă Dona.

— Miezul nopţii e, în general, ora cea mai potrivită, înălţimea voastră, spuse râzând temnicerul. Nouă din feciorii mei s-au născut când ceasul bătea de douăsprezece.

— Atunci, e foarte bine, spuse Dona. Peste câteva clipe, când o să-l văd pe doctorul Williams, o să-i spun că, în cinstea evenimentului, Zachariah Smith, care se poate fuduli cu peste treisprezece plozi, ar fi încântat să bea un pahar de bere cu dânsul, înainte de-a intra în gardă, la noapte.

— Zachariah, spuse prizonierul, o să-ţi aminteşti de seara asta toată viaţa dumitale.

Temnicerul puse paharele la loc pe tavă şi spuse, făcând cu ochiul cu subînţeles:

— Dacă lordul Godolphin are un băiat, va fi atâta bucurie în tot ţinutul, că oamenii or să şi uite să te spânzure mâine!

Dona luă de pe masă desenul înfăţişând pescăruşul.

— Bine că mi-am ales desenul, spuse ea. Şi, ca să nu te vadă înălţimea sa, lordul, cu tava în mână, Zachariah, o să cobor şi eu cu dumneata, şi-o să-l lăsăm pe prizonier singur cu condeiul şi păsările lui. Rămâi cu bine, francezule, şi dea domnul să poţi zbura mâine la fel de uşor ca fulgul din salteaua mea.

Prizonierul se înclină şi spuse:

— Asta depinde de cantitatea de bere pe care o va bea, la noapte, păzitorul meu împreună cu doctorul Williams.

— Ar trebui să aibă un cap de taur ca să mă bată pe mine, spuse temnicerul şi descuie uşa, ţinând-o deschisă ca să iasă Dona.

— Rămas bun, lady St. Columb, spuse prizonierul, şi ea se opri o clipă, în picioare, uitându-se la el şi gândindu-se că planul pe care-l urzeau era mai îndrăzneţ şi mai primejdios decât tot ce încercase el până acum şi că, dacă n-o să izbutească, n-o să mai existe pentru el nicio

posibilitate de scăpare şi că, mâine, va fi spânzurat de copacul acela înalt din parc. În clipa aceea, el îi surâse pe ascuns, şi Donei i se păru că acest surâs îl întruchipa pe el însuşi. Surâsul acesta era ceea ce-i plăcuse din prima clipă la el, şi ceea ce avea să iubească întotdeauna, fiindcă el îi trezea în minte imaginea corăbiei, a soarelui, a vântului ondulând valurile şi odată cu acestea, umbrele întunecate ale golfului, focul din pădure şi tăcerea. Dona ieşi din celulă fără să se uite la el, cu capul sus, şi ţinând în mână desenul lui. „N-o să ştie niciodată, îşi spuse ea, în ce clipă l-am iubit cel mai mult”.

Îl urmă pe temnicer jos, pe scara îngustă, cu inima strânsă, cu trupul îngreunat, deodată, de toată oboseala care vine după o încordare intensă. Temnicerul puse tava pe-o treaptă şi spuse cu un zâmbet:

— Da’ ştiu că-i nesimţitor pentru un om care-i aproape de moarte! Se zice că francezii ăştia sunt lipsiţi de sentiment.

Dona se strădui să surâdă la rândul ei şi-i întinse mâna.

— Eşti un bărbat de treabă, Zachariah, spuse ea; îţi urez să bei multe pahare de bere în viitor, şi câteva din cele ce te-aşteaptă, chiar în noaptea asta. Negreşit, o să-i spun doctorului să vină să te vadă. Să nu uiţi: un om mărunt, cu o gură cât un nasture.

— Dar cu un gâtlej cât o fântână, răspunse paznicul râzând. Foarte bine, doamnă, o să am grijă de dânsul şi, să ştiţi, c-o să-şi astâmpere setea. Dar vă rog, nicio vorbă despre asta lordului!

— Niciun cuvinţel, Zachariah, făgădui Dona solemn şi ieşi afară din turnul întunecos, la lumina soarelui; în aceeaşi clipă, îl zări pe Godolphin venind pe alee în întâmpinarea ei.

— N-aţi avut dreptate, doamnă, spuse el, ştergându-şi fruntea, trăsura nu s-a urnit din loc şi doctorul e încă la soţia mea. În cele din urmă, s-a hotărât să mai rămână alături de Lucy, câtă vreme se simte atât de nenorocită. Pe semne, că urechile dumneavoastră v-au jucat un

renghi.

— Şi v-am trimis acasă pentru nimica toată, spuse Dona. Ce neghiobie din partea mea, scumpul meu lord, dar femeile, ştiţi şi dumneavoastră, sunt uneori nişte creaturi atât de stupide! Uitaţi, desenul cu pescăruşul. Credeţi că îi va plăcea Majestăţii Sale?

— Dumneavoastră sunteţi mai în măsură decât mine să-i apreciaţi gusturile, doamnă, spuse Godolphin, sau, cel puţin, aşa cred eu. Spuneţi-mi mai bine, l-aţi găsit pe pirat aşa de fioros cum vă aşteptaţi?

— Închisoarea l-a mai muiat, lordul meu, sau poate nu închisoarea, ci sentimentul că, din mâinile dumneavoastră, evadarea e cu neputinţă. Mi s-a părut atunci când se uita la dumneavoastră, că-şi dădea seama că a întâlnit, în sfârşit, un creier mai înzestrat şi mai rafinat decât al lui.

— Da? V-a făcut într-adevăr această impresie? Ciudat, dar eu am crezut uneori tocmai contrariul. Străinii ăştia, însă, sunt pe jumătate femei, să ştiţi! Nu poţi afla niciodată exact ce gândesc.

— Foarte adevărat, scumpe lord. Stăteau în faţa scării de la intrarea casei, unde aştepta şi trăsura doctorului şi, unde, un servitor ţinea de dârlogi căluţul Donei.

— Nu vreţi să beţi, înainte de plecare, ceva care să vă răcorească, doamnă? o întrebă Godolphin.

— Nu, răspunse ea, nu, mulţumesc; şi aşa, am zăbovit prea mult, şi am atâtea de făcut în seara asta, înainte de plecarea de mâine dimineaţă. Complimentele mele soţiei dumneavoastră, dacă se va simţi destul de bine ca să le primească. Nădăjduiesc că, înainte de căderea serii, o să vă pună în faţa ochilor o copie fidelă a dumneavoastră, scumpul meu lord Godolphin.

— Asta, doamnă, spuse el cu gravitate, e în mâinile Atotputernicului.

— Dar foarte curând, replică ea, urcându-se în şa, va fi în mâinile la fel de iscusite ale doctorului. Rămas bun! Îşi flutură mâna spre el şi plecă în galop mic, lovindu-şi calul

cu cravaşa; când ajunse în dreptul închisorii, trase de hăţuri şi, uitându-se în sus spre ferestruica din turn, fluieră un crâmpei din melodia pe care Pierre Blanc o cânta la lăută. Încet, ca un fulg de zăpadă, un crâmpei de pană se legănă prin aer, plutind spre ea, rupt din pana de gâscă cu care desena prizonierul. Dona îl prinse, fără să se sinchisească nicio picătură dacă Godolphin, aflat încă pe treptele casei, o vede sau nu, şi-şi mai flutură încă odată mâna; pe urmă, porni în galop spre drumul mare, râzând, cu pana la pălărie.

Capitolul XXIII

DONA SE APLECĂ PE PERVAZUL ferestrei din dormitorul ei de la Navron şi, uitându-se în sus pe cer, văzu pentru prima oară cornul subţire de aur al lunii noi, strălucind deasupra copacilor întunecaţi.

„Semn de noroc!” se gândi Dona şi rămase câteva clipe la geam, contemplând umbrele din grădina încremenită în tăcere şi inspirând mireasma dulce şi grea a magnoliei de sub fereastra ei. Toate aceste lucruri trebuiau puse la o parte şi păstrate în inima ei, împreună cu întreaga frumuseţe dusă pentru totdeauna, fiindcă le vedea pentru ultima oară în viaţă.

Odaia însăşi începuse să pară pustie ca şi restul casei, cuferele ei zăceau pe podea legate în curele şi hainele îi fuseseră împăturite şi împachetate de fata din casă, precum îi poruncise. Când se întoarse, spre sfârşitul după amiezii, încălzită şi prăfuită de mersul călare, şi băiatul de la grajd îi luase în curte calul, fu înştiinţată că rândaşul de la Helston o aştepta ca să-i vorbească.

— Sir Harry ne-a lăsat vorbă, înălţimea voastră, spuse el, că aţi dorit să tocmiţi un poştalion, mâine, pentru a-l ajunge la Okehampton.

— Da, răspunse ea.

— Şi stăpânul m-a trimis să vă spun, înălţimea voastră, că trăsura vă stă la dispoziţie şi o să fim aici mâine la amiază.

— Mulţumesc, murmură ea, cu ochii pierduţi în depărtare, spre copacii de pe alee şi pădurile care duceau la golf, fiindcă tot ce-i spunea acest om era lipsit de realitate, viitorul fiind ceva care n-avea legătură cu ea.

Când îl lăsă şi intră în casă, rândaşul se uită după ea, uluit, scărpinându-se în cap, fiindcă i se păruse ca o somnambulă şi se îndoia că înţelesese pe deplin spusele lui. Dona se duse apoi în odaia copiilor, privi paturile fără aşternuturi şi podelele goale, fiindcă toate covoarele dispăruseră. Perdelele fuseseră şi ele trase şi, în odaie domnea o atmosferă înăbuşitoare şi neobişnuită. Sub unul din paturi, zări laba iepuraşului de stofă cu care se juca James; într-un acces de furie, băieţaşul i-o rupsese şi-o azvârlise.

Dona o ridică de jos, jucându-se o clipă cu ea. Avea un aer abandonat, ca o rămăşiţă a unor zile apuse. Nu se simţise în stare s-o lase acolo, pe podea, aşa că deschizând dulapul mare din colţ, o azvârli înăuntru; pe urmă, închise uşa la loc şi ieşi din odaie, ca să nu se mai întoarcă niciodată în ea.

La şapte, i se aduse cina pe tavă şi mâncă puţin, fiindcă nu-i era foame. Pe urmă, porunci servitorilor să n-o mai tulbure, fiindcă era obosită şi să n-o trezească dimineaţa, deoarece cu siguranţă o să doarmă târziu, având în vedere lungul drum care-o aştepta.

Rămasă singură, desfăcu legăturica pe care i-o dăduse William, când se întorsese de la lordul Godolphin. Surâzând în sinea ei, scoase ciorapii grosolani, pantalonii ponosiţi şi cămaşa peticită, dar viu colorată. Îşi amintea privirea lui încurcată, când i le dăduse şi cuvintele lui: „Doamnă, sunt cele mai bune lucruri pe care vi le poate oferi Grace, îi aparţin fratelui ei”. „Sunt foarte bune, William, răspunsese ea, nici chiar Pierre Blanc nu mi-ar fi putut da ceva mai potrivit”. Căci trebuia să joace iar rolul de băiat, pentru ultima oară, evadând din îmbrăcămintea ei femeiască, măcar pentru noaptea asta. „O să pot fugi mai iute fără fuste, îi spusese lui William, şi-o să pot călări băieţeşte, cum făceam în copilărie”.

William făcuse rost de cai, cum îi făgăduise, şi se înţeleseseră s-o aştepte pe drumul dintre Navron şi Gweek, îndată după nouă.

— Nu trebuie să uiţi, dragul meu William, spusese ea, că eşti doctor şi că eu sunt slujitorul dumitale, aşa că ar fi mai bine s-o laşi baltă pe „doamnă” şi să-mi spui Tom.

El îşi lăsase privirile în jos încurcat: „Doamnă, răspunsese el, buzele mele n-ar putea să rostească cuvântul, aş fi prea nenorocit”. Dona râsese şi-i spusese că doctorii nu trebuie să se simtă niciodată stânjeniţi, cu atât mai mult atunci când au adus pe lume fii şi moştenitori. Acum, se îmbrăcase cu hainele băieţeşti, care îi veneau bine; nici pantofii n-o strângeau, spre deosebire de saboţii greoi ai lui Pierre Blanc; în legătură se afla şi o batistă, pe care şi-o legă în jurul capului, şi-o curea de piele pentru pantaloni.

Se privi în oglindă, buclele ei negre nu se mai vedeau şi era neagră la faţă ca un ţigănuş. „Sunt iar mus, îşi spuse ea, Dona St. Columb doarme acum şi visează”.

Ascultă la uşă: nu se-auzea niciun zgomot; servitorii se retrăseseră în încăperile lor. Îşi adună curajul ca să coboare scările spre sufragerie, fiindcă acesta era momentul de care se temea cel mai tare, singură în beznă, fără lumânare şi cu mintea năpădită de amintirea cumplită a lui Rockingham, ghemuit undeva cu cuţitul în mână. „Ar fi mai bine, îşi spuse ea, să închid ochii şi să cobor pe bâjbâite; aşa, n-o să mai văd marele scut de pe perete şi nici conturul treptelor”. Aşa şi făcu, cu mâinile întinse, cu ochii strâns închişi şi cu inima bătându-i tot timpul să-i spargă pieptul; i se părea că Rockingham o mai pândeşte încă din colţul cel mai întunecos al holului. Cuprinsă de-o panică neaşteptată, se năpusti spre uşă, smulse aproape zăvoarele şi fugi afară în întunericul dulce al înserării, spre liniştea şi siguranţa aleii din faţa casei. Odată ieşită din casă, nu-i mai fu frică; aerul era cald şi plăcut, pietrişul scârţâia sub picioare şi, sus, pe cerul palid, luna nouă strălucea ca o seceră de aur.

Mergea repede, fiindcă mişcările îi erau libere în hainele băieţeşti, şi buna ei dispoziţie creştea; se pomeni fluierând din nou cântecul lui Pierre Blanc, îşi aminti de

faţa lui de maimuţă şi de dinţii lui albi, gândindu-se că, acum, stă pe coverta vasului *La Mouette,* aflat undeva în mijlocul Canalului şi-şi aşteaptă stăpânul lăsat pe ţărm.

Zări o umbră înaintând spre ea de după o cotitură a drumului: era William, care adusese caii şi pe încă un băiat, fratele lui Grace, pe semne, proprietarul hainelor de pe ea.

William îl lăsă pe băiat lângă cai şi veni în întâmpinarea ei; Dona simţi că moare de râs văzându-l îmbrăcat, de împrumut, într-un costum negru şi ciorapi albi, şi purtând pe cap o perucă neagră buclată.

— E băiat sau fată, doctore Williams? întrebă Dona, şi el se uită la ea stânjenit şi nu pe deplin încântat de rolul pe care urma să-l joace: fiindcă faptul că avea să facă pe domnul şi ea pe servitorul îi stârnea indignarea, lui care nu fusese niciodată indignat de nimic.

— Ce ştie din toată povestea? îi şopti ea, arătându-l pe băiat.

— Nimic, doamnă, murmură el, doar că sunt un prieten de-al lui Grace, că stau ascuns, şi că dumneavoastră sunteţi un tovarăş care mă va ajuta să fug.

— Atunci voi fi Tom şi Tom voi rămâne, stărui ea. Şi, ca să-l necăjească pe William, se apucă din nou să fluiere cântecul lui Pierre Blanc; îndreptându-se spre unul din cai. Sări în şea, surâzându-i băiatului şi, înfigându-şi călcâiele în burta calului, o porni înainte la trap, râzând în urmă spre ei. Când ajunseră la zidul care împrejmuia domeniul lui Godolphin, descălecară şi-l lăsară pe băiat sub copaci să vadă de cai. Aşa cum hotărâseră la începutul serii, ea şi cu William străbătură pe jos jumătatea de milă care-i despărţea de intrarea în parc.

Se întunecase, primele stele licăreau pe cer şi ei mergeau fără să-şi spună nimic, fiindcă totul fusese pus la punct dinainte. Se simţeau ca nişte actori care urmează să apară prima oară pe scenă, în faţa unui public care s-ar fi putut să le fie ostil. Porţile erau închise şi ei se abătură din cale şi săriră zidul în parc, furişându-se apoi,

pe alee, în umbra copacilor. În depărtare, desluşeau contururile casei, unde mai ardea o lumină la una din ferestrele de deasupra uşii de la intrare.

— Fiul moştenitor mai întârzie, şopti Dona. Îl lăsă pe William acolo şi se îndreptă spre casă: la intrarea în grajduri, văzu trăsura doctorului trasă pe caldarâm şi pe surugiu şezând cu unul din rândaşii lui Godolphin, pe-o banchetă răsturnată, sub un felinar, şi mânuind un pachet de cărţi de joc. Le putea distinge murmurul coborât al glasurilor şi râsetele. Făcu cale întoarsă şi se duse la William. Acesta stătea la marginea aleii, cu mica lui faţă palidă, micşorată parcă şi mai mult de perucă şi pălăria împrumutată. Dona zări patul pistolului ieşindu-i din haină şi-i văzu gura strânsă într-o expresie de hotărâre.

— Eşti gata? îl întrebă ea. El îi făcu din cap un semn că da şi-o urmă pe alee spre turn. Dona se temu o clipă, dându-şi seama deodată că, poate, ca şi altor actori, îi lipsea încrederea în sine şi s-ar putea întâmpla să se bâlbâie; atunci, totul ar fi fost pierdut fiindcă William, de care ea depindea atât de mult, nu avea talent. Când ajunseră în faţa porţii încuiate a turnului, se uită la el şi-i atinse umărul cu mâna; pentru prima oară în seara aceasta, el surâse şi ochii lui mici scăpărară pe faţa rotundă; atunci, încrederea în el îi reveni şi fu sigură că n-o să se lase doborât.

Într-o clipă, intră în pielea doctorului şi, când ciocăni la poarta turnului, întrebă cu o voce puternică şi răsunătoare, care nu semăna absolut deloc cu vocea lui William, aşa cum putea fi ea auzită la Navron:

— Este aici cineva cu numele de Zachariah Smith, şi poate doctorul Williams din Helston să-i spună o vorbă?

Dona desluşi un răspuns venind dinăuntru şi peste o clipă, uşa se deschise şi în prag se ivi prietenul ei, temnicerul, care, din pricina căldurii, îşi scosese tunica, cu mânecile cămăşii sumese mult deasupra coatelor, şi rânjind cu gura până la urechi.

— Prin urmare, doamna nu şi-a uitat făgăduiala, spuse

el. Poftim înăuntru, domnule, sunteţi binevenit, şi avem bere berechet, puteţi să mă credeţi, ca sa botezăm şi copilul, şi pe dumneavoastră pe deasupra. E băiat?

— Ai ghicit, prietene, răspunse William. Un băiat pe cinste, leit poleit lordul Godolphin. Îşi frecă mâinile în semn de mulţumire şi-l urmă pe temnicer înăuntru, lăsând uşa întredeschisă, astfel că Dona, ghemuită lângă zidul turnului, îi putea auzi mişcându-se lângă intrare şi putea desluşi, de asemenea, clinchetul paharelor şi râsul temnicerului.

— Am fost tată de paisprezece ori, zicea el şi pot să vă spun pe cinstea mea, domnule, că mă pricep la treaba asta tot aşa de bine ca dumneavoastră. Ce greutate are copilul?

— Păi, spuse William, cântăreşte... stai să mă gândesc, şi Dona stăpânindu-şi râsul, şi-l putea închipui cu sprâncenele încruntate de nedumerire, la fel de neştiutor ca un copil în asemenea probleme.

— Parcă un kilogram şi opt sute de grame, sau cam aşa ceva, deşi nu-mi amintesc greutatea exactă... se bâlbâi el şi temnicerul scoase un şuierat de uimire, iar ajutorul lui izbucni într-un hohot de râs.

— Şi asta numiţi dumneavoastră băiat voinic ’? întrebă el. Păi să fiu al naibii, domnule, dar pruncul n-o să trăiască. Ăl mai mic al meu cântărea aproape cinci, când s-a născut şi arăta ca o crevetă.

— Am spus un kilogram şi ceva? se grăbi William să bată în retragere. M-a luat gura pe dinainte. Am vrut sa spun. Şase şi ceva. Nu, acum îmi amintesc bine. Cântărea în jur de şapte sau opt.

Temnicerul scoase iar un şuierat

— Domnul să vă aibă în pază, domnule, dar asta-i ceva ieşit din comun. De doamna ar trebui să aveţi grijă şi nu de copil. Se simte bine?

— Foarte bine, spuse William. Şi într-o dispoziţie grozavă. Când am lăsat-o, tocmai discuta cu lordul ce nume să-i dea băiatului.

— Atunci, e mai curajoasă decât aş fi crezut eu vreodată, răspunse temnicerul. Bine, domnule, mi se pare că, după asta, meritaţi al treilea pahar drept răsplată. Să aduci pe lume un prunc de aproape opt kilograme e o treabă cu adevărat grea. Să trăiţi, domnule, dumneavoastră, copilaşul şi doamna care a băut astă seară cu noi, fiindcă preţuieşte cât douăzeci de lady Godolphin la un loc, dacă nu mă înşel.

O clipă domni tăcerea şi Dona auzi doar clinchetul paharelor, suspinul de satisfacţie al temnicerului şi-un plescăit din buze.

— Îmi pun capul că ei nu prepară o bere ca asta în Franţa, spuse el. Acolo n-au decât struguri, broaşte, melci şi alte drăcovenii de-astea. Nu credeţi? Tocmai îi dusei adineaori un pahar prizonierului meu de sus şi nu ştiu dac-o să-mi daţi crezare, domnule, dar pentru un om aproape mort, ca să zic aşa, e de-un sânge rece dat naibii. A dat de duşcă berea dintr-o sorbitură, după care m-a bătut pe umăr râzând.

— Aşa-i sângele străinilor, sări cu gura al doilea paznic. Sunt cu toţii astfel, fie că-s francezi, olandezi sau spanioli: tot un drac! Nu li-e capul decât la muieri şi băutură, şi dacă nu eşti cu ochii-n patru, îţi şi înfig un pumnal în spate.

— Şi ce credeţi că face în ultima zi din viaţa lui? reluă Zacharias. Desenează păsări pe toate foile de hârtie ce-i cad în mână, fumează şi zâmbeşte de unul singur! Poate vă închipuiţi c-a trimis după vreun preot, fiindcă indivizii ăştia toţi sunt catolici; de la jafuri şi violuri trec de-a dreptul la spovedanie şi crucifix. Dar nu, francezul nostru! Ăsta n-are altă lege decât pe el, aşa zic eu. Mai doriţi un pahar, doctore?

— Mulţumesc, prietene, spuse William. Dona auzi gâlgâitul berei turnate în cana cu capac şi se întrebă, pentru prima oară, cât de rezistent la băutură e William şi dacă era pe deplin înţelept din partea lui să primească invitaţia temnicerului cu atâta bunăvoinţă.

William tuşi. Era o tuse seacă şi aspră, semnul convenit între ei.

— M-ar interesa să-l văd pe omul acesta, spuse el, după toate câte le-am auzit. E un individ de-a dreptul periculos, în orice caz. Tot ţinutul o să fie bucuros că scapă de el. Bănuiesc că acum doarme, dacă un om e-n stare să doarmă în ultima lui noapte.

— Să doarmă? Doamne, nici pomeneală, domnule! A băut două pahare de bere şi mi-a spus c-o să mi le plătiţi dumneavoastră şi că, dacă o să vă faceţi apariţia pe-aici, pe la noi, înainte de miezul nopţii, o să fie bucuros să bea şi cu dumneavoastră un pahar în cinstea fiului moştenitor. Temnicerul izbucni în râs, apoi, coborându-şi vocea, adăugă: fireşte, domnule, nu-i regulamentar, dar, socotind că omul urmează să fie spânzurat dimineaţa, chiar pirat şi francez cum e, nu poţi să-i doreşti tocmai răul, nu-i aşa, domnule? Dona nu înţelese răspunsul lui William, dar auzi zornăitul monezilor şi un târşâit de picioare. Temnicerul izbucni din nou într-un hohot de râs şi spuse:

— Mulţumesc, domnule, sunteţi un adevărat gentilom şi, când soţia mea va mai naşte un copil, o să mă gândesc la dumneavoastră.

Acum, le auzea zgomotul paşilor urcând scările spre cămăruţa de sus, şi Donei i se puse un nod în gât şi îşi împlântă adânc unghiile în palme. Acesta era momentul de care se temea cel mai mult, când o scăpare putea provoca dezastrul, fiindcă, dac-ar fi fost recunoscută, totul s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Aşteptă preţ de câteva minute, până ce socoti c-au ajuns în faţa celulei de sus şi, pe urmă, furişându-se spre poartă, trase cu urechea şi desluşi zvon de glasuri şi răsucitul cheii în broască. Când auzi uşa trântindu-se cu putere în urma lor, îndrăzni să se apropie de intrarea în turn şi trecu pragul. Cei doi paznici rămaşi jos, stăteau întorşi cu spatele spre ea. Unul şedea pe o bancă rezemată de perete, căscând şi întinzându-se, iar celălalt, în picioare, privea în sus spre scări.

Era aproape întuneric: un singur felinar, atârnat de grindă, lumina încăperea. Căutând să rămână în umbră, Dona ciocăni în uşă şi întrebă:

— Nu cumva e aici doctorul Williams? Bărbaţii se întoarseră când îi auziră vocea şi cel de pe bancă se uită chiorâş spre ea şi întrebă, la rândul lui:

— Dar ce-ai cu el?

— Au trimis vorbă de la castel că doamna a început să se simtă rău, răspunse ea.

— Nu-i de mirare, spuse bărbatul de lângă scară, după ce-a cărat opt kilograme. E-n regulă, puştiule, o să-i spun! Şi începu să urce scările, strigând:

— Zachariah, e nevoie de doctor la castel!

Dona îl urmări din colţul scării şi-l auzi bătând la uşă. Iute ca fulgerul, trânti poarta de la intrare cu piciorul, trase zăvorul şi încuie grilajul, înainte ca paznicul să apuce să se ridice de pe bancă.

— Hei, ce dracu faci acolo? strigă el buimăcit.

Între ei se afla masa şi când el încercă să se apropie, Dona se sprijini de ea, lăsându-se cu toată greutatea pe marginea ei, şi masa se prăbuşi cu zgomot pe podea, târându-l în cădere şi pe paznic. În aceeaşi clipă, auzi un strigăt înăbuşit venind de sus şi zgomotul unei lovituri. Atunci, apucând cana cu bere de lângă ea, o azvârli în felinar şi lumina se stinse. Bărbatul de pe podea se căznea să iasă de sub masă, poticnindu-se şi chemându-l pe Zachariah şi, în timp ce urla, proferând înjurături în întuneric, Dona îl auzi pe francez strigând-o de pe scară:

— Eşti acolo, Dona?

— Da, răspunse ea gâfâind, sfâşiată între frică şi râs.

Francezul sări peste balustrada scării de piatră de-a dreptul în camera de gardă, nimerind peste omul din întuneric. Dona îi auzi luptându-se aproape de trepte. Francezul se folosea de patul pistolului, fiindcă Dona auzi lovitura. Omul căzu peste masă gemând.

— Dă-mi eşarfa ta, Dona, să-i fac un căluş, spuse francezul, şi Dona îşi smulse legătura de pe cap.

Într-o clipă, francezul îşi sfârşi treaba.

— Supraveghează-l, spuse el repede, deşi nu mai poate mişca! şi Dona îl simţi, prin întuneric, îndepărtându-se de ea şi urcând iar scările spre celula de deasupra.

— Îl ţii bine, William? auzi Dona, apoi ajunse până la ea un ciudat hohot de plâns înăbuşit, venind din încăperea de sus, şi zgomotul unui corp greu târât pe podea. Îl auzi pe omul de lângă ea sufocându-se din pricina căluşului, apoi acelaşi zgomot de corp tras şi, deodată, o năpădi o poftă nebună de râs ca o criză teribilă şi nestăvilită de isterie, şi Dona îşi dădu seama că, dacă se lasă în voia ei, n-o va putea opri niciodată şi ea va tot creşte până va ajunge la urlet.

Atunci, francezul îi strigă de sus:

— Deschide uşa, Dona, şi uită-te dacă-i calea liberă! Îşi croi drum prin beznă, bâjbâind cu degetele după zăvoarele grele, le smulse, întredeschise poarta şi se uită afară: dinspre castel se auzi un zgomot de roţi şi Dona văzu trăsura doctorului îndreptându-se pe alee spre turn şi desluşi pocnetul biciului şi pe surugiu îndemnându-şi caii.

Se înapoie în turn să-l înştiinţeze, dar francezul se şi afla lângă ea, şi, privindu-l, Dona desluşi în ochii lui râsul acela cutezător, pe care-l mai văzuse la el când pescuise peruca buclată de pe capul lui Godolphin,

— Doamne! exclamă el încet. În sfârşit, pleacă şi doctorul acasă.

Ieşi pe alee cu capul gol şi cu mâna ridicată, ţinând calea trăsurii.

— Ce vrei să faci? îi şopti ea. Ai înnebunit?

Dar el nu o luă în seamă, ci izbucni în râs. Surugiul îşi opri calul la intrarea în turn şi obrazul prelung şi subţire al doctorului se ivi la geamul trăsurii,

— Cine eşti şi ce vrei? întrebă el pe-un ton plângăreţ, şi francezul îşi puse mâinile pe portieră, surâzând.

— L-aţi fericit, în sfârşit, pe lord cu un moştenitor? întrebă el.

— Fericit, pe naiba! răspunse doctorul. Două fete gemene s-au născut la castel, şi ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai lua mâinile de pe trăsura mea şi m-ai lăsa să plec, fiindcă tot ce doresc în clipa de faţă este sa mănânc şi să mă culc.

— Cu cea mai mare plăcere, dar nu înainte de-a ne oferi o mică plimbare, spuse francezul şi, în clipa următoare, îl şi azvârli jos de pe capră pe surugiu, trântindu-l pe alee.

— Urcă-te lângă mine, Dona! o invită el. O să călătorim pe cinste, dacă vom izbuti într-adevăr să plecăm.

Dona îi ascultă invitaţia, scuturată de râs. În aceeaşi clipă, apăru William, îmbrăcat în ciudata lui redingotă neagră, fără perucă şi fără pălărie, trântind poarta turnului în urma lui şi îndreptând spre faţa doctorului, înfricoşat, ţeava pistolului.

— Du-te înăuntru, William, îi strigă francezul şi adu-i doctorului un pahar de bere, dacă a mai rămas ceva, căci, pe cinstea mea, a muncit din greu în noaptea asta, în timp ce noi, doar în aceste ultime minute.

Trăsura o porni în goană pe alee, trasă de calul doctorului, care nu mai galopase niciodată în viaţa lui, dar când ajunseră în dreptul porţilor parcului, le găsiră închise.

— Deschide-le larg! strigă francezul, când un cap adormit se ivi la fereastra lojii portarului. Stăpânul dumitale are două fete gemene, doctorul vrea să cineze, iar în ce mă priveşte pe mine şi pe micul meu matroz, am băut în noaptea asta atâta bere, cât să ne ajungă pe încă treizeci de ani.

Porţile fură date în lături de portarul care se holba la ei aiurit, cu gura căscată, în timp ce din interiorul trăsurii răsunau ţipetele de protest ale doctorului.

— Încotro mergem, William? strigă francezul şi William îşi strecură obrazul rotund prin ferestruica trăsurii.

— Caii ne aşteaptă la o milă depărtare, *monsieur,* spuse el, dar ne ducem la Porthleven, pe coastă.

— La pierzanie, ne ducem, William, dar nu-mi pasă! răspunse francezul, cuprinzând-o pe Dona cu braţul şi sărutând-o. Nu ştii, urmă el, că asta-i ultima mea noapte de pe pământ şi că mâine voi fi spânzurat?

Trasă de calul mânat într-un galop nebunesc, stârnind praful alb sub roţile-i smintite, trăsura gonea ca vântul, pe drumul plin de hopuri.

Capitolul XXIV

AVENTURA SE SFÂRŞISE ŞI, ODATĂ cu ea, nebunia şi râsul. Undeva, în urmă, pe şosea, zăcea o trăsură răsturnată într-un şanţ, şi un cal fără frâu şi zăbală păştea lângă un gard viu. Un medic străbătea pe jos drumul care-l ducea acasă, spre cina întârziată, şi nişte paznici zăceau legaţi fedeleş, cu câte-un căluş în gură, pe podeaua unei temniţe.

Dar toate astea aparţineau serii şi parcă n-aveau nicio legătură cu noaptea care venise; fiindcă miezul nopţii trecuse de mult şi întunericul era mai dens decât oricând. Stelele, înmănuncheate ciorchini, împungeau cerul cu lumină şi luna, ca o seceră de aur, apusese.

Dona stătea lângă calul ei, contemplând de sus lacul; despărţit de mare printr-un dig de pietre înalte, rămânea liniştit când valurile se spărgeau de ţărm şi nicio undă nu-i tulbura suprafaţa. Nu sufla nicio adiere şi cerul, deşi întunecat, avea strania limpezime şi strălucire a miezului de vară. Din când în când, câte-un val, mai generos decât celelalte, venea să-şi dea suspinând ultima suflare pe plaja de pietriş şi lacul, molipsindu-se de palpitarea mării, îşi ondula suprafaţa netedă ca oglinda, fremătând o clipă, în timp ce undele dispăreau undeva, prin trestiile aplecate. Din când în când, dinspre lac se auzeau ţipete de păsări, strigătul speriat al unei potârnichi albe care, lopătând printre trestii ca să-şi găsească refugiul, făcea să foşnească înaltele lor tulpini; şoaptele şi mişcările furişe ale tuturor lucrurilor necunoscute şi fără nume, care se ivesc în universul tăcut al nopţii, trăiesc câteva clipe, respiră şi pier pentru totdeauna.

Undeva, dincolo de pădure, peste deal, era satul Porthleven, la al cărui chei erau amarate bărci de pescari; William îşi ridică privirea spre chipul stăpânului său, apoi se uită iar, înapoi, spre coline.

— Ar fi mai înţelept, *monsieur,* spuse el, dac-aş pleca acum, înainte de revărsatul zorilor, ca să găsesc o barcă. O să vin cu ea aici, ocolind plaja, astfel că vom putea pleca la răsăritul soarelui.

— Crezi c-o să faci rost de-o barcă? întrebă francezul.

— Da, *monsieur,* răspunse el, la intrarea în port se află o luntre mică. M-am interesat de asta înainte de-a pleca din Gweek.

— William e cât se poate de ingenios şi nu uită nimic. Iar datorită lui, mâine dimineaţă nu va fi nimeni spânzurat, doar o micuţă barcă pescărească îşi va lua zborul spre larg.

Francezul se uită la servitorul lui, iar acesta la Dona, care stătea la marginea lacului; deodată, se întoarse şi-i părăsi, sţrăbătând creasta de pietre şi îndreptându-se spre colină, siluetă fragilă şi ciudată, cu lungă redingotă neagră şi pălărie lată, în formă de tricorn. Dispăru în întuneric şi ei rămaseră singuri. Caii păşteau iarba de lângă lac, mestecând liniştit cu boturile lor blânde, iar copacii pădurii din faţa lor fremătau, foşneau şi amuţeau iar.

Lângă lac se afla o viroagă, plină cu nisip alb şi fin, unde francezul şi Dona aprinseră un foc. În clipa următoare, limbile flăcărilor ţâşniră cu putere din grămăjoara de surcele uscate care se frângeau cu pocnet.

El îngenunchie lângă foc, cu obrazul, gâtul şi mâinile luminate de flăcări.

— Îţi aminteşti, spuse Dona, că mi-ai făgăduit cândva c-o să-mi faci pui la frigare?

— Da, răspunse el, dar în noaptea asta n-am nici pui, şi nici frigare, aşa că micul meu matroz va trebui să se mulţumească cu pâine prăjită.

Îşi încruntă sprâncenele, absorbit de noua lui

îndeletnicire, scuturându-şi capul din pricina dogorii şi ştergându-şi, din când în când, sudoarea de pe frunte cu mâneca. Şi Dona înţelese că niciodată nu va uita această imagine a lui, nici focul, nici lacul, nici cerul întunecat şi presărat cu stele, nici valurile înspumate spărgându-se de pietrele din spatele lor.

— Prin urmare, spuse el mai târziu, în timp ce mâncau la focul ce se stingea încet, simţind în nări mirosul amar ai lemnului fumegând, prin urmare, te-ai luptat cu un bărbat, Dona mea, şi el a fost găsit mort pe dalele sufrageriei de la Navron?

Îl privi uluită, dar el nu se uita la ea, ci îşi ronţăia pâinea în dinţi.

— Cum ai aflat? îl întrebă ea.

— Am fost acuzat de omor, răspunse el, şi când am fost acuzat, mi-am amintit de însoţitorul tău de la Hampton Court şi de ura oglindită în ochii unuia din invitaţii tăi, când i-am luat inelele; şi atunci, mi-am dat seama ce s-a întâmplat, Dona, când te-am lăsat singură în noaptea aceea.

Dona îşi cuprinse genunchii în mâini şi se uită spre lac.

— Când ne-am dus amândoi la pescuit, spuse ea, n-am fost în stare să smulg cârligul dintr-un peşte, mai ţii minte? Dar ce-am săvârşit în noaptea aceea era cu totul diferit. La început, mi-a fost frică, pe urmă am fost furioasă şi, când m-am simţit năpădită de furie, am smuls scutul de pe perete şi... pe urmă, a murit.

— Ce te-a înfuriat? întrebă el.

Dona se gândi o clipă, străduindu-se să-şi amintească, apoi spuse:

— James. James, care se trezise şi plângea.

Francezul nu răspunse nimic şi, uitându-se la el, Dona văzu că terminase de mâncat şi, acum, stătea la fel ca ea, cu mâinile în jurul genunchilor şi cu ochii aţintiţi spre lac.

— Vasăzică aşa, spuse el, James s-a trezit şi-a început să plângă, iar tu şi cu mine, Dona, în loc de Covernack,

ne-am întâlnit, aici, la lacul Loe, şi răspunsul tău e acelaşi cu al meu.

Azvârli o pietricică în lac şi-n jurul ei, pe suprafaţa apei, se formă un cerc, care se lărgi şi apoi dispăru de parcă n-ar fi existat niciodată; pe urmă, se culcă pe spate pe fâşia de nisip şi întinse mâna după ea, şi Dona se apropie şi se culcă alături de el.

— Cred, spuse el, că lady St. Columb n-o să mai facă tărăboi pe străzile Londrei, fiindcă şi-a avut partea ei de aventură.

— Lady St. Colurnb, răspunse ea, o să se transforme într-o graţioasă matroană, surâzând servitorilor, fermierilor şi oamenilor din sat şi, într-o bună zi, le va povesti nepoţeilor de pe genunchi basmul piratului care-a evadat.

— Şi ce-o să se întâmple cu micul matroz? întrebă el.

— Micul matroz va sta uneori treaz noaptea, smulgându-şi unghiile şi muşcându-şi perna şi, pe urmă, poate va adormi ca să-şi regăsească visul.

Lacul se întindea întunecat şi tăcut la picioarele lor şi, din spate, auzeau vuietul valurilor care se spărgeau de pietre.

— Există o casă în Bretania, spuse el, unde locuia o dată un bărbat cu numele de Jean-Benoit Aubery. Poate că el se va întoarce iar acolo, umplând pereţii goi, din podea până-n tavan, cu desene de păsări şi portrete ale micului matroz. Dar, cu scurgerea anilor, aceste portrete vor păli şi se vor acoperi de pete.

— În ce loc din Bretania îşi are casa Jean-Benoit Aubery? întrebă ea.

— În Finisterre, răspunse el, ceea ce înseamnă, Dona mea, capătul pământului.

În faţa ochilor i se aşternură stâncile colţuroase şi profilul crestat al promontoriului şi, pentru o clipă, în urechi îi vui marea prăvălindu-se peste stânci şi ţipătul pescăruşilor. „Uneori, se gândea ea, soarele dogoreşte deasupra falezei, uscând şi pârjolind iarba dornică de apă.

Alteori, suflă vântul molcom de vest şi totul e învăluit în ceaţă şi ploaie...”

— Există acolo o stâncă zimţată, spuse el, care intră adânc în Atlantic. Noi o numim la Pointe du Raz. Niciun pom nu poate creşte pe ea. Niciun firicel de iarbă, pentru că, zi şi noapte, e bântuită de vânturi. Şi dincolo de ea, în largul mării, se întâlnesc două curente, împreunându-şi valurile şi, fără nicio clipă de răgaz, acolo clocoteşte resacul, spumegând într-una şi azvârlind spuma la o înălţime formidabilă.

O briză răcoroasă se ridică din mijlocul lacului şi-i învălui cu suflarea sa; deodată, stelele păliră şi se-acoperiră de ceaţă. Era ceasul acela din noapte, când totul e liniştit şi încremenit în tăcere: nicio mişcare de pasăre sau animal, nicio şoaptă printre trestii, nimic altceva decât vuietul valurilor spărgându-se de pietre.

— Crezi, întrebă ea, că *La Mouette* te aşteaptă acolo în larg şi că dimineaţa o s-o găseşti?

— Da, răspunse el.

— Şi-o să te caţări pe bord, şi o să-i fii căpitan iar. Şi o să ţii iar timona în mâinile tale, şi-o să simţi puntea sub picioare?

— Da, făcu el.

— Şi William, spuse ea, William căruia nu-i place marea, o să se simtă rău şi o să vrea să se întoarcă din nou la Navron?

— Nu, răspunse el. William o să guste sarea pe buze, o să simtă briza zbârlindu-i părul şi, poate, chiar înainte de căderea nopţii, dacă vântul rămâne statornic, o să vadă pământul iarăşi, mirosul de iarbă încinsă al promontoriului îi va umple nările şi asta va însemna Bretania şi casa lui.

Dona se întinse ca şi el pe spate, cu mâinile sub cap; cerul îşi schimbase culoarea, năpădit parcă de paloarea unor zori care nu se iviseră încă, şi briza aceea uşoară bătea acum mai puternic decât înainte.

— Mă întreb, spuse el, oare când a început lumea să

calce anapoda, şi au uitat oamenii cum să trăiască, să iubească şi să fie fericiţi? Fiindcă, iubita mea, în viaţa fiecărui om a existat cândva un lac ca acesta...

— Poate a existat o femeie, spuse ea. Şi femeia i-a spus bărbatului ei să construiască o casă de stuf, şi pe urmă o casă de bârne, şi pe urmă o casă de piatră, şi apoi au venit alţi bărbaţi şi alte femei şi, peste câtva timp, n-au mai fost nici dealuri şi nici lacuri, nimic altceva decât un mănunchi de căsuţe de piatră, toate asemănându-se una cu cealaltă.

— Dar tu şi cu mine, spuse el, avem lacul nostru, colinele noastre, numai pentru noaptea asta şi nu ne-au mai rămas decât trei ceasuri până la răsăritul soarelui.

Când se iviră zorile, li se păru că ziua era de-o puritate, de-o limpezime rece, pe care n-o mai avusese niciodată mai înainte. Cerul era aspru şi strălucitor, iar lacul se întindea la picioarele lor ca o foiţă de argint. Părăsiră fâşia de nisip şi el se scălda în lacul la fel de rece ca apele îngheţate ale nordului. În aceeaşi clipă, păsările începură să ciripească şi să gungurească în pădure şi francezul ieşi din apă, se îmbrăcă şi păşi pe plaja de pietriş, peste care fluxul înalt se rostogolea împroşcând spumă. La o sută de iarzi depărtare, o luntre pescărească se legăna la ancoră, şi când William le zări siluetele pe ţărm, înşfacă lopeţile lungi şi începu să vâslească spre ei.

Rămaseră acolo, în picioare pe plajă, aşteptând barca şi, deodată, pe orizontul îndepărtat, Dona zări pânza albă a unei corăbii, care se îndrepta spre uscat. Corabia prinse contururi şi forme, şi ea văzu că avea catarge zvelte şi purpurii şi pânzele îi erau umflate de vânt.

La Mouette se întorsese să-şi ia stăpânul şi când el se urcă în luntrea de pescari care-l aştepta, şi întinse mica velă pe singurul ei catarg, Donei i se păru că această clipă făcea parte dintr-o altă clipă, trecută, de mult, când ea stătea în picioare pe faleză şi se uita la mare. Corabia dispărea la orizont ca un simbol al evadării şi, la lumina dimineţii, emana, ceva straniu, ca şi cum n-ar fi avut

nimic de a face cu aceste zări, ci ar fi aparţinut altor vremuri şi altei lumi.

Părea o corabie pictată pe marea albă şi liniştită, şi Dona se înfioră deodată, fiindcă sub picioarele ei desculţe, pietrele erau reci ca gheaţa, scăldate de câte-un val răzleţ care poposea la ţărm să-şi dea ultimul suspin.

Apoi, din largul mării, soarele, zvâcni roşu şi viu ca o minge de foc.

Lei 17

Colecția
«Romanul de dragoste»
149

Daphne du Maurier realizează în romanele sale acea fuziune a realului cu mirificul, a posibilului cu imaginarul care dă un farmec aparte construcției epice. Cunoscutele romane *Verișoara mea Rachel* și *Rebecca* au demonstrat pe deplin, ca și *Golful francezului* dealtfel că autoarea lor este o bună cunoscătoare a psihologiei umane în general și a celei feminine în special, că stăpînește perfect tehnica gradării narațiunii folosind un stil accesibil, într-o deplină și continuă armonie cu desfășurarea epică.

ULTIMELE APARIȚII:

140 Nicolae Motoc ■ Golful sălbatic
141 Iris Murdoch ■ Castelul de nisip
142 Virgil Duda ■ Cora
143 Lilli Promet ■ Primavera
144 Marin Sorescu ■ Trei dinți din față
145 Erich Maria Remarque ■ Trei camarazi
146 George Sand ■ Ea și El
Paul de Musset ■ El și Ea
147 Maurice Baring ■ Leagănul pisicii
148 Gabriela Adameșteanu ■ Drumul egal al fiecărei zile.